

КРАЛТЕ НА ТРИЛЪРА®

ПАТРИША КОРНУЕЛ

АУТОПСИЯ

С АУТОПСИЯ Патриша Корнуел влезе в десетката на най-големите криминални автори на XX век.

Патриша Корнуел

Аутопсия

1.

Беше петък, 6 юни, и в Ричмънд валеше дъжд.

Неспирният порой, започнал на разсъване, беше унищожил цветовете на перуниките, оставяйки да стърчат само голите им стъбла, а паважът и тротоарите бяха застлани с листа. По улиците течаха потоци, а по игрищата и градинките се бяха образували езера. Докато заспивах, дъждът барабанеше по плочките на покрива, а когато нощта започна да се топи в мъглата на малките часове на съботната утрин, ми се присъни ужасен сън.

От другата страна на нашареното от дъжда стъкло се появи бяло, размито лице без човешки черти, като лицата на безформените кукли, покрити с дамски найлонов чорап. Прозорецът на спалнята ми бе тъмен, когато изведнъж в нея надникна лицето на някакъв зъл гений. Събудих се и вперих невиждащи очи в мрака. Чак когато телефонът иззвъня повторно, разбрах защо съм се събудила. Напипах слушалката от първия път.

– Доктор Скарпета?

– Да. – Протегнах ръка към лампата и я запалих. Беше 2,33 сутринта. Сърцето ми биеше толкова силно, че насмалко да изскочи.

– Обажда се Пит Марино. Имаме един случай на Бъркли Авеню пет хиляди шестстотин и две. Мисля, че трябва да дойдеш.

Жертвата се казвала Лори Питърсън. Бяла, на тридесет години. Мъжът намерил тялото ѝ преди около половин час.

Нямаше нужда от повече подробности. В момента, когато вдигнах слушалката и познах гласа на сержант Марино, аз вече знаех. А може би знаех още когато телефонът иззвъня. Хората, които вярват във вампири, се страхуваха от пълнолунието. Бях започнала да се плаша от часовете между полунощ и три часа сутринта, когато петък се сменя със събота и градът е като мъртъв.

Обичайната процедура при смъртни случаи бе да се вика дежурният съдебен лекар. Но този случай не беше обичаен. След второто убийство бях дала инструкции да бъде извикана в случай на трето, колкото и да е часът. Марино никак не хареса идеята. Откакто бях назначена за главен лекар на щата Вирджиния преди по-малко от две години, той създаваше непрекъснати проблеми. Питях се дали беше женомразец, или мразеше само мен.

– Бъркли е в Бъркли Даунс, южната част – каза той снизходително.
– Знаеш ли пътя?

Признавайки си, че не, набързо записах указанията му в бележника, който неизменно държах до телефона. Оставих слушалката и краката ми вече докосваха пода, когато усетих как адреналинът опна нервите ми като силно кафе. Къщата тънеше в тишина. Грабнах черната си медицинска чанта, протрита и охлузена след толкова години употреба.

Нощният въздух беше като хладка сауна. Нито един от прозорците на съседите ми не светеше. Изкарвайки тъмносиньото комби на заден ход, хвърлих поглед към лампата, която осветяваше терасата пред спалнята за гости, където спеше десетгодишната ми племенничка Люси. Започваше още един ден в живота на детето, който аз щях да пропускам. Бях я посрещнала на летището в сряда вечерта. Досега рядко се беше случвало да седнем да се храним заедно.

Нямаше никакво движение, докато не стигнах главната улица. След няколко минути вече летях по моста над река Джеймс. Пред мен стоповете бяха като рубини, а силуетът на града в огледалото ми изглеждаше призрак. От двете страни се простираха долини от мрак, оградени от нанизирани размазани точки светлина. Някъде там се разхожда един мъж, помислих си аз. Можеше да е всеки – ходи изправен, има покрив над главата си, има точно толкова пръсти на ръцете и краката, колкото всички други. Сигурно е бял и на възраст доста под моите четиридесет години. Един обикновен мъж според обичайните стандарти; вероятно не кара БМВ, нито пък предпочита скъпите барове и бутици по главната улица.

А можеше и да е точно такъв тип. Можеше да е всеки, а беше никой. Г-н Никой. Мъж, когото човек не би запомнил дори и след като се е возил двадесет етажа с него в асансьора.

Той се бе самопровъзгласил за зловещия властелин на града, бе обсебил мислите на хиляди хора, които никога не беше виждал. Бе обсебил и моите. Г-н Никой.

Убийствата бяха започнали преди два месеца, значи можеше неотдавна да е освободен от затвора или от психиатрията. Такова предложение имаше миналата седмица, но хипотезите постоянно се сменяха.

Моята хипотеза оставаше неизменна от самото начало. Бях дълбоко убедена, че той е отскоро в града, че преди това е вършил същото някъде другаде и че не е прекарал дори ден зад заключените врати на затвор или на някаква друга съдебна инстанция. Организираще всичко по свършен начин, не беше аматьор и със сигурност не беше „смахнат“.

Два светофара ме деляха от пресечката вляво; следващата вдясно беше Бъркли.

Вече виждах, проблясването на сини и червени лампи на две пресечки от мен. Улицата пред Бъркли 5602 беше осветена като след голямо произшествие. Моторът на една линейка работеше с пълна сила; до нея бяха паркирани две полицейски коли без отличителни знаци и три от белите патрулни автомобили – лампите на всичките се въртяха като бесни. Току-що беше пристигнал екип журналисти от 12-и канал на телевизията. Тук-там по улицата светеха прозорци и няколко души по пижами и халати бяха наизлезли по терасите.

Паркирах зад журналистическата кола и видях как един оператор претича през улицата. С глава, сгушена в яката на шлифера си, аз забързах покрай тухлената стена, която водеше към външната врата. Винаги съм мразела да се гледам по вечерните новини. Откакто бяха започнали убийствата в Ричмънд, службата ми беше буквално залята от все едни и същи репортери, които прииждаха с все едни и същи безмилостни въпроси.

– Ако е масов убиец, доктор Скарпета, това не означава ли, че може да има още убийства?

Като че ли това искаха.

– Вярно ли е, че са намерили следи от ухапване върху тялото на последната жертва?

Не беше вярно, но нямаше начин да спечеля в тази игра. „Нямам какво да кажа“ – и те предполагаша, че е вярно. „Не“ – и в следващото издание пишеше: „Доктор Кей Скарпета отрича да са намерени следи от ухапване по телата на жертвите...“ И четейки вестника, на убица му хрумва нещо ново, както би хрумнало на всеки друг.

В последно време репортажите бяха станали особено цветисти, с подробности, от които настръхват косите. Те далеч надхвърляха ползното си предназначение – да служат като предупреждение към жителите на града. Жените, и особено тези, които живееха сами, направо се ужасяваха. През седмицата след третото убийство продажбата на пистолети и солидни ключалки с резета скочи с петдесет процента, а пък на Дружеството за защита на животните не му остана нито едно куче – факт, който също намери място на първите страници на вестниците. Вчера печално известната и много популярна полицейска репортерка Аби Търнбул, демонстрирайки обичайното си безочие, нахълта в кабинета ми, размахвайки Закона за свобода на информацията под носа на моите подчинени, и се опита безшумно да получи копие на документите от

аутопсията.

В Ричмънд, стар град във Вирджиния с двеста и двадесет хилядно население, обявен миналата година от ФБР за втория град в Съединените щати по брой на убийства на глава от населението, криминалните репортери пишеха агресивно. Не беше необичайно патологоанатоми от Британската общност да прекарват по цял месец в моя отдел, за да научат нещо повече за огнестрелните рани. Не беше необичайно амбициозни ченгета като Пит Марино да зарежат безумието на градове като Ню Йорк или Чикаго само за да открият, че положението в Ричмънд е още по-отчайващо.

Необичайни бяха тези сексуални убийства. Обикновеният човек трудно би се развълнувал от семейни трагедии или разпри между наркомани, завършващи с куршум, или от трупа на някой пияница, намушкан заради бутилка долнокачествено уиски. Но убитите жени – това бяха колегите от съседното бюро, приятелките, които каниш на разходка по магазините или пък на чашка вкъщи, познатите, с които си приказваш, когато отиваш на гости, хората, зад които се редиш на касата в магазина. Те бяха нечии съседки, нечии сестри, нечии дъщери, нечии любими. Те спяха в собствените си домове, в собствените си легла, докато г-н Никой се промъкваше през някой прозорец.

Двама мъже в униформа стояха от двете страни на външната врата, която зееше отворена и беше преградена с жълта лента с надпис: МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ – МОЛЯ, НЕ ВЛИЗАЙТЕ!

– Докторке! – Това момче в синя униформа, което отстъпи на найгорното стъпало и повдигна лентата, за да се промуша под нея, спокойно можеше да ми е син.

Всекидневната светеше от чистота и беше приятно обзаведена в топли пастелнорозови тонове. В ъгъла имаше красив шкаф от черешово дърво, в който бяха поставени малък телевизор и уредба за компакт диск. Близо до него се виждаше цигулка, облеганата на попитър с ноти. Под прозорец с дръпнати пердета, който гледаше към градината отпред, имаше диван, а пред него стъклена маса, отрупана със списания. Между тях личаха „Сайънтифик Америкън“ и „Ню Инглант Джърнал ъф Медисън“. Китайско килимче, изобразяващо роза на кремав фон, отделяше масата от библиотека от орехово дърво. Два от рафтовете бяха пълни с томове и учебници по медицина.

Един портал отвеждаше към коридор, продължаващ по протежението на цялата къща. Отдясно имаше няколко врати, а отляво беше кухнята, където Марино и един полицаи разговаряха с някакъв мъж,

вероятно съпруг на убитата.

Смътно забелязах чисти плотове, линолеум и уреди в мръснобелия цвят, който производителите наричат „слонова кост“, светложълти пердета и тапети. Но вниманието ми бе привлечено към масата. Там лежеше найлонова червена раница, чието съдържание полицията вече беше преровила: стетоскоп, фенерче-писалка, пластмасова кутия, в която някога е имало сандвичи или нещо друго за ядене, и скоросни издания на „Годишник на хирургията“, „Ланцет“ и „Бюлетин по травматология“. Това окончателно ме разстрои.

Когато спрях до масата, Марино ми хвърли хладен поглед и ме представи на съпруга, Мат Питърсън. Питърсън седеше свит на стола с лице, съсипано от шока. Бе изключително привлекателен, почти красив, с безупречно изсечени черти, смолисточерна коса и гладка кожа с едва загатнат тен. Раменете му бяха широки, а изящно изваяната му фигура бе небрежно облечена с бяла риза и избелели джинси. Той бе забил очи в земята, а ръцете му лежаха безжизнени в скута.

– Това нейни неща ли са? – Трябваше да знам. Всички тези медицински вещи можеха да принадлежат и на мъжа й.

– Да – промълви Марино в отговор.

Питърсън бавно повдигна очи към мен. Те бяха тъмносини, кръвясали и в тях като че ли прочетох облекчение. Лекарят беше тук – лъч надежда там, където място за надежда нямаше.

Той започна да говори с глух глас, изреченията излизаха насечени – мисълта му беше разпокъсана, беше зашеметен.

– Говорих с нея по телефона... Снощи... Каза ми, че ще се прибере към дванадесет и половина от Медицинския институт на Вирджиния, спешния кабинет. Като се върнах, заварих лампите изгасени и помислих, че си е легнала. След това влязох там. – Гласът му изтъня, затрепери и той пое дълбоко дъх. – Влязох там... вътре, в спалнята.

Впери умолителен поглед в мен, отчаяните му очи постепенно се пълнеха със сълзи.

– Моля ви! Не искам разни хора да я гледат, да я виждат така. Моля ви!

– Тя трябва да бъде прегледана, господин Питърсън – казах аз внимателно.

Изведнъж той стовари юмрук върху масата в неочакван изблик на гняв.

– Знам! – Очите му бяха очи на безумец. – Но всичките тези хора, полицията и всички! – Гласът му трепереше. – Знам как стават тези

работи! Гъмжи от репортери и всякакъв народ. Не искам всяко копеле и брат му да я зяпат!

Марино ни най-малко не се впечатли.

– Ей, аз също имам жена, Мат. Много добре те разбирам. Обещавам ти, че с нея ще се отнасят с уважение. Същото уважение, което бих изисквал и аз, ако бях на твоето място.

Успокоителният балсам на лъжата.

Мъртвите са беззащитни – оскверняването на тялото на тази, както и на останалите жени, тепърва започваше. И аз знаех, че няма да приключи, докато Лори Питърсън не бъде обърната наопаки, докато всеки сантиметър от тялото ѝ не бъде сниман и показан на експерти, полицаи, адвокати, съдии и съдебни заседатели. Щяха да последват мисли и коментари за физическите ѝ атрибути или пък за липсата им. Щеше да има майтапи в студентски стил и цинични подмятания и в съда щеше да бъде изправен не убиецът, а жертвата; нейната личност и начинът ѝ на живот щяха да бъдат разгледани под микроскоп от всеки ъгъл, щяха да бъдат преценявани и понякога осъждани.

Насилствената смърт е обществено събитие и точно тази страна на моята професия най-много опъваше нервите ми. Правех каквото можех, за да запазя достойнството на жертвите. Но когато човекът се превърне в номер, в улика, която преминава от ръка на ръка, тогава съм в състояние да направя много малко. Когато има насилствена смърт, личният живот става публично достояние.

Марино ме изведе от кухнята, където остана полицаят да довърши разпита на Питърсън.

– Направихте ли си всичките снимки? – попитах аз.

– Ос-то са там в момента и посипват всичко с прах – каза той. Ставаше въпрос за момчетата от Отдела за установяване на самоличността, които работеха на местопрестъплението. – Казах им да гледат да избягват тялото.

Спряхме се в коридора.

По стените висяха няколко акварела, поредица от абсолвентски снимки на курсовете на съпруга и съпругата и една артистична цветна фотография на младата двойка с навити крачоли на фона на морето. Вятърът рошеше косите им, а лицата им бяха опалени от слънцето. В живота тя беше хубава, русокоса, с изящни черти и приятна усмивка. Посещавала е Браун, а после Харвард, където е следвала медицина. Мъжът ѝ също е бил студент в Харвард. Навярно там са се запознали, тя, изглежда, бе по-възрастна от него.

Тя. Лори Питърсън. Браун. Харвард. С блестящи възможности. Тридесетгодишна. На прага на осъществяването на всичките си мечти. След не по-малко от осем изнурителни години медицинско обучение. Лекар. И всичко това – унищожено за няколко минути заради извратеното удоволствие на някакъв непознат.

Марино докосна лакътя ми.

Извърнах глава от снимките. Той ми показваше една отворена врата пред нас, вляво.

– Ето откъде е влязъл – каза той.

Помещението бе малко, с бели плочки по пода и тъмносини тапети по стените. Имаше тоалетна чиния, мивка и сламен кош за дрехи. Прозорецът на тоалетната беше широко отворен, квадрат тъмнина, през който се просмукваше влажен, хладен въздух и разклащаше бялото колосано перде. Отсреща, в тъмната гъста горичка, се чуваше съсредоточеното свирукане на цикадите.

– Мрежата е изрязана. – Марино ме погледна с безизразни очи. – Облегната е на задната стена. Точно под прозореца има градинска пейка. Изглежда, я е придърпал, за да може да се покачи.

Внимателно се вгледах в пода, мивката, капака на тоалетната чиния. Никъде не забелязах кал, петна или стъпки, но от мястото, където стоях, беше трудно да се види, а няхах никакво намерение да рискувам да замърся помещението.

– Прозорецът заключен ли е бил? – попитах аз.

– Изглежда, не. Всички други прозорци са заключени. Вече проверих. Би било логично тя да си направи труда специално да провери този. От всички прозорци той е най-уязвимият, близо е до земята и е отзад, скрит от погледите. По-удобен е от прозореца на спалнята, защото, ако този тип е действал предпазливо, тя не би могла да го чуе как реже мрежата, нито как се вмъква – банята е в другия край на коридора.

А вратите? Заключени ли са били, когато се е върнал съпругът?

– Той така казва.

– Значи убиецът е излязъл през същия прозорец, през който е влязъл?

– Така изглежда. Оправно момче, какво ще кажеш?

Той се бе облегнал на рамката на вратата, наведен напред, но без да прекрочва прага.

– Не виждам нищо тук, изглежда, че си е избърсал следите, за да не остави стъпки по клозета или по земята. Цял ден вали. – Очите му бяха безизразни, когато ме погледна. – Обувките му трябва да са били мокри,

даже кални.

Не разбрах накъде бие Марино. Трудно беше да го разгадае човек и аз така и не успях да реша дали е добър на покер, или просто е бавен. Бе точно този тип детективи, които гледам да отбягвам когато мога – нахакаан и абсолютно непроницаем. Наближаваше петдесетте, животът като че ли беше изподвъквал лицето му, косата му бе разделена на път от едната страна и дълги посивели кичури покриваха плешивото му теме. Бе поне метър и осемдесет и шкембето му издаваше дългогодишен вкус към бърбъна или бирата. Потта на много лета бе оставила мазна дيريا около врата на старомодната му широка вратовръзка на червени и сини райета. Марино беше от типа закостенели, ченгета, мъжкар, груб и недолялан полицай; сигурно държеше вкъщи папагал и го бе научил да говори мръсотии, а нощната му масичка беше отрупана със списания „Хъстлър“.

Изминах целия коридор и се спрях пред голямата спални. Стомахът ми се сви.

Полицай от ОС поръсваше всички възможни повърхности с черен прах, друг полицай снимаше на видео.

Лори Питърсън лежеше на леглото, от което се бе смъкнала синьо-бялата покривка. Горният чаршаф беше сритан в долния край на леглото и смачкан на топка по краката ѝ, дюшекът беше оголен в горната част, а възглавниците бяха избутани от дясната страна на главата ѝ. Леглото представляваше епицентър на бесен водовъртеж, а наоколо царуваше спокойствието на обичайната за средния американец лакирана дъбова спална мебелировка.

Тя беше гола. Светложълтият ѝ памучен халат лежеше върху пъстрото парцаливо килимче от дясната страна на леглото. Той беше разрязан от яката до подгъва и това бе в стила на другите три убийства. Върху нощното шкафче близо до вратата стоеше телефонът, с изтръгнат от стената кабел. Нощните лампи от двете страни на леглото не светеха – шнуровете им бяха срязани. Единият шнур приковаваше китките към гърба ѝ. Другият шнур беше завързан с пъклено въображение – отново в стила на другите три убийства: веднъж прехвърлен през врата ѝ, той беше прекаран през шнура около китките и здраво стягаше глезените ѝ. При сгнати колене примката около врата ѝ беше разхлабена. Ако жертвата опънеше крака, реагирайки на болка или пък на тежестта на нападателя върху тялото си, примката около врата ѝ се затягаше.

Смърт от задушаване настъпва за няколко минути. А това е ужасно много, когато всяка клетка от тялото ти крещи за въздух.

– Можете да влезете – каза полицаят с видеокамерата. – Вече съм снимал всичко.

Гледайки в краката си, аз се приближих до леглото, оставих чантата си на земята и си сложих чифт хирургически ръкавици. След това извадих фотоапарата и направих няколко снимки на тялото. Лицето ѝ беше чудовишно, подуто до неузнаваемост, синьо-лилаво от кръвта, придошла при затягането на примката около врата ѝ. Кървава течност бе попаднала от носа и устата ѝ и бе изцапала чаршафа. Сламенорусата ѝ коса беше в безпорядък. Тя бе сравнително висока, най-малко 1,70 и доста по-закръглена от по-младия вариант, запечатан на снимката в коридора.

Външният ѝ вид бе от значение, защото липсата на схема беше сама по себе си показателен вид схема. Четирите удушени жертви като че ли нямаха никакви сходни физически характеристики, бяха дори от различни раси. Първата жертва беше червенокоса и пълничка, втората – кестенява и дребна. Професиите им също бяха различни: учителка, писателка на свободна практика, чиновничка и сега – лекарка. Живееха в различни части на града.

Извадих химически термометър от чантата си и измерих температурата на стаята, а след това и на тялото. Температурата на въздуха беше 21, а на тялото – 34 градуса. Малко хора съзнават колко е труден за определяне моментът на настъпването на смъртта. В случай че няма очевидци и че часовникът на жертвата не е спрял, точният момент просто не може да бъде установен. Но Лори Питърсън беше мъртва не повече от три часа. Тялото ѝ бе изстивало с един-два градуса на час, малките мускули бяха започнали да се сковават.

Потърсих никакви очевидни улики, които не биха издържали на пътуването до моргата. Не открих откъснати косми по кожата ѝ, но намерих доста влакна, повечето от които явно бяха от завивките. С пинцет събрах няколко за проба – миниатюрни, повечето белезникави, а останалите – от тъмносин или черен плат. Поставих ги в малка метална кутийка за улики. Най-очевидната улика беше миризмата на мускус и петната засъхнала прозрачна течност, наподобяваща лепило, по предната и задната част на бедрата.

Семенна течност имаше във всеки един от случаите, но тя не можеше да послужи за серологични изследвания. Нападателят беше сред двадесетте процента от населението, които имат свойството да не отделят секрет. Това означаваше, че в слюнката, спермата или потта му не се съдържат антигените на неговата кръвна група. Или, с други думи, при липса на кръвна проба кръвната му група нямаше как да бъде

определена.

Само преди две години свойството на убиец да не отделя секрет щеше да е фатално за съдебното разследване. Но сега нововъведената индивидуална ДНК характеристика бе достатъчно точна, за да се установи самоличността на нападателя, изключвайки всички други човешки същества, при условие че полицията го е хванала, от него са получени биологични проби и няма едноличен близък.

Марино беше в спалнята, точно зад гърба ми.

– Прозорецът в банята – каза той, като погледна тялото. – Ами според съпруга прозорецът, който е ей там – посочвайки с палец кухнята, – не е бил заключен, защото той го е отключил миналия уикенд.

Аз просто стоях и слушах.

– Казава, че използват тази баня много рядко, само когато имат гости. Миналия уикенд сменял мрежата и било възможно да е забравил да го заключи. Банята не е използвана цяла седмица. А тя – той отново хвърли бегъл поглед към тялото – не е имала никаква причина да се замисля, просто е смятала, че е заключен. – Последва пауза. – Доста страшно – единственият прозорец, който убиецът е пробвал, изглежда, е бил този. Незаклученият. Мрежите на другите не са срязани.

– Колко прозореца гледат към задния двор? – попитах аз.

– Три. В кухнята, в малката баня и в тази баня тук.

– И всичките се отварят нагоре, а в горната част имат резе?

– Точно така.

– Което означава, че осветявайки резето с фенерче отвън, човек може да види дали е спуснато?

– Може би. – Очите му отново бяха станали безизразни, студени. – Но при условие, че човек се покачи върху нещо, за да може да погледне. От земята резето не се вижда.

– Спомена нещо за градинска пейка – подсетих го аз.

– Проблемът е, че земята в задния двор е ужасно мокра. Ако това приятелче е поставяло пейката под някой от другите прозорци, за да може да надникне, трябва да са останали следи в тревата. Две от моите момчета в момента правят оглед отвън. Под другите два прозореца няма никакви следи. Изглежда, убиецът въобще не се е доближавал до тях. Като че ли е отишъл право при прозореца в банята.

– Възможно ли е да е бил открит и затова убиецът да е избрал точно него.

Марино отстъпи.

– Ей, ама всичко е възможно. Само че, ако е бил открехнат, би могла и тя да го забележи през седмицата.

Може би. А може би не. Много е лесно да бъдеш наблюдателен със задна дата. Но повечето хора не обръщат кой знае колко внимание на всяка подробност в домовете си, особено в стаи, които рядко използват.

Под прозорец със спуснати пердетата, който гледаше към улицата, стоеше бюро с още вещи, които злокобно напомняха, че професията на Лори Питърсън е и моя професия. Върху попивателната лежаха развърлени медицински списания „Основи на хирургията“ и „Дорланд“. До настолната лампа имаше две компютърни дискети. Върху етикетче, сбито, с флумастер, бяха отбелязани номерата – I и II – и дата – 1.06. Бяха Ай Би Ем – съвместими дискети с двойна плътност. Тяхното съдържание можеше да е свързано с работата ѝ в Медицинския институт, където студентите и лекарите имаха достъп до голям брой компютри. Изглежда, в къщата персонален компютър нямаше.

Върху плетения стол, между скрина и прозореца, лежаха прилежно сгънати дрехи: бели памучни панталони, риза с къс ръкав на червени райета и сутиен. Леките гънки по тях показваха, че са били носени и оставени на стола в края на деня, така както постъпвам и аз, когато съм прекалено уморена, за да окача дрехите си в гардероба.

Хвърлих бегъл поглед във вградения гардероб и в голямата баня. Като изключим леглото, голямата спалня беше, общо взето, подредена и явно непобутната. Всичко подсказваше, че убиецът имаше *modus operandi*, който не включва кражбата и плякосването.

Марино наблюдаваше един полицаи от ОС, който отваряше чекмеджетата на скрина.

– Какво още знаеш за съпруга? – попитах аз.

– Той е аспирант в Шарлътсвил, през седмицата живее там и се връща къщи петък вечер. Уикенда прекарва тук, а в неделя вечер се прибира в Шарлътсвил.

– Каква е специалността му?

– Литература – отговори Марино, плъзгайки поглед по всичко друго в стаята, с изключение на мен. – Работи върху доктората си.

– На каква тема?

– Литература – повтори той, бавно разчленявайки думата сричка по сричка.

– Каква литература?

Безизразните му очи най-накрая се спряха на мен.

– Американска. Но аз останах с впечатлението, че се интересува най-вече от театър. Дори в момента играел в една пиеса. Мисля, че каза „Хамлет“. Изпълнявал малки роли във филми, снимани тук наблизко, и участвал в няколко телевизионни реклами.

Полицайте от ОС спряха заниманията си. Единият от тях се обърна, със застинала във въздуха четка.

Марино посочи дискетите на масата и възкликна достатъчно високо, за да привлече вниманието на всички:

– Май ще трябва да хвърлим един поглед на тези боклуци. Може да е някоя незавършена пиеса, какво ще кажеш?

– Да ги погледнем в кабинета ми. Там има Ай Би Ем компютри – предложих аз.

– Ай Би Ем компютри – измърмори той провлачено. – Ех! Направо удрят в земята моя. Той е стандартен, черен, прилича на сандък, с лепкави клавиши – цялата програма.

Един полицай от ОС измъкваше нещо изпод куп пуловери в най-долното чекмедже – туристически нож с дълго острие, с компас, вграден в края на черната дръжка, и малък брус, прибран в джоба на калъфа му. Внимавайки да оставя колкото се може по-малко отпечатъци, той го пусна в найлоновия плик за улики.

От същото чекмедже излезе и опаковка презервативи, което, както споделих с Марино, беше доста странно, тъй като огледът на голямата спалня бе показал, че Лори Питърсън е гълтала хапчета против забременяване.

Марино и другите полицаи започнаха с обичайните си цинични подмятания.

Аз свалих ръкавиците и ги напъхах между другите неща в чантата си.

– Можете да преместите тялото – казах.

Мъжете се обърнаха едновременно, като че ли изведнъж се сетиха за малтретираната мъртва жена в средата на изпомачканото легло със смъкнати завивки. Устните ѝ бяха разтеглени и откриваха зъбите, като че ли още усещаше болка; през цепката на подутите ѝ клепащи очите ѝ бяха вперени сяло в тавана.

На линейката бе предадено радиосообщение и след няколко минути дойдоха двама санитарии с носилки, облечени в сини престилки. Те покриха носилката с бял чаршаф и я поставиха плътно до леглото.

Следвайки моите указания, санитарите вдигнаха Лори Питърсън, увиха завивките около тялото ѝ, старайки се да не докосват кожата

дори с ръкавици. Внимателно я преместиха върху носилката, прикрепвайки чаршафа отгоре, така че никакви веществени улики да не бъдат загубени или добавени. Звукът от отлепването и залепването на предпазните колани наподобяваше раздирането на платно.

Излязох от спалнята и Марино ме последва, когато с учудване го чух да казва:

– Ще те изпратя до колата ти.

Мат Питърсън ни пресрещна в коридора. Лицето му беше изнурено, очите – изцъклени. Погледът, който впи в мен, беше отчаян; само аз можех да му дам това, от което се нуждаеше. Утеха. Обещанието, че жена му е умряла бързо, че не е почувствала нищо. Че е била завързана и изнасилена след това. Не можех да му кажа нищо. Марино ме поведе обратно към хола и оттам – към външната врата.

Предният двор бе облян от ярката светлина на телевизионните проектори, зад които сини и червени лампи святкаха хипнотизиращо. Насечените безплатни гласове се конкурираха с буботещите мотори, докато през падналата мъгла започна да ръми лек дъждец.

Навсякъде имаше репортери. С тефтери и касетофони в ръце, те търпеливо очакваха да видят как трупът ще бъде изнесен, смъкнат по стъпалата и вкаран в линейката. На улицата имаше екип от телевизията; една жена, облечена в шлифер, строго затегнат с колан, говореше нещо с микрофон в ръка. Лицето ѝ бе сериозно, докато камерата се въртеше, запечатвайки образа ѝ „на мястото на произшествието“ за вечерните новини в събота.

Прокурорът на щата Бил Болтс току-що бе пристигнал и сега излизаше от колата си. Той изглеждаше замаян, сънен и твърдо решен да избегне пресата. Нямаше какво да каже, защото все още не знаеше нищо. Питам се кой го бе уведолил. Може би Марино. Навсякъде сновяха полицаи, някои безцелно насочваха мощните си фенери към земята, други се бяха скупчили около белите патрулни коли и разговаряха. Болтс вдигна ципа на якото си и щом срещна погледа ми, бегло ми кимна, забързан към входа.

Началникът на полицията и един майор седяха в бежова кола и кимайки от време на време, разговаряха с Аби Търнбул. Тя им говореше нещо през отворения прозорец. Вече бяха излезли на улицата, когато тя дотича след нас.

Марино я отпъди с ръка.

– Ей, нямам какво да кажа. – А тонът му сякаш казваше „я да се разкараш“.

След това ускори крачка. На мен той ми действаше почти успокояващо.

– Това е върхът! – каза Марино с отвращение, като потупа джобовете си за цигари. – Абсолютна зоологическа градина. Господи!

Докато Марино ми отваряше вратата, усещах как дъждовните капки леко се стичат по лицето ми. Запалих мотора, а той се наведе и се ухили:

– И внимавай как караш, докторке.

2.

Белият циферблат на часовника се носеше като пълна луна в тъмното небе, извисявайки се над купола на старата гара, над железопътните линии и прелез 95. Огромните филигранни стрелки бяха спрели заедно с последния пътнически влак преди много години. Беше дванадесет и седемнадесет минути. Винаги щеше да бъде дванадесет и седемнадесет минути в долната част на града, където Службата за здравеопазване и социални грижи бе решила да построи своята морга.

Тук времето беше спряло. Сградите, които не бяха съборени, бяха със заковани прозорци. Тътенът и грохотът от уличното движение и товарните влакове наподобяваха далечно сърдито море. По отровния бряг, покрит с петна мръсотии и купища смет, не растеше нищо и след залез слънце беше тъмно като в рог. Тук нищо не се движеше освен шофьорите на камиони, пътниците и влаковете, които летяха по линиите от стомана и бетон.

Белият циферблат на часовника ме наблюдаваше, докато карах в тъмнината, така както ме бе наблюдавало бялото лице в съня ми.

Внимателно минах през вратата на телената ограда и паркирах зад една сграда, измазана с гипсова мазилка – сградата, в която бях прекарала почти всички дни от последните две години. Имаше само още една държавна кола в паркинга – сивия плимут на Нийлс Вандер, специалистта по дактилоскопия. Бях му се обадила веднага след разговора си с Марино. След второто убийство въведоха нова практика. В случай че последваше още едно, с Вандер трябваше да се срещнем в моргата веднага. В този момент той сигурно вече бе в стаята с рентгена и настройваше лазера.

През портала струеше светлина, докато двама санитарни измъкнаха от линейката количка, върху която лежеше голяма черна найлонова торба. При всяка насилствена, неочаквана или съмнителна смърт в Централна Вирджиния тялото се изпращаше тук, всеки ден от седмицата и по всяко време на денонощието.

Младите мъже в сините престилки ме изгледаха учудено.

– Много сте подрали, докторке.

– Самоубийство в Макленбърг – обади се другият санитар. – Хвърлил се под влака. Събирахме остатъци от него по петнадесет метра релси.

– Ъхъ, останали са само парчета...

Количката се понесе несръчно пред отворените врати по коридора, покрит с бели плочки. Изглежда, чувалът бе или дефектен, или скъсан, защото от него се процеждаше кръв и оставяше червена диря.

Моргата имаше своя специфична миризма, спареното зловоние на смъртта, което никакъв освежител за въздух не можеше да замаскира. Бих познала къде се намирам и със затворени очи. В този ранен час миризмата бе особено осезаема и по-неприятна от всякога. Количката силно подрънкваше във вакуума на тишината, докато санитарите насочваха колелетата ѝ към хладилника от неръждаема стомана. Аз свих вдясно и влязох в офиса на моргата, където пазачът Фред пиеше кафе и чакаше санитарите от линейката да се разпишат за тялото и да си тръгнат. Той бе седнал на ръба на бюрото, скрит както винаги, когато пристигаше нов труп. Дори насочен пистолет не би могъл да го накара на придружи някого до хладилника. Картончетата, които висяха от пръстите на изстиналите крака, подаващи се изпод чаршафите, му действаха по особен начин.

Той хвърли кос поглед към часовника. Десетчасовото му дежурство свършваше.

– Имаме още една удушена – казах аз направо.

– Боже мой! – изохка той, клатейки глава. – Казвам ви. Не мога да си представя как някой ще направи такова нещо. Горките жени! – Главата му продължаваше да се поклаща.

– Всеки момент ще бъде тук. Искам вратите на портала да бъдат здраво залостени и в никакъв случай да не се отворят, Фред. Ще има тъпни репортери. Не бива никой да се приближава на по-малко от петнадесет метра, ама никой. Ясно ли е? – Знаех, че съм груба и рязка. Нервите ми бяха опънати като струни.

– Слушам, госпожо. – Енергично кимване. – Ще се погрижа.

Запалвайки цигара, аз се пресегнах към телефона и набрах нервно домашния си номер.

Берта вдигна слушалката при второто позвъняване и дрезгавият ѝ глас прозвуча като упоен от съня:

– Ало?

– Просто проверявам.

– Тук съм. Люси не е помръднала, доктор Кей. Спи като къпана, дори не ме чу, когато влязох.

– Благодаря ти, Берта. Просто не знам как да ти се отблагодаря. Не знам кога ще се върна.

– Ще ви чакам, доктор Кей.

Берта беше свикнала да бъде на повикване. Бях ѝ дала ключ от външната врата и ѝ бях обяснила как работи алармената система. Сигурно пристигаше вкъщи само минути след като излизах. В главата ми бавно се оформи мисълта, че когато след няколко часа Люси се събуди, в кухнята ще завари Берта вместо леля си Кей.

Бях обещала на Люси днес да я заведа в Монтичело.

Агрегатът беше син, по-малък от микровълнова печка и бе поставен върху санитарна количка. С яркозелените светлини в предната си част той наподобяваше космически спътник, реец се в катранения мрак на стаята с рентгена; един шнур водеше към пръчица, голяма колкото молив, пълна с морска вода.

Лазерът, който купихме миналата година, беше сравнително просто устроен.

– Само още една минута. – Нийлс Вандер, с гръб към мен, натискаше и щракаше някакви копчета. – Днес загрява бавно... както всъщност и аз – добави той унило.

Аз бях от другата страна на рентгеновата маса и следях сянката му през жълтеникавите предпазни очила. Точно под мен бе тъмният силует на Лори Питърсън. Чакането в мрака ми се стори безкрайно. Мислите ми течаха несмушавани, ръцете ми бяха абсолютно неподвижни, а сетивата ми – изострени. Тялото ѝ беше топло, животът си беше отишъл толкова скоро, просто ми се струваше, че още я облъхва като някакъв парфюм.

– Готово – обяви Вандер и завъртя един ключ.

На секундата от пръчицата изскочи бързо примигващ синхронизиращ лъч. Лъчът не разпръсна мрака, а по-скоро го погълна, осветявайки отрязъци от повърхността. Вандер беше само една трептяща престилка от другата страна на масата. Пръчицата се насочи към главата. Лъчът осветяваше по няколко инча от подпухналата плът. Мънички влакна светваха като нагорещени жици и аз ги събирах с пинцетка, а движението на ръцете ми от масата с тялото до санитарната количка с пликите и кутийките за улики бяха толкова насечени в ярката светлина, че създаваха илюзията за забавен каданс. Напред-напред. Лазерният лъч осветяваше ту някое ъгълче на устните, ту синина от множество миниатюрни кръвоизливи на скулата или пък извивка на носа, като изолираше всяка черта. Покритите ми с ръкавици ръце, държащи пинцетката, като че

принадлежаха другиму.

Бързата смяна на мрак и светлина действаше замайващо и единственият начин да запазя равновесие бе да се съсредоточа върху една-единствена мисъл, като че ли аз, също като лазерния лъч, бях на определена вълна – цялото ми същество бе в синхрон с онова, което правех, всичката ми душевна енергия се бе вляла в една-единствена дължина на вълната.

– Едно от момчетата, които я донесоха, каза, че била стажант-хирург в Медицинския институт на Вирджиния обади се Вандер.

Почти не реагирах.

– Ти познаваше ли я?

Въпросът ме свари неподготвена. Нещо в мен се сви като юмрук. Аз бях в катедрата на института, а там имаше стотици студенти по медицина и стажантки. Нямаше причина да я познавам.

Не отговорих, а продължих да давам наставления: „Дай малко наляво“ или „Стой така“. Вандер действаше бавно, обмислено и напрегнато, също както и аз. Чувство за безсилие и разочарование започваше да обзема и двама ни. До този момент лазерът бе послужил като една проста прахосмукачка, събирайки най-различни остатъци.

Досега го бяхме използвали в двадесетина случая, но полза от него имаше в много малко от тях. Освен че откриваше влакна и други вещества улики, лазерът разкриваше и различните съставни части на потта, които започваха да фосфоресцират като неонов светлини. Отпечатък от пръст върху човешката кожа теоретично би могъл да излъчва светлина и може да бъде идентифициран тогава, когато химикалите, използвани при традиционните методи, са напълно безполезни. Знам само един случай на намерени отпечатъци върху кожата, в Южна Флорида, където една жена бе убита в минералните бани; по ръцете на убиеца имало плажно масло. Нито аз, нито Вандер се надявахме този път да ни проработи късметът.

Съзнанието ни първоначално отказа да приеме това, което видяхме. Лъчът се разпростираше върху няколко инча от дясното рамо на Лори Питърсън, когато над дясната ѝ ключица изведнъж светнаха три размазани петна. Сякаш бяха от фосфор. Застинахме с втренчени очи. Вандер подсвирна през зъби, а по моя гръб пропълзя ледена тръпка.

Вземайки бурканчето с прах и четчицата, той внимателно поръси трите петна върху кожата на Лори Питърсън, които изглеждаха като скрити отпечатъци от пръсти.

Осмелих се изразя надежда:

– Става ли?

– Частични са – каза той и започна да прави снимки с „Полароид МП-4“. – Извивките са много добре очертани. Мисля, че даже ще мога да ги класифицирам. Ей сега ще ги вкарам в компютъра.

– Прилича на същата субстанция – размишлявах аз на глас, – по ръцете му е имало същото вещество.

Чудовището отново бе подписало творбата си. Просто не можех да повярвам на късмета ни. Той бе оставил отпечатьци.

– Изглежда, че е същото. Но този път по ръцете му е имало много повече.

Убиецът никога не бе оставял отпечатьци, но вече бяхме свикнали да намираме бляскавата субстанция, от която те сега фосфоресцираха. А имаше и още. Когато Вандер насочи лазера към врата, там блесна цяло съзвездие миниатюрни бели звездички, като парченца стъкло, осветени от фарове в тъмна улица. Той задържа лъча, докато аз се пресегнах за стерилен тампон.

Бяхме намерили същите блестящи следи по труповете на първите три удушени жени, в третия случай повече, отколкото във втория, и най-малко в първия. Бяхме изпратили проби в лабораториите. До този момент нищо не можеше да се каже за странната субстанция, освен че е от неорганичен произход.

Изследванията не ни бяха отвели по-близо до целта, но затова пък имахме доста дълъг списък от вещества, които се изключваха. През последните седмици Вандер и аз бяхме провели множество експерименти – бяхме мазали собствените си ръце с всичко, започвайки от маргарин и завършвайки с тоалетно мляко, за да проверим кое как реагира на лазера. Учудващо малък брой от пробите светнаха въобще, но нито една от тях не блестеше толкова ярко, колкото неизвестното блестящо вещество.

Внимателно подпъхнах пръст под шнура, който стягаше врата на Лори Питърсън, разкривайки яркочервена резка в плътта. Ръбът не беше ясно очертан – задушаването бе станало по-бавно, отколкото бях предположила първоначално. Там, където шнурът се бе хлъзгал нагоре-надолу, се виждаха неясни ожулвания. Известно време той е бил хлабав и жената и била жива. След това изведнъж е бил затегнат. По шнура имаше две-три блестящи частички и това бе всичко.

– Опитай шнура около глезените – казах аз тихо.

Лъчът тръгна надолу. Там имаше същите блестящи точки, но отново малко на брой. По лицето, в косата и по краката нямаше никакви

следи от тази субстанция, каквато и да беше тя. По ръцете, около раменете и по гърдите открихме само няколко точки. Но затова пък върху шнура, който безжалостно приковаваше китките към гърба ѝ, както и по разпорения халат, проблясваше цяло съзвездие.

Отдръпнах се от масата, запалих цигара и започнах да сглобявам поредицата от събития.

Ръцете на нападателя са били намазани с някакво вещество и всеки път, когато е докосвал жертвата, по малко от тока вещество се е изтривало. След като е свалил халата от тялото на Лори Питърсън, той може би е стиснал дясното ѝ рамо и пръстите му са оставили следите по ключицата. Едно нещо бе сигурно: концентрацията на веществото върху ключицата подсказваше, че той я е докоснал първо там.

Това бе доста озадачаващо, елемент, който уж се вписваше, а всъщност изобщо не се вписваше.

От самото начало бях убедена, че той веднага е усмирявал жертвите, може би заплашвайки ги с нож, след това ги е връзвал и чак тогава е разрязвал дрехите им и е правел всичко останало. Защо тогава имаше такава висока концентрация от веществото по ключицата? Може би точно там кожата е била открита още преди нападението? Изглеждаше доста неправдоподобно. Халатът беше от мек еластичен памучен плат и бе скроен така, че да наподобява фланелка с дълъг ръкав. Нямаше нито копчета, нито ципове и единственият начин да се облече беше през главата. Това означаваше, че Лори Питърсън е била покрита до врата. Как е могъл убиецът да докосне ключицата и, ако все още е била облечена с халата? Никога досега не бяхме намирали такава висока концентрация.

Излязох в коридора, където няколко мъже в униформа разговаряха, облеgnати на стената. Помолих един от тях да се свърже с Марино по радиото и да го помоли да ми се обади веднага. Гласът на Марино долея до мен през прашенето:

– Ей сега.

Стъпките ми отекваха по студените плочки, докато крачех напред-назад в залата за аутопсии, а наоколо блестяха масите и мивките от неръждаема стомана и санитарните колички, пълни с хирургически инструменти. Някъде капеше чешма. Сладникавата миризма на карбол беше отблъскваща и ставаше приятна само тогава, когато замаскираше други, още по-неприятни миризми. Черният телефон на бюрото подигравателно мълчеше. Марино знаеше, че чакам до телефона. И това явно го забавляваше.

Нямаше никакъв смисъл да се връщам към началото, за да разбера

защо нещата бяха започнали да куцат. Въпреки това понякога се замислях. Къде бях сгрещила? Бях се държала вежливо с Марино, когато се запознахме; бях му подала ръка с уважение, но въпреки това очите му бяха станали безизразни като две потъмнели монети.

Телефонът иззвъня след цели двадесет минути.

Марино беше още у Питърсън и го разпитваше. Според детектива съпругът бил „абсолютен тъпак“.

Казах му за блестящото вещество. Повтарях това, което му бях обяснявала и друг път. Беше възможно веществото да е нещо обичайно за всяко домакинство, нещо което убиецът търси всеки път, за да го включи в ритуала си. Талк, лосион, козметика, тоалетно мляко.

Ако субстанцията не се намираше на местопрестъплението поначало, а аз бях вътрешно убедена в това, то тогава убиецът я носеше със себе си, може би дори без да подозира; този факт можеше да се окаже от значение и в крайна сметка да ни отведе до дома или до работата му.

– Тъх – чух гласа на Марино, – ами аз ще потършувам тук из гардеробите още малко. Само че си имам собствено мнение.

– Така ли?

– Съпругът играе в пиеса, нали така? Всеки петък вечер репетира, затова се прибира толкова късно, нали така? Доколкото ми е известно, актьорите използват театрален грим.

– Само на генерални репетиции и представления.

– Тъх – измърмори той провлачено. – Ами според него вечерта, когато намерил жена си мъртва, са имали генерална репетиция. Едно звънче звъни ли, звъни. Едно гласче нещо ми подсказва...

– Взе ли му отпечатъци? – прекъснах го аз.

– Ами да.

– Сложи картоната му в найлонов плик и го донеси направо на мен, като идваш насам.

Той не ме разбра.

Не казах нищо повече. Нямах настроение за обяснения.

Преди да затвори, Марино рече:

– Не знам кога ще стане. Усещам, че ще бъда вързан тук през по-голямата част от деня.

Надали щях да видя Марино или пък картоната с отпечатъците преди понеделник. Той беше заподозрял някого. Сега душеше по следите, които беше открил, както би постъпил всеки друг полицаи. Съпругът можеше да е свети Антоний и да е бил в Англия, когато жена му е била убита в Сиатъл; ченгетата неизменно щяха да заподозрат първо него.

Стрелба по време на домашни разправи, отравяния, побоища или пък намушквания с нож – да, но не и сексуални убийства. Малко съпрузи биха били в състояние да завържат, изнасилят и след това да удушат жена си.

Разсеяността ми сигурно се дължеше на преумората. Бях на крак от 2,33 сутринта, а сега беше почти 6,00 вечерта. Полицаяте си бяха отишли отдавна. Вандер си беше тръгнал към обяд. Техническият ни сътрудник Уинго си отиде малко след това и сега аз бях сама в цялата сграда.

Тишината, за която обикновено можех само да мечтая, сега ме изнервяше, а и не можех да се стопля. Ръцете ми бяха вкочанени, ноктите ми посинели. Подскачах при всяко извънмяване на телефона в съседната стая.

Единствено аз се притеснявах от факта, че мерките за сигурност в службата ми са минимални. Всички молби за подходяща система за безопасност бяха отхвърлени многократно. Комисарят се интересуваше единствено от загубата на имущество, а крадец в моргата нямаше да дойде дори ако му постелехме червено килимче и държахме вратите денонощно отворени. Трупове действат по-ефикасно от всякакви кучета.

Никога не съм се притеснявала от мъртвите. Страхувам се от живите.

Когато един въоръжен луд нахълта в кабинета на местен лекар и стреля напосоки в чакалня, пълна с пациенти, аз лично отидох в един железарски магазин и купих катинар с верига, които се поставяха на двойната стъклена врата на портала след работно време и през уикенда.

Внезапно, докато работех на бюрото си, някой разтърси същата тази врата с такава сила, че когато успях да си наложа да прекося коридора, за да проверя, веригата все още се люлееше. Нямаше никой. Понякога бездомници се опитваха да влязат, за да използват тоалетната ни, но и когато погледнах навън, не видях никого.

Върнах се в стаята си, но когато чух да се отвратят вратите на асансьора в другия край на коридора, нервите ми бяха в такова състояние, че грабнах една голяма ножица с пълното съзнание, че съм готова да я използвам. Беше дневният пазач.

– Ти ли се опитваше да влезеш през външната врата преди малко? – попитах аз.

Той с любопитство погледна ножицата, която стисках в ръката си, и каза, че не. Въпросът очевидно беше безсмислен. Той знаеше, че на външната врата има верига, а у него имаше ключове от другите врати в

сградата. Нямах никаква причина да се опитва да влезе отпред.

Когато седнах на бюрото си, за да издиктувам доклада за аутопсията, отново настъпи напрегната тишина. Не зная защо, но не бях в състояние да кажа каквото и да е било, не можех да чуя тези думи, изречени на глас. Постепенно осъзнах, че никой не трябва да ги чуе, дори секретарката ми Роуз. Никой не трябваше да научи за блестящото вещество, за семенната течност, за отпечатъците от пръсти, за дълбоките резки в тъканта на врата – и което беше най-страшното, за това, че жертвата е била измъчвана. Убиецът деградираше, ставаше чудовищно жесток. Вече не го задоволяваше само да изнасилва и убива жертвите си. Чак когато махнах шнуровите от тялото на Лори Питърсън и започнах да правя малки резки там, където кожата ми изглеждаше сравнително зачервена, палпирайки за счупени кости, чак тогава осъзнах какво бе преживяла тя преди смъртта си.

Натъртванията бяха толкова скорошни, че едва се забелязваха на повърхността, но един разрез разкри спукани кръвоносни съдове под кожата. По всичко личеше, че е била удряна с тъп предмет, че вероятно е била ритана с крак. Имаше счупвания на три съседни ребра отляво и на четири пръста. В устата ѝ имаше влакна, най-вече върху езика, което подсказваше, че устата ѝ вероятно е била запушена, за да не крещи.

Спомних си цигулката и попоютъра във всекидневната, медицинските списания и книги на бюрото в спалнята. Ръцете ѝ. Те са били най-ценният ѝ инструмент, с тях тя е лекувала и създавала музика. Вероятно е чупил пръстите ѝ един по един.

Микрокасетата в касетофона се въртеше, записвайки тишината. Изключих го и завъртях стола си към компютъра. Мониторът примигна и от черен стана небесносин. По екрана се стрелнаха черни букви – започнах сама да печатам доклада за аутопсията.

Дори не поглеждах бележките, които си бях водила върху празен плик от ръкавици по време на аутопсията. Знаех за нея всичко. Съзнанието ми бе запечатало всеки детайл. Думите „в границите на нормалното“ постоянно се въртяха в ума ми. Тя бе съвсем здрава. Сърцето, белите дробове, бъбреците. „В границите на нормалното.“ Бе умряла в цветущо здраве. Продължавах да пиша, цели страници изчезваха и се заменяха с нови, когато изведнъж вдигнах глава от монитора. На вратата стоеше Фред, пазачът.

Нямах представа колко време съм работила. Неговото дежурство започваше в 8,00. Всичко, което се бе случило, откак го бях видяла за последен път, ми изглеждаше като сън, като кошмарен сън.

– Още ли сте тук? – Той се поколеба. – Ами долу са дошли едни от погребалното бюро, искат да вземат един труп, ала не могат да го намерят. Идват чак от Мекленбург. А пък аз не знам къде е Уинго...

– Уинго си отиде преди часове – казах аз. – Какъв труп?

– Някой си Робъртс, прегазен от влак.

Замислих се. Заедно с Лори Питърсън за днес имахме шест случая. Имах смътен спомен за човека, смазан от влак.

– В хладилника е. – Свалих очилата и разтърках очи. – Провери ли там?

Фред се ухили глупаво и направи няколко крачки назад, като клатеше глава.

– Нали знаете, доктор Скарпета, аз в тоя сандък не влизам никога.

3.

Спрях колата пред къщи и с облекчение забелязах, че подобният на лодка понтиак на Берта е все още тук. Преди още да съм си намерила ключа, външната врата се отвори със замах.

– Как е положението? – попитах аз веднага.

Стоях лице в лице с Берта в широкото антре. Когато Люси бе в града при мен, този разговор се повтаряше в края на всеки ден.

– Много зле, доктор Кей. Това дете седи цял ден в кабинета ви и блъска по компютъра. Казвам ви! И само ако се опитам да вляза да й дам сандвич или да я питам как е, започва да крещи и въобще... Ама аз си знам. – Погледът в тъмните й очи стана по-мек. – Разстроена е, защото цял ден сте на работа.

Във вцепененото ми съзнание се прокрадва чувство за вина.

– Видях вечерния вестник, доктор Кей. Господ да ни е на помощ. – Тя вкара едната си ръка в ръкава на шлифера, после и другата. – Знам защо цял ден е трябвало да вършите тези неща. Боже, Боже! Дано тоя път полицията да го хване. Просто ужасно.

Берта знаеше с какво се занимавам и никога не ми задаваше въпроси. Никога не питаше нищо. Дори ако някой случай се окажеше от нейния квартал.

– Вечерният вестник е там. – Тя посочи всекидневната и грабна чантичката си от масата до вратата. – Пъхнах го под възглавницата на дивана, за да не го докопа Люси. Не знаех какво да кажа, ако го прочете.

И Берта ме потупа по рамото на излизане от къщи!

Бог да я поживи! Бях се отказала да й се извинявам заради семейството си. Племенничката ми, сестра ми и майка ми – всичките я бяха обиждали и тормозели, и по телефона, и в лицето. Берта разбираше всичко. Никога не прояви съчувствие, нито пък отправи някакъв упрек и понякога имах подозрението, че ме съжалява, а това ме караше да се чувствам още по-зле. Затворих външната врата и влязох в кухнята.

Това бе любимото ми помещение, с висок таван, с модерни, но малко на брой уреди, защото предпочитам сама да приготвям повечето неща, като например да меся тесто или да правя спагети. Върху плота, който използвах за готвене, имаше дъска от кленово дърво, на точно необходимата височина за човек, който по чорапи е метър и шестдесет. Плотът за закуска се намираще под голям прозорец, от който се виждаха

дърветата в задния двор и къщичката за птици. Набързо стъкмените букети червени и жълти рози от градината, която бе моята страст, бяха единствените цветни петна сред светлите тонове на дървените шкафчета и плотове.

Люси не беше в кухнята. Чиниите от вечерята ѝ бяха измити и се отцеждаха на мивката и аз предположих, че се е върнала в кабинета ми.

Отидох до хладилника и си налях чаша „Шабли“. Облягайки се за момент на плота, затворих очи и отпих, една глътка. Питам се как трябва да постъпя с Люси.

Миналото лято бе първото ѝ посещение тук, откак бях напуснала Съдебномедицинската служба на окръга Дейд и града, в който съм родена и където се бях върнала след развода си. Люси е единствената ми племенничка. На десетгодишна възраст тя вече се занимаваше с математика и физика на гимназиално ниво. Беше гений, невъзможна малка напаст от неясен латински произход, чийто баща бе умрял в ранното ѝ детство. Нямахме си никой освен сестра ми Дороти, която бе толкова погълната от писането на детски книги, че не ѝ оставаше време за собствената ѝ дъщеря. Люси ме боготвореше извън всякакви обясними граници и тази нейна привързаност изискваше енергия, каквато аз в момента не притежавах. На път за къщи дълго мислех дали да не сменя резервацията ѝ и да я кача на по-ранен самолет за Маями. Но знаех, че сърце не ми дава да го направя.

Това би я съсипало. Тя нямаше да разбере. Би означавало да бъде отритната още веднъж, ала в нейния живот тя бе отблъсквана нееднократно и това щеше да бъде още едно доказателство, че е неудобна и нежелана. Люси бе чакала идването си при мен с нетърпение цяла година. С нетърпение го бях чакала и аз.

Отпивайки още една глътка вино, аз зачаках пълната тишина да отпусне нервите ми и да притъпи тревогите ми.

Домът ми се намираще в западната част на града, където големите къщи се губеха сред дървета и огромни градини, а по улиците се движеха предимно комбита и семейни автомобили. Съседите бяха много тихи, обири или вандализъм почти нямаше, а патрулна кола дори не си спомням откога не съм виждала. Бях готова да заплащам всякаква цена за спокойствие и сигурност: за мен те бяха задължителни, абсолютно необходими. Сядайки на закуска рано сутрин, знаех, че единственото насилие отвъд прозореца ми ще е някоя свада между катерица и сойка пред къщичката за птици, и тази мисъл бе балсам за душата ми.

Поех дълбоко дъх и отпих още една глътка вино. Бях започнала да

се плаша от времето преди лягане, от момента, преди да е дошъл сънят, когато в тъмнината се прокрадва страхът, че съзнанието ми ще бъде приспано и ще стане незащитено. В главата ми постоянно се въртяха образи на Лори Питърсън. Бентът се бе отприщил и въображението ми се бе разбушувало, правейки образите още по-ужасни.

Видях го в спалнята с нея. Почти виждах лицето му, но то бе лишено от черти, само едно бяло петно, което се появява и изчезва за секунда, докато се обръща към нея. Отначало, веднага щом я е напуснал сковаващият страх, е който се е събудила от допира на студената стомана до гърлото ѝ или пък от вледеняващия му глас, тя се е опитала, да го увещава. Тя му е говорила, Бог знае колко време му е говорила, докато той е срязал шнуровите на лампите и е започнал да я връзва. Беше завършила Харвард, бе хирург. Бе се опитала да използва разума си срещу една сила без разум.

И тогава образите обезумяха, като филм на бързи обороти, който се е измъкнал от ролката, докато нейните опити изчезваха, потопени в животински ужас. Образи, които не трябваше да се изразяват с думи. Аз нямаше да гледам. Не можех да понеса да гледам. Трябваше да контролирам мислите си.

От кабинета в дома ми се виждаха дърветата в задния двор, но обикновено шорите бяха спуснати – винаги ми е било трудно да се съсредоточа, ако пред мен има някаква гледка. Тихо спрях на вратата, позволявайки на съзнанието си да блуждае за миг, докато Люси с гръб към мен усърдно чукаше на клавишите върху солидното ми дъбово бюро. Не бях разтребвала от седмици и сега се засрамах. Книгите в шкафовете бяха наклонени във всички посоки, няколко списания „Юридически репортер“ бяха нахвърляни едно върху друго на земята, други лежах на масата без ред. До стената бяха облепени дипломи и удостоверения от университетите Корнуел, Джон Хопкинс, Джорджтаун. Отдавна се канех да ги окача в службата си, но така и не се наканих. В единия ъгъл, на тъмносино китайско килимче, бяха небрежно нахвърляни статии от вестници, които тепърва трябваше да бъдат прочетени и заведени в картотеката ми. Професионалният успех означаваше, че вече нямам достатъчно време, за да поддържам къщата си, но от това безпорядъкът не ме нервираше по-малко.

– А ти защо ме шпионираш? – измърмори Люси, без да се обръща.

– Не те шпионирам – усмигнах се аз и целунах лъскавата и червена глава.

– Точно това правиш. – Тя продължаваше да удря по клавишите. –

Видях те. Видях отражението ти в монитора. Стоиш на вратата и ме наблюдаваш.

Аз я прегърнах, подпрях брадичка върху главата ѝ и се загледах в черния екран, който се изпълваше с бледозелени команди. Никога досега не ми беше хрумвало, че екранът може да има и огледален ефект, и чак сега разбрах защо програмистката ми Маргарет беше в състояние да поздрави по име хората, минаващи край стаята ѝ, без да помръдне от стола си, с гръб към вратата. Лицето на Люси в монитора беше размазано петно. Ясно беше само отражението на очилата ѝ с рогови рамки, които биха подхождали много повече на възрастен. Обичайният и поздрав бе да се хвърли на врата ми като жаба, но сега беше сърдита.

– Съжалявам, че не можахме да отидем до Монтичело днес – обадох се аз.

Тя повдигна рамене.

– Аз съм толкова разочарована, колкото и ти – казах.

Люси повторно вдигна рамене.

– Аз и без това предпочитам компютъра.

Не беше вярно, но забележката ѝ ме жегна.

– Имах да правя цял куп неща – продължи тя, рязко удрайки клавиша Return. – Твоята база данни имаше нужда от прочистване. Сигурно не си я инициализирала от една година.

Тя завъртя кожения ми стол и аз се отместих, скръствайки ръце на гърдите си.

– Така че аз се погрижих.

– Какво?!

Не, Люси такова нещо не би направила. Инициализирането означаваше форматиране, изтриване, заличаване на всички данни от харддиска. Върху харддиска имаше – или поне бе имало – множество таблици с данни, които ми трябваха за статии, за които имах строго определен срок. Единствените дублиращи файлове бяха отпреди няколко месеца.

Зелените очи на Люси се впиха в моите иззад дебелия стъкла на очилата, които ѝ придаваха вид на бухал. Кръглото ѝ дяволито лице не трепна, когато каза:

– Проверих всичко в учебниците. Трябва само да влезеш на С в директория IORI и след като го инициализираш, подаваш команда Addal и Catalog. Толкова е лесно. Всеки кретен би го разбрал.

Аз мълчах. Не ѝ направих забележка за грубия език.

Чувствах, че коленете ми се подкосяват.

Спомнях как преди няколко години по телефона ми се бе обадила

Дороти в пълна истерия. Била излязла да пазарува, а Люси била отишла в кабинета ѝ и форматирала всичките ѝ дискети до една, изтривайки всичко, записано върху тях. На две от тях имало глави от книга, която Дороти в момента пишела и които още не била разпечатала, нито пък била направила дублиращи файлове. Направо убийствено.

– Люси, кажи ми, че не си го направила!

– Ооооо, не се безпокой! – каза тя намусено. – Първо изведох всичките ти данни. Както е по учебника. А после ги върнах обратно и направих връзката наново. Всичко си е вътре. Само че съм ти прочистила текста, искам да кажа откъм интервали.

Придърпах една табуретка и седнах до Люси. И тогава забелязах, че под нахвърляните дискети се подава вечерният вестник, огънат по начин, който подсказваше, че е бил четен. Измъкнах го изпод купчината и го отворих на първа страница. Огромните букви на заглавието бяха последното нещо, което ми се искаше да видя.

МЛАДА ЛЕКАРКА, СТАЖАНТ-ХИРУРГ, УБИТА: ВЕРОЯТНО ЧЕТВЪРТА ЖЕРТВА НА УДУШВАЧА

„Тялото на жестоко убита тридесетгодишна лекарка, стажант-хирург, е било намерено в дома ѝ в Бъркли Даунс малко след полунощ. По мнението на полицията фактите подсказват, че смъртта ѝ е свързана с убийствата на други три жени от Ричмънд, удушени по домовете им през последните два месеца.

Последната жертва се казва Лори Ан Питърсън, завършила е медицина в Харвард. За последен път е била видяна жива вчера, малко след полунощ, когато е напуснала спешния кабинет в Медицинския институт на Вирджиния, където се е занимавала с травматична хирургия. Вероятно се е прибрала от болницата направо вкъщи и е била убита между 12,30 и 02,00 сутринта. Убиецът е влязъл в къщата през отключен прозорец на банята, чиято мрежа е срязал...“

И все така, в същия дух. Имаше снимка, черно-бяла и неясна, на която се виждаха санитарите в момента, в който изнасят тялото по предните стъпала, и една по-малка снимка на човек, облечен в шлифер със защитен цвят, в когото разпознах себе си. Отдолу пишеше:

„Доктор Кей Скарпета, главен съдебен лекар на местопрестъплението.“

Люси ме гледаше с широко отворени очи. Берта беше постъпила много умно, като бе скрила вестника, но Люси бе достатъчно находчива. Не знаех какво да кажа. Какви ли мисли минават през главата на едно десетгодишно дете, когато прочете такова нещо, особено ако към него има и зловеща снимка на нейната „леля Кей“?

Никога не бях обяснявала на Люси в какво се състои работата ми. Бях избягвала да ѝ изнасям лекции за жестокия свят, в който живеем. Не исках да заприлича на мен, с ограбена невинност и идеали, покръстена в кървавите води на произвола и жестокостта, с разкъсана завинаги тънка мрежа на доверието.

– Също като в „Хералд“ – каза тя неочаквано, – в „Хералд“ през цялото време пишат за разни убийства. Миналата седмица намерили човек в канала с отрязана глава. Трябва да е бил лош, за да му отрежат главата.

– Може и да е бил, Люси. Но това не оправдава човека, който е постъпил така с него. А и не всички пострадали или убити са лоши.

– Мама така казва. Казва, че добрите хора не ги убиват. Само уличниците и търговците на наркотици, и крадците. – Последва многозначителна пауза. – Понякога и полицаи, защото, се опитват да хванат лошите хора.

Дороти беше напълно в състояние да каже такова нещо, а и което беше още по-лошо, да си повярва. Почувствах как отново пламва в мен старият гняв.

– Но жената, която е била удушена – гласът на Люси ѝ изневери, а очите ѝ бяха разтворени толкова широко, сякаш щяха да ме погълнат, – е била лекарка, лельо Кей. Как може да е била лоша? Ти също си лекарка. Значи тя е била като теб.

Изведнъж осъзнах колко късно е станало. Изключих компютъра, хванах Люси за ръката и ние излязохме от кабинета и влязохме в кухнята. Когато се обърнах към нея, за да ѝ предложа нещо за хапване преди сън, с изненада видях, че тя дъвче долната си устна, а очите ѝ се пълнят със сълзи.

– Люси! Защо плачеш?

Тя се хвърли в прегръдките ми, хлипайки. Вкопчвайки се в мен с отчаяно ожесточение, извика:

– Не искам да умираш! Не искам да умираш!

– Люси... – Бях слисана, зашеметена. Бях свикнала с истеричните й припадъци, с арогантните й гневни избухвания. Но сега това! Усещах как сълзите й се просмукват през блузата ми. Усещах горещината на нейното тръпнещо телце, долепено до мен.

– Успокой се, Люси. – Нищо друго не ми дойде наум и аз я притиснах още по-силно към себе си.

– Не искам да умираш, лельо Кей!

– Няма да умра, Люси.

– Татко умря.

– На мен нищо няма да ми се случи, Люси.

Невъзможно бе да я успокоя. Статията във вестника беше оставила дълбока, пагубна дияра в съзнанието й. Беше я прочела с интелекта на възрастен, гарниран с ужасяващото въображение на дете. А това само я бе накарало да се почувства още по-несигурна и изоставена.

О, Боже! Отчаяно търсех подходящи думи, но нищо не ми идваше наум. Някъде дълбоко в съзнанието ми натрапчиво изплуваха обвиненията на майка ми. Недостатъците ми, Нямах деца. Бих била ужасна майка.

„Трябвало е да се родиш мъж“, бе казала майка ми по време на една от скорошните ни срещи, която бе останала без резултат.

„Само работа и амбиция. Неестествено е за жена. Ще се изсушиш като черупка на бръмбар.“

И, по дяволите, по време на най-празните ми периоди, когато най-много се ненавиждах, аз наистина като че ли виждах черупките на изсушените бръмбари по тревата в градината на дома от детството ми. Полупрозрачни, крехки, изсушени. Мъртви.

При нормални обстоятелства и през ум не би ми минало да наляя чаша вино на десетгодишно дете.

Заведох я в стаята й и там двете пихме вино в леглото. Тя ми задаваше въпроси, на които бе невъзможно да се отговори:

– Защо има хора, които причиняват зло на други хора? За него това игра ли е? Искам да кажа, може би той го прави, за да се забавлява, като по телевизията? По телевизията дават такива работи, но там всичко е на ужим. Пострадали няма. А може би той не иска да им причини зло, лельо Кей.

– Има хора, които са лоши – отговорих аз тихо. – Като кучетата. Някой кучета ще ухапят човек без никаква причина. На тях нещо не им е наред. Те са лоши и винаги ще бъдат лоши.

– Защото преди това хората са се държали с тях жестоко. Това ги е

направило жестоки.

– Понякога, да. Понякога няма никаква причина. В известен смисъл това е без значение. Хората правят своя избор. Някои хора предпочитат да са лоши, да са жестоки. Това е просто една грозна и печална страна на живота.

– Като Хитлер – промърмори тя и отпи глътка вино.

Започнах да я галя по косата.

Тя продължи да говори несвързано, а гласът ѝ ставаше все по-сънлив:

– Също като Джими Грум. Той живее на нашата улица и стреля по птиците с пушка, обича да краде яйца от гнездата и да ги чупи на сред улицата, и да гледа как малките пиленца пълзят. Мразя го. Мразя Джими Грум. Веднъж го замерих с камък, докато караше колело. Но той не разбра, че съм била аз, защото се бях скрила зад храстите.

Отпих малко вино и продължих да я галя по косата.

– Бог няма да позволи да ти се случи нещо, нали? – попита тя.

– Нищо няма да ми се случи, Люси. Обещавам.

– Ако се помолиш на Бог да се грижи за теб, той нали ще го направи?

– Да, той се грижи за нас. – Но не бях никак сигурна, че вярвам в това.

Люси се намръщи. И тя не беше сигурна, че вярва.

– Никога ли не те хваща страх?

Аз се усмихнах.

– Всички хора се страхуват понякога. Аз съм в пълна безопасност.

На мен нищо няма да ми се случи.

Последните думи, които промълви, преди да се унесе, бяха:

– Колко ми се иска да съм винаги тук, лельо Кей. Искам да бъда точно като теб.

Два часа по-късно бях в стаята си на горния етаж, съвсем будна и вторачена в страницата на някаква книга, без да виждам думите, когато телефонът иззвъня.

Реакцията ми беше като на кучето на Павлов – спонтанна и рефлексивна. Грабнах слушалката, а сърцето ми заби до пръсване. Очаквах да чуя гласа на Марино и се страхувах от това, като че събитията от снощи започнаха наново.

– Ало.

Тишина.

– Ало?

Някъде в далечината се чуваше тиха, призрачна музика, която ми напомни за чуждестранни филми в ранните утринни часове или филми на ужасите, или пращящите мелодии на стар грамофон, и тогава в слушалката чух сигнал „свободно“.

– Кафе?

– С удоволствие – казах аз.

Това беше вместо „добро утро“.

Всеки път, когато отивах в лабораторията на Нийлс Вандер, първата му дума за поздрав беше „кафе?“. Аз винаги приемах. Кофеинът и никотинът са два порока, които с готовност съм възприела.

И през ум не би ми минавало да си купя кола, която да не е солидна колкото танк, и никога не бих запалила мотора, без да съм си сложила предпазния колан. Из цялата ми къща има алармени системи, които реагират на дим, и една скъпа алармена система против крадци. Летенето вече не ми доставя удоволствие и когато мога пътувам с влак.

Но кофеина, цигарите и холестерина – не дай боже някой ден да ги откажа! Ходя по национални конференции и банкети заедно с още трисъдебни патологоанатоми, водещите съдебни експерти по въпросите на болестите и смъртта в света. Седемдесет и пет процента от тях не тичат за здраве, нито ходят на аеробика, не ходят пеша, когато могат да се возят в кола, не стоят прави, когато могат да седнат на стол, и грижливо избягват стълби и склонове, освен ако водят надолу. Една трета от нас пушат, повечето от нас пият и всички ядем като пред края на света.

Стрес, депресия, може би по-голяма нужда от смях и удоволствия след цялата мъка, с която сме заобиколени – кой би могъл да каже коя е причината? Един от моите по-цинични приятели, асистент от Чикаго, обича да казва:

– Какво, по дяволите! Умиращ. Всички умират. А ти умираш здрав.

Вандер отиде и наля две чаши кафе от кафе машината на плота зад бюрото му. Беше ми правил кафе безброй пъти, но така и не запомни, че го пия без мляко.

Бившият ми мъж също не успя да го запомни. С Тони живях шест години, но той не запомни, че пия кафето без мляко или че обичам пържолите алангле, но не съвсем кървавочервени, а по-скоро леко розови. Да не говорим за номера на дрехите, които нося. Аз нося 40 номер, а фигурата ми е такава, че мога да нося почти всякакъв вид дрехи, но не понасям пухчета, дантелки и воланчета. Той винаги ми купуваше 38

номер, обикновено нещо дантелено и прозрачно и предназначено за леглото. Любимият цвят на майка му беше пролетно зелено. Тя носеше 44 номер. Обожаваше воланчетата, мразеше пуловерите, предпочиташе циповете, беше алергична към вълната, нямаше нерви за дрехи, които трябва да се дават на химическо чистене или да се гладят, имаше органическа ненавист към лилавото, смяташе бялото и бежовото за непрактични цветове, не носеше хоризонтални райета или пък индийски десе-ни, бягаше от синтетичния велур като от огън, смяташе, че фигурата ѝ не е подходяща за плисета, и обичаше джобовете – колкото повече, толкова по-добре. Когато ставаше въпрос за майка му, Тони кой знае за-що, не бъркаше.

Вандер изсипа същото количество сухо мляко и захар в моята чаша, както и в своята собствена.

Както обикновено той беше размъкнат – посивялата му оредяла ко-са беше разчорлена, огромната му престилка бе омазана с черни отпеча-тъци от пръсти, а от горния му джоб, по който имаше мастилени петна, стърчеше цяла колекция химикалки и флумастери. Беше висок, с дълги кокалести крайници и несъразмерно кръгъл корем. По формата си гла-вата му удивително приличаше на електрическа крушка, а очите му бяха воднистосини и постоянно забулени в мисли.

Един късен следобед през първата ми зима тук той се отби в стаята ми, за да обяви, че навън вали сняг. Вратът му беше увит в дълъг червен шал, а над ушите си беше нахлупил кожена пилотска шапка, която из-глеждаше така, сякаш е била изписана по каталог от някоя бананова ре-публика и бе възможно най-абсурдната зимна шапка, която съм вижда-ла. Мисля, че в този вид той би бил съвсем на място в самолет „Фокер“. С колегите му измислихме много сполучливо име – „Летящия холан-дец“. Той вечно бързаше, хвърчеше нагоре-надолу по коридорите, а престилката се развяваше около краката му.

– Видя ли вестниците? – попита той, докато духаше кафето си.

– Целият скапан свят го е видял – отговорих аз мрачно.

В неделя първата страница беше още по-зле, отколкото в събота ве-чер. Тлъстото заглавие се простираше по цялата горна част на страницата, от единия до другия ѝ край, а буквите бяха високи по цял инч. Мате-риалът включваше колонка за Лори Питърсън и снимка, чийто вид под-сказваше, че е взета от университетски годишник. Аби Търнбул беше имала нахалството, или може би цинизма, да се опита да вземе интервю от близките на Лори Питърсън във Филадельфия, но те били „прекалено разстроени, за да могат да кажат каквото и да било“.

– По дяволите, това със сигурност не ни помага – констатира очевидното Вандер. – Бих искал да знам откъде идва информацията, за да смачкам фасона на някои хора.

– Ченгетата не са се научили да си затварят устата – казах. – Когато се научат да си държат езика зад зъбите, ще престане и изтичането на информация, за което вдигат толкова пара.

– Е, може и да са ченгетата. Както и да е, цялата тази работа направо влудява жена ми. Мисля, че ако живеехме в града, тя щеше да ме накара да се преместим още днес.

Той отиде до бюрото си, което представляваше хаос от компютърни разпечатки, снимки и телефонни съобщения. На него имаше бутилка бира, теракотена плочка с отпечатък от засъхнала кръв на подметка, и двете в найлонови торбички и с етикети, подсказващи, че са улики.

Наоколо бяха разхвърляни десет бурканчета с формалин, във всяко от които имаше по един обгорен пръст, отрязан на втората свивка. В случаите, когато трупове са прекалено обгорели или разложени, невинно може да се използва обичайният метод за вземане на отпечатъци. И в цялата тази ужасна бъркотия нелепо се мъдреше флакон „Вазелинов лосион с подсилено действие“.

Като изстиска малко лосион и го втри в ръцете си, Вандер нахлузи чифт бели памучни ръкавици. Ацетонът, ксилолът и постоянното миене на ръце, които бяха част от занаята му, съсипваха кожата му и аз винаги можех да позная кога е забравил да си сложи ръкавици при използването на химикала, чрез който се вземат скрити отпечатъци – защото цяла седмица след това пръстите му бяха пурпурночервени. Като приключи със сутрешния си ритуал, той ми даде знак да го последвам в коридора на четвъртия етаж.

През няколко стаи беше компютърната стая – чиста, почти стерилна и пълна с блестяща апаратура, състояща се от уреди в най-различни форми и големини, напомняща обществена пералня от космическата ера. Това, което приличаше най-много на пералня или сушилни, беше процесорът за обработка и сравняване на отпечатъци, чиято функция беше да сравнява непознати отпечатъци с базата данни, в която имаше милиони и милиони отпечатъци, разпределени върху магнитни дискове. Апаратът ОСО, както го наричахме ние, можеше да извърши осемстотин операции в секунда. Вандер не обичаше да седи и да изчаква резултатите. Затова имаше навика да оставя апарата да „къкри“ през нощта, за да има вече резултати, когато дойде на работа следващата сутрин.

Най-много време отнемаше това, което Вандер правеше в събота –

въвеждането на отпечатъците в компютъра. Това означаваше да снима въпросните скрити отпечатъци, после да увеличи снимките пет пъти, да постави копирна хартия върху всяка от тях и да прекопира основните им характеристики. След това трябваше да намали снимките на тези рисунки до естествените размери. Тези снимки той залепваше върху листа, който въвеждаше в компютъра. След това оставаше само да се разчетат резултатите от издирването.

Вандер седна със самовглъбения вид на концертиращ пианист. Почти очаквах да го видя да отгмта престилката си от стола и да разкършва пръсти. Неговият „Стейнуей“ беше дистанционният терминал, който освен другите елементи включваше клавиатура, монитор, скенер и процесор на изображенията на отпечатъците.

Наблюдавах го, докато подаваше няколко команди. След това натисна Print и по листовете на зелени райета бързо се появиха списъци на евентуални заподозрени.

Придърпах един стол, а Вандер откъсна разпечатката и разкъса листа на десет, отделяйки различните случаи.

Случаят, който ни интересуваше, беше 88–01651, номерът на скритите отпечатъци, намерени върху тялото на Лори Питърсън. Компютърното сравняване на отпечатъци много прилича на провеждането на политически избори. Близките по конфигурация отпечатъци се наричат „кандидати“ и се подреждат според броя събрани точки. Колкото повече точки са събрали, толкова повече са общите черти на кандидата с неидентифицираните скрити отпечатъци, вкарани в компютъра. В случая 88–01651 имаше един кандидат, който водеше с огромна преднина от над хиляда точки. Това можеше да означава само едно.

Попадение.

Или както Вандер много на място каза – „пипнахме го“.

Печелившият кандидат се определяше безлично като NIC 112.

Съвсем не бях очаквала това.

Значи човекът, оставил отпечатъци по трупа, е картотекиран в база данни? – попитах аз.

– Точно така.

– Което означава, че той може и да е картотекиран като рецидивист?

– Възможно е, но не е задължително. – Вандер стана и се премести пред контролния терминал. Леко постави пръсти върху клавиатурата и се загледа в монитора. После добави: – Може би отпечатъците му да са картотекирани по някаква друга причина. Ако работи в правозащитните

органи или пък ако някога е подавал документи за разрешително за такси.

Той започна на извиква картони с отпечатьци от дълбините на паметта. Незабавно изображението на търсения отпечатък – уголемена мрежа от лупинги и извивки в тюркоазеносиньо – бе съпоставено с изображението на отпечатъка кандидат. Отдясно се появи колона, изреждаща пол, раса, дата на раждането и друга информация за самоличността на „кандидата“. Вандер извади печатно копие за отпечатьците и ми го подаде.

Аз го разгледах, прочетох и препрочетох данните на NIC 112. Марино щеше да е ужасно доволен.

Според компютъра, а грешка не можеше да има, скритите отпечатьци, които лазерът беше уловил върху рамото на Лори Питърсън, бяха оставени от Мат Питърсън, нейния съпруг.

4.

Не бях много учудена от факта, че Мат Питърсън е докоснал тялото. Често първият рефлекс е да се докосне човекът, който изглежда мъртъв, да се потърси пулс или леко да се разтърси за рамото, както се прави, за да се разбуди спящ човек. Имаше две неща, които ме притесняваха. Първо, скритите отпечатащи бяха уловени, защото човекът, който ги е оставил, е имал по пръстите си от блестящото вещество, върху което още си блъскахме главите и което присъстваше и в предишните убийства. Второ, картонът с десетте отпечатъка от пръстите на Мат Питърсън още не беше предаден в лабораторията. А единствената причина, поради която компютърът бе успял да направи това попадение, беше, че неговите отпечатащи вече са били картотекирани в база данни.

Тъкмо обяснявах на Вандер, че трябва да разберем защо и кога са били взети отпечатащите на Питърсън и дали е картотекиран като рецидивист, когато в стаята влезе Марино.

– Секретарката ти ми каза, че си тук – обясни той вместо поздрав.

Ядеше поничка, която със сигурност беше взел от кутията до кафемашината на долния етаж. В понеделник сутрин Роуз винаги носеше понички. Оглеждайки апартамента, той небрежно побутна към мен кафяв плик.

– Извинявай, Нийлс – смънка той, – но докторката държи тя да е първа.

Отворих плика под любопитния поглед на Вандер. Вътре имаше найлоново пликче за улики, а в него беше картонът с десетте отпечатъка на Питърсън. Марино хубаво ме беше насадил и това никак не ми харесваше. При нормални обстоятелства картонът трябваше да се предаде не на мен, а направо в лабораторията по дактилоскопия. Това беше от този тип маневри, които създават неприязън у колегите. Те смятат, че си навлязъл в тяхна територия, че изземваш техните права, а всъщност може да няма нищо подобно.

Обясних на Вандер:

– Не исках да стои на бюрото ти, където всеки може да го подмята. Смятаме, че Мат Питърсън е използвал театрален грим, преди да се е прибрал. Ако е останало нещо по ръцете му, може да има и по картоната.

Очите на Вандер се разшириха. Идеята му хареса.

– Разбира се. Ще го разгледаме под лазера.

Марино ме наблюдаваше начумерено.

Аз го попитах:

– А туристическият нож?

Той извади още един плик от купчината неща, които стискаше под мишница.

– Тъкмо щях да го нося на Франк.

– Нека първо го погледнем под лазера – предложи Вандер.

После извади още едно печатно копие на NIC 112, скритите отпечата̀тци, които Мат Питърсън бе оставил върху тялото на жена си, и го подаде на Марино.

Той му хвърли бегъл поглед, измърмори „дявол да ме вземе“ и ме изгледа продължително. Очите му светеха победоносно. Този израз ми беше познат, бях го очаквала. В него се четеше: „Виждаш ли, госпожо шеф? Може и да си прочела повече книги от мен, ама аз познавам улицата.“

Усещах как примката на разследването се затяга около съпруга на жената, която аз все още смятах за убита от непознат на всички нас мъж.

След петнадесет минути Вандер, Марино и аз се намирахме в нещо като тъмна стая до лабораторията за дактилоскопия. Върху плота до големия умивалник лежах картонът с десетте отпечата̀тка и туристическият нож. В стаята бе тъмно като в рог. Усещах неприятното докосване на шкембето на Марино до левия ми лакът, когато заслепяващите пулсации възпламеняваха съзвездие от искри по мастилените отпечата̀тци върху картона. Имаше още искри върху дръжката на ножа, която бе от твърд каучук, прекалено груб, за да задържи отпечата̀тци.

Върху широкото блестящо острие на ножа имаше няколко почти микроскопични пращинки и няколко ясни частични отпечата̀тка, които Вандер посипа с прах и сне. Той се наведе и заразглежда картона с десетте отпечата̀тка отблизо. Беглата съпоставка, направена с неговия орлов поглед на експерт, беше достатъчна, за да каже неуверено:

– На базата на първоначалната съпоставка на извивките, те са негови, отпечата̀тците върху острието са на Питърсън.

Лазерът угасна, и ние се озовахме в пълен мрак. След малко време примигнахме, заслепени от лампите на тавана, които внезапно ни бяха върнали в света на бетонните блокове и стоманата.

Вдигнах предпазните си очила и се спуснах в трудната задача да изреждам обективните факти. През това време Вандер бърникаше лазера, а Марино палеше цигара.

– Отпечатъците върху ножа може и да не значат нищо. Ако ножът принадлежи на Питърсън, логично е да намерим негови отпечатъци. А що се отнася до блестящото вещество – да, очевидно по ръцете му е имало нещо, когато е докосвал тялото на жена си и когато са му взели отпечатъци. Но ние не можем да бъдем сигурни, че това е същата субстанция, която намерихме при другите три убийства. Ще пробваме сканираща електронна микроскопия и се надявам да определим дали съставните части, или пък инфрачервеният спектър, отговарят на веществото, намерено по другите части на тялото и в предишните случаи.

– Какво?! – възкликна Марино невярващо. – Ти смяташ, че по ръцете на Мат е имало едно вещество, а по ръцете на убиеца – друго, и че те са различни, а под лазера изглеждат еднакви?

– Почти всичко, което реагира силно на лазера, изглежда еднакво – казах аз бавно и отчетливо, – свети като неонов светлини.

– Да, ама доколкото ми е известно, повечето хора не ходят е неонов боклуци по ръцете.

Трябваше да се съглася:

– Повечето хора не ходят.

– Странно съвпадение – по ръцете на Мат съвсем случайно има такова нещо, каквото и да е то.

– Ти каза, че се е връщал от генерална репетиция – напомних му аз.

– Той така казва.

– Може би няма да е лошо да вземем грима, който е използвал в петък вечерта, и да го донесем за изследване.

Марино ме изгледа с неодобрение.

Един от малкото персонални компютри на втория етаж беше в моята стая. Беше свързан с главния компютър в другия край на коридора, но не бе прост терминал. Дори когато главният компютър беше изключен, можех да използвам моя компютър за текстообработка, ако не за нещо друго.

Марино ми подаде двете дискети, които бяхме намерили в спалнята на Питърсън. Аз ги мушнах в драйвърите и разгледах директориите на всяка една.

На екрана се появиха файлове или глави, които очевидно бяха части от дисертацията на Мат Питърсън. Темата беше Тенеси Уилямс, „чиито най-добри пиеси разкриват един смущаващ свят, в който под повърхността от романтична изтънченост бушуват секс и насилие“, както

пишеше в първия параграф на въведението.

Марино надничаше през рамото ми и клатеше глава.

– Господи – промърмори той, – тази работа ми харесва все повече и повече. Нищо чудно, че тоя тип откачи, като му казах, че вземам дискетите. Гледай само какво има тук.

Преминах на следващата страница.

Пред очите ми се изредиха полемиките на Уилямс за хомосексуализма и канибализма. Споменаваха се Стенли Ковалски и кастрираният жиголо от „Сладката птица на младостта“. Нямахше защо да съм ясно-видка, за да прочета мислите на Марино, които бяха като изписани на първа страница на жълт вестник. За него всичко това беше равносилно на евтина порнография, храна за фантазии, свързани със сексуални отклонения и насилие. Марино не би направил разлика между улицата и сцената, дори ако ги принудеха да мине кратък курс по драматургия.

Хората като Уилямс и дори Мат Питърсън, които пишат такива сценарии, рядко ги прилагат в живота.

Хвърлих на Марино продължителен поглед.

– А какво щеше да кажеш, ако Питърсън се занимаваше със Стария завет?

Той повдигна рамене, отмести поглед от мен и отново се загледа в екрана.

– Ей, тези неща не са като за неделното училище.

– Както не са и изнасилванията, убийствата, обезглавяваният и проституцията. А в истинския живот, сержант, Труман Капот не е бил масов убиец.

Той се отдръпна от компютъра и се доближи до един стол. Аз се завъртях към него и се загледах в лицето му от другата страна на тежкото бюро. Когато идваше в кабинета ми, той обичаше да остава прав и през цялото време да ме гледа отгоре. Но сега беше седнал и ние се гледахме очи в очи. Реших, че смята да поостане.

– Какво ще кажеш да изкараш една разпечатка от това нещо? Имаш ли нещо против? И без това нямам с какво да се приспивам нощем. – Той се усмихна лукаво. – Кой знае? Може тоя ненормалник да цитира и маркиз Сад, как му беше името там.

– Маркиз Дьо Сад е бил французин.

– Какъвто е бил там.

Опитах се да обуздая раздражението си. Какво ли щеше да стане, ако убиеха жената на някой от моите съдебни лекари? Щеше ли тогава Марино да надникне в библиотеката му и да завика „Ура“, като открие

томове и томове по съдебна медицина и историите на всякакви извратени престъпления?

Той присви очи, докато палеше цигара, и вдиша дълбоко дима. Изчака, докато издуха тънка струйка дим, и чак тогава каза:

– Изглежда, имаш високо мнение за Питърсън. А на какво се основава? Това, че е актьор или че е лустросан колежански хлапак?

– Нямам за него никакво мнение – отговорих аз. – Не знам за него нищо освен това, че не ми изглежда от този тип, който би могъл да удужи всичките тези жени.

Той се замисли.

– Е, да, но аз пък знам за него някои работи. Виждаш ли, говорих с него в продължение на няколко часа.

Той бръкна в джоба на карираното си спортно сако и хвърли две микрокасети върху бюрото ми, достатъчно близо до мен, за да мога да ги взема. Аз извадих цигарите си и запалих.

– Чакай да ти кажа какво стана. Значи аз и Бекер сме е него в кухнята. Момчетата току-що са си отишли с тялото и изведнъж – хопала! Питърсън се преобразява. Сяда изправен на стола, съзнанието му се избистря, а ръцете му започват да жестикулират, като че ли е на сцената. Направо невероятно! Мята погледи към тавана, гласът му секва от възнение, лицето му е ту пламнало, ту пребледняло. Аз си казвам, това не е разпит. Това е представление, дявол да го вземе.

– Чудех се къде съм виждал вече такова нещо, нали разбираш. Най-често в Ню Йорк – типове като Джони Андreti с копринените си костюми и вносните си цигари, чарът му направо тече от ушите. Той е толкова излъскан, че човек започва да си счупва краката да му угажда, забравяйки незначителната подробност, че оня по време на кариерата си е очистил повече от двадесет души. Ами какво ще кажеш за Сводника Фил. Той преби момчетата си със закачалки, две от тях до смърт. След това изигра такава сцена в ресторанта си, който е само прикритие за неговия бизнес. Фил е направо съсипан от убийството на двете проститутки и само се навежда през масата към мен и повтаря: „Моля те. Пит, открий кой го е направил. Трябва да е звяр. Налей си малко «Кианти», Пит, много е добро.“ Искам просто да кажа, докторке, че съм видял доста свят. А Питърсън ми действа по абсолютно същия начин както Андreti и Фил. Той ми разиграва сценки, а пък аз седя и се чудя: какво си въобразява този харвардски сноб? Че съм малоумен ли?

Взех касетата и я пяхнах в касетофона, без да отговоря.

Марино ми кимна и аз натиснах Play.

– Първо действие – обяви той клоунски. – Място на действието – кухнята на Питърсън. Главен герой – Мат. Роля – трагична. Той е пребледнял, а в очите му се чете болка, окей? Вторачил се е в отсрещната стена. Ами аз? В моята глава се върти филмова лента. Никога не съм бил в Бостън и не бих разпознал Харвард дори да го видя, но в моята глава се въртят образи на стари къщи от червени тухли и бръшлян.

Той млъкна, защото лентата изведнъж започна от средата на едно изречение на Питърсън. Говореше за Харвард, описваше кога и как се е запознал с Лори. Бях слушала доста полицейски разпити през годините и сега седях и се чудех. За какво бе направен този разпит? Какво общо имаше между ухаждането на Лори от Питърсън в университета и убийството ѝ? И в същото това време, мисля, някъде дълбоко в себе си знаех отговора на този въпрос.

Марино сондираше Питърсън. Марино търсеше нещо, каквото и да е то, което би подсказало, че Мат е маниак, извратен и евентуално би бил способен да извърши постъпка, която да се квалифицира като постъпка на явен психопат.

Станах и затворих вратата, за да не ни безпокоят, докато гласът от касетата продължи тихо да говори:

„... Бях я виждал и преди. Из университета, русокосо момиче с купища книги под мишницата, върви и не забелязва нищо около себе си, като че ли вечно бърза и има много грижи.“

Марино: „Какво в нея те накара да я забележиш, Мат?“

„Трудно е да се каже. Но тя ме заинтригува от разстояние. Не мога да кажа защо. Но отчасти може би защото беше винаги сама и винаги бързаше за някъде. Тя беше... хм... самоуверена и изглеждаше като че ли има цел. Заинтригува ме.“

Марино: „Това случва ли се често? Нали разбираш, искам да кажа, да срещнеш някоя привлекателна жена и тя да те интересува от разстояние?“

„Хм, мисля, че не. Искам да кажа, аз забелязвам хората, както всички други. Но с нея, с Лори, беше различно.“

Марино: „Продължавай. И така, най-накрая я срещаш. Къде?“

„Беше на едно събиране. През пролетта, в началото на май. Събирахме се в един апартамент извън университета. У приятел на моя съквартирант, който се оказа, че бил партньор на Лори в лабораторията, и затова дойде и тя. Влезе около девет, когато

вече се канех да си тръгвам. Партньорът ѝ от лабораторията, мисля, че се казваше Тим, ѝ отвори една бира и те започнаха да си говорят. Никога не бях чувала гласа ѝ. Нисък, успокоителен. Много приятен за ухото. Тя разказваше анекдоти за някакъв професор и хората около нея се смееха. Лори можеше да привлече вниманието на всички, без да прави усилие.“

Марино: „Значи решил си все пак да не си ходиш. Видял си я и си решил да поостанеш.“

„Да.“

Марино: „Как изглеждаше тя тогава?“

„Косата ѝ беше по-дълга и си я вдигаше като балерините. Беше стройна, много привлекателна...“

Марино: „Значи на теб ти харесват стройни, русокоси момичета. Намираш тези качества привлекателни у жената.“

„Просто си помислих, че е привлекателна, това е всичко. Имаше и още нещо. Нейният интелект. Ето това я открояваше сред другите.“

Марино: „И какво още?“

„Не разбирам. Какво искате да кажете?“

Марино: „Просто се питах какво те е привлякло у нея.“

Последва пауза. – За мен това е много интересно.“

„Не мога да отговоря на този въпрос. Това е загадка, този елемент. Как така можеш да срещнеш един човек и възприятията ти изведнъж да се изострят. Като че ли нещо дълбоко в тебе се събужда. Не знам защо... Господи... Не знам.“

Още една пауза, този път по-дълга.

Марино: „Била е от този тип жени, които всички забелязват.“

„Точно така. През цялото време. Където и да отидехме заедно или пък мои приятели, когато са идвали къщи. Всъщност тя ме изместваше на заден план. Аз нямах нищо против. Всъщност на мен ми харесваше. Доставяше ми удоволствие да гледам какво става отстрани. Да го анализирам, да се опитам да разбера какво у нея привлича хората. Способността да привличаш хората е дарба. Човек не може да си я създаде. Не може. Тя не се и опитваше. Тя просто я притежаваше!“

Марино: „Каза, че като си я виждал из университета, е изглеждала затворена. А след това? Искам да кажа, имаше ли навика да общува с непознати? Нали разбираш, говореше ли си с хора, които не познава, в бензиностанцията или в магазина? Или пък

ако някой дойде у вас, разносвач или нещо подобно, тя би ли го поканила вкъщи, би ли говорила с него?“

„Не. Рядко разговаряше с непознати и съм сигурен, че не е канила непознати в къщата. Никога. Особено когато отсъствах. Тя е живяла в Бостън, беше свикнала с опасностите на големия град. Освен това работеше в спешен кабинет, беше виждала насилието отблизо, знаеше какво може да се случи на човек. Не би поканила непознат у дома и според мен поначало не беше особено податлива на подобни неща. Всъщност, когато започнаха тези убийства, тя се уплаши. След като съм си бил вкъщи през уикенда, на нея ѝ беше много неприятно, че трябва да тръгвам... по-неприятно отпреди. Защото никак не обичаше нощем да остава сама. Това я плашеше повече откогато и да било.“

Марино: „В такъв случай, щом толкова я е било страх от всичките тези убийства, би се погрижила да заключи всички прозорци.“

„Вече казах. Сигурно е смятала, че е заключено.“

Марино: „Но ти случайно си оставил прозореца в банята отворен миналия уикенд, когато си сменял мрежата.“

„Не съм сигурен. Но това е единственото обяснение...“

Бекер: „Споменавала ли е някой да е идвал в къщата или пък някъде да е срещала човек, който я е изплашил? Нещо такова? Или пък непозната кола в квартала, или някакво подозрение, че я следят или наблюдават? Може да е срещнала някого и той да ѝ е хвърлил мерника.“

„Нищо такова.“

Бекер: „А тя би ли ти казала, ако нещо такова се е случило?“

„Със сигурност. Тя ми казваше всичко. Преди седмица, може би две, чула някакъв шум в задния двор. Обадила се в полицията. Дошла патрулна кола. Оказало се, че някаква котка тършувала из кофите за боклук. Искам да кажа, че ми казваше всичко.“

Марино: „Какво друго правеше, освен да ходи на работа?“

„Имаше малко приятели, една-две лекарки от болницата. Понякога излизаше с тях на вечеря или по магазините. От време на време ходеше на кино. Това е горе-долу. Беше толкова заета. Обикновено след смяната си се връщаше вкъщи. Учеше или пък свиреше на цигулка. През седмицата работеше, прибираше се вкъщи и лягаше да спи. Гледаше да си оставя уикендите

свободни заради мен. Това беше времето за нас двамата. През уикендите бяхме заедно.“

Марино: „И за последен път си я видял миналия уикенд?“

„В неделя следобед, около три. Точно преди да тръгна за Шарлътсвил. През деня не бяхме излизали. Валеше, беше неприятно. Останахме въщи, пихме кафе, разговаряхме...“

Марино: „Често ли разговаряхте по телефона през седмицата?“

„По няколко пъти. Винаги когато можехме.“

Марино: „Последният път е бил снощи, четвъртък вечер, нали така?“

„Обадох се, за да ѝ кажа, че ще се прибера след репетицията, че може и да закъснея малко повече, защото беше генерална репетиция. Този уикенд трябваше да е свободна. Ако времето беше хубаво, смятахме да вземем колата и да отидем на плаж.“

Тишина.

Питърсън се опитваше да се овладее. Чувах как поема дълбоко дъх, как прави опити да си възвърне самообладанието.

Марино: „Когато си разговарял с нея снощи, имаше ли тя нещо специално да ти каже, някакви проблеми, нещо да е споменала за някакви посещения? Някой да я е притеснявал в работата или пък някакви странни обаждания по телефона, нещо такова?“

Тишина.

„Нищо. Нищо такова. Беше в добро настроение, смееше се... с нетърпение... въз... с нетърпение очакваше уикенда.“

Марино: „Разкажи ни нещо повече за нея, Мат. Всяка подробност, за която се сетиш, може да е от значение. Произходът ѝ, личността ѝ, какви неща са били важни за нея.“

Отговорът последва механично: „Тя е от Филадельфия, баща ѝ е застрахователен агент, има двама братя, и двамата по-малки. Най-важна за нея беше медицината. Беше нейното призвание.“

Марино: „И какъв точно лекар искаше да стане?“

„Искаше да се занимава с пластична хирургия.“

Бекер: „Интересно. И защо така е решила?“

„Когато била на десет-единадесет години, майка ѝ се разболяла от рак на гърдата, направили ѝ две обширни мастектомии. Оживяла, но самочувствието ѝ било унищожено. Мисля, че тя се

е чувствала обезобразена, безполезна, отблъскваща. Лори говореше понякога за това. Мисля, че искаше да помага на хората. Да помага на хората, които са преживели подобни неща.“

Марино: „Освен това е свирила на цигулка.“

„Да.“

Марино: „Някога участвала ли е в концерти, свирила ли е в оркестър, явявала ли се е пред публика?“

„Мисля, че можеше да го прави, но просто нямаше време.“

Марино: „Какво още? Например ти си в актьорска група, дори и в момента играеш в пиеса. А тя интересуваше ли се от подобни неща?“

„Изключително много. Това беше едно от нещата, които ме очароваха още когато се запознах с нея. Ние си тръгнахме от събирането, където я бих видял за първи път, и се разхождахме из университета цели часове. Когато започнах да ѝ разказвам за лекциите си, разбрах, че тя знае за театъра много. И започнахме да си говорим за пиеси и други подобни неща. Аз тогава се интересувах от Ибсен. Разговорът тръгна в тази посока: действителност и илюзия, кое и истинското и кое е грозното у хората и в обществото. Една от неговите водещи теми е чувството на отчуждение от дома, на изолация. Поговорихме на тази тема.“

И тя ме учуди. Никога няма да я забравя. Засмя се и каза: „Вие, хората на изкуството, си въобразявате, че сте единствените, които усещате нещата. А същите чувства ги има в много от нас – същата празнота, същата самота. Но ние не притежаваме средствата, за да ги изразим с думи, а трябва да продължим по същия начин, като се опитваме да се преборим. Чувствата са си чувства. Мисля, че чувствата на хората по света не се различават кой знае колко.“

Започнахме спор, приятелска дискусия. Аз не бях съгласен. Има хора, които чувстват нещата по-дълбоко, а има хора, които усещат неща, които ние не можем да доловим. Ето това е причината за отчуждението, за чувството на изолация, неспособността да се приобщиш...“

Марино: „И това е нещо, което ти е близко?“

„Това е нещо, което аз мога да разбера. Може и да не чувствам всичко, което усещат другите хора, но мога да разбера техните чувства. Нищо не може да ме учуди. Ако човек се интересува от литература, от драматургия, той влиза в досег с необятен

спектър човешки емоции, нужди и пориви, и добри, и лоши. В характера ми е да умея да се превъплъщавам в други хора, да чувствам това, което чувстват те, да се държа така, както се държат те, но това не означава, че тези външни изяви са част от мен. Мисля, че ако има нещо, което ме кара да се чувствам по-различен от другите хора, то това е фактът, че аз имам нужда да преживея тези неща, да анализирам ѝ да разбера огромния спектър от човешките емоции, които току-що споменах.“

Марино: „Можеш ли да разбереш емоциите на човека, който е постъпил така с жена ти?“

Тишина.

Следващите думи едва се чува: „Боже мой, не!“

Марино: „Сигурен ли си в това?“

„Не. Искам да кажа, сигурен съм! Не искам да го разбирам!“

Марино: „Знам, че ти е трудно да мислиш за тези неща, Мат. Но би могъл много да ни помогнеш, ако ти дойде някаква идея. Например, ако трябваше да измисляш роля за един такъв убиец, какво би представлявал той...“

„Не знам! Копеле мръсно! – Гласът му се пресече, направо експлодира от гняв. – Не знам защо ми задавате тези въпроси! Вие сте полицията, дявол да го вземе! Вие сте тези, които трябва да ги разбирате тези работи!“

Той млъкна внезапно, като че ли някой беше вдигнал игла от плоча. Касетата продължи да се върти дълго, в пълна тишина, като изключим покашлянето на Марино и отместването на стол.

След това Марино попита Бекер:

„Случайно да имаш още една касета в колата си?“

Отговорът дойде от Питърсън, гласът му бе приглушен и ми се стори, че плаче:

„В спалнята имам две.“

„Благодаря ти, Мат. – Гласът на Марино провлачваше думите невъзмутимо. – Много мило от твоя страна.“

След двадесет минути Мат Питърсън стигна до това, как е намерил тялото на жена си.

Беше ужасно да го слушаш, а да не можеш да го видиш. Нямаше с какво да отклониш вниманието си. Съзнанието ми се понесе заедно с неговите образи и спомени. Думите му ме поведоха към мрачни дълбини, където не исках да слизам.

Касетата продължаваше да се върти.

„... Хм, сигурен съм. Не се обадох, преди да тръгна.

Никога не се обаждах, направо потеглях. Не се мотаех, нито нищо. Както вече казах, тръгнах от Шарлътсвил веднага щом свърши репетицията и прибрахме костюмите и реквизита. Трябваше да е наближавало дванадесет и половина. Бързах да се прибера. Не бях виждал Лори цяла седмица.

Беше почти два, когато паркирах пред къщата, и като първа реакция забелязах, че лампите не светят, а това означаваше, че си е легнала. Програмата ѝ беше много напрегната. Работеше дванадесет часа, после двадесет и четири почиваше. Това беше ужасно за биологическия часовник, а и смените никога не се повтаряха. В петък беше на работа до полунощ, а в събота... въз... днес, трябваше да почива. Утре трябваше да е от полунощ до понеделник на обяд. Вторник почивка, после от сряда по обяд до полунощ. Така се въртяха дежурствата ѝ.

Отключих външната врата и запалих лампата във всекидневната. Всичко изглеждаше нормално. Връщайки се назад сега, мога да кажа, че макар да няха никаква причина да обръщам специално внимание на това, дали има нещо необичайно, си спомням, че лампата в коридора не светеше. Забелязах, понеже тя обикновено я оставяше да свети заради мен. Имах навика да отивам направо в спалнята. Ако тя не беше прекалено уморена, а това се случваше много рядко, стояхме будни в леглото, пиехме вино и разговаряхме, а после спяхме до много късно.

Бях объркан... въз... Нещо ме объркваше. Спалнята. Първоначално не виждах нищо, защото лампата... естествено, лампата не светеше. Но веднага усетих, че нещо не е в ред. Като че ли го усетих още преди да съм го видял. Като животните. И ми се стори, че има някаква миризма, но не бях сигурен, а това ме объркваше още повече.“

Марино: „Каква беше тази миризма?“

Тишина.

„Опитвам се да си спомня. Само смъртно я долавях. Но все пак достатъчно, за да ме озадачи. Беше неприятна миризма, нещо сладникаво и гнило. Особена миризма.“

Марино: „Нещо като пот?“

„Прилича, но не съвсем. Беше сладникава. Неприятна. Остра миризма.“

Бекер: „Миризма, която ви е позната?“

Пауза.

„Не, мисля, че никога преди не съм усещал такава миризма. Беше едва доловима, но аз сигурно съм, я усетил по-ясно, защото в момента, в който влязох в стаята, не виждах и не чувах нищо. Вътре беше толкова тихо. Първото нещо, което доловиха сетивата ми, беше тази особена миризма. Мина ми през ума, странно, но ми мина през ума – може Лори да е яла нещо в леглото. Не знам. Нещо като, хм, вафли или нещо със сироп. Палачинки. Помислих си, че може да ѝ е станало лошо, че може да е яла някакви гадости и да ѝ е станало лошо. Понякога се тъпчеше... тъъ... ядеше блажни храни, когато беше под напрежение или бе изнервена. Беше напълняла много, откак аз трябваше да пътувам до Шарлътсвил...“

Сега вече гласът му трепереше съвсем осезателно.

„Тъъ, миризмата беше гадна, нездрава, като че ли ѝ е било лошо и цял ден е лежала. Което би обяснило защо всички лампи бяха изгасени и защо бе заспала, преди да се върна.“

Тишина.

Марино: „И после какво стана, Мат?“

„После очите им започнаха да свикват и аз не разбирах това, което виждах. Леглото придоби очертания в мрака. Не разбирах начина, по който покривките висяха от леглото. А и тя. Лежеше отгоре, в това странно положение, и беше съвсем гола. Господи! Сърцето щеше да изскочи от гърдите ми още преди картината да придобие някакъв смисъл в съзнанието ми. И тогава щракнах ключа на лампата и я видях... Крещях, но не чувах собствения си глас. Като че ли крещях само в главата си. Като че ли мозъкът ми изскачаше от черепа ми. Видях петното върху чаршафа, червената течност, потекла от носа и устата ѝ. Мислех, че не е тя. Дори не изглеждаше като нея. Беше някой друг. Беше някаква гадна шега, някакъв номер. Не беше тя.“

Марино: „После какво направи, Мат? Докосвал ли си я, пипал ли си нещо в спалнята?“

Последва дълга пауза, запълнена само с плиткото, забързано дишане на Питърсън.

„Не, искам да кажа, да. Докоснах я. Не помислих. Просто я докоснах. Рамото, ръката. Не си спомням. Беше топла. Но когато поисках да пипна пулса ѝ, не можах да намеря китките ѝ. Защото тя беше легнала върху тях, те бяха вързани зад гърба ѝ. Протегнах ръка, за да докосна врата ѝ, и видях шнура, впит в кожата. Мисля, че се опитах да пипна или да чуя дали бие сърцето ѝ, но не си спомням. Аз знаех. Знаех, че е мъртва. Видът ѝ. Не можеше да не е мъртва. Изтичах в кухнята. Не си спомням какво съм казал, дори не си спомням как съм набрал номера. Но си спомням, че извиках полицията и след това започнах да крача напред-назад. Просто крачех напред-назад. Влизах и излизах от спалнята. Облегнах се на стената и плаках и ѝ говорех. Говорех ѝ, докато дойде полицията. Казах ѝ: нека не е истина. Непрекъснато се ослушвах да чуя кога някой ще пристигне. Стори ми се, че чакам безкрайно...“

Марино: „Електрическите шнулове, начинът, по който е била вързана. Пипнал ли си нещо, шнуровете или пък нещо друго? Спомняш ли си?“

„Не. Искам да кажа, не си спомням. Тъъ, но ми се струва, че не съм. Нещо ме възпря. Исках да я покривя. Но нещо ме възпря. Нещо ми подсказа да не пипам нищо.“

Марино: „Имаш ли нож?“

Тишина.

Марино: „Нож, Мат. Намерихме нож, туристически нож с брус в калъфа и с компас на дръжката.“

Думите последваха объркано: „Тъъ. Купих си го преди няколко години. Беше от онези ножове, които можеш да си изпишеш по каталог за пет и деветдесет и пет или нещо подобно. Тъъ, вземах го със себе си, когато ходех извън града. Вътре в дръжката има рибарско влакно и кибрит.“

Марино: „Къде го видя за последен път?“

„На бюрото. Беше на бюрото. Мисля, че Лори го използваше да отваря писма. Не знам. Търкаля се там от месеци. Може да се е чувствала по-сигурна, като е знаела, че е там. Като е сама нощем и въобще. Казах ѝ да си вземем куче. Но тя беше алергична.“

Марино: „Ако правилно съм те разбрал, Мат, искаш да кажеш, че ножът е бил на бюрото, когато си го видял за последен път. И кога е било това? Миналата събота или неделя, когато си бил у дома, същия уикенд, когато си сменил мрежата на прозореца в банята?“

Отговор не последва.

Марино: „Да се сещаш за някаква причина, поради която жена ти би могла да премести ножа, да го пхне в някое чекмедже или нещо такова! Някога да е правила – нещо подобно?“

„Мисля, че не. Стои на бюрото до лампата от месеци.“

Марино: „Можеш ли да обясниш защо намерихме този нож в долното чекмедже на скрина под куп пуловери и до кутийка с презервативи? Бих казал, твоето чекмедже?“

Тишина.

„Не. Не мога да го обясня. Там ли го намерихте?“

Марино: „Да.“

„Презервативите. Стоят там отдавна. – Последва глух смях, почти въздишка. – Отпреди Лори да започне да гълта хапчета.“

Марино: „Сигурен ли си за презервативите?“

„Разбира се, че съм сигурен. Започна да взема хапчета около три месеца преди да се оженим. Ние се оженихме точно преди да се преместим да живеем тук. Преди по-малко от две години.“

Марино: „А сега, Мат, трябва да ти задам няколко въпроса от лично естество и искам да ме разбереш – не се заяждам е теб, нито пък искам да се чувстваш неудобно. Но си има причини за това. Има неща, които трябва да знаем и заради самия теб, окей?“

Тишина. Чух как Марино запали цигара.

„Добре тогава. Презервативите. Имал ли си някакви връзки извън семейството, искам да кажа, с някоя друга?“

„Категорично не.“

Марино: „През седмицата живееш извън града. Сега, ако бях на твоето място, щях да се изкуша...“

„Е, да, ама не сте. За мен Лори беше всичко. Нямам нищо с никоя друга.“

Марино: „Може би някоя жена, с която играеш в пиесата?“

„Не.“

Марино: „Виж сега, ние, хората, правим такива неща. Искам да кажа, човешко е, окей? Привлекателен мъж като теб – ами жените сигурно сами ти се хвърлят на врата. И кой би те упрекнал? Но ако се виждаш с някоя друга, ние трябва да знаем. Може и да има някаква връзка.“

Следващите думи бяха едва доловими.

„Не, казах ви. Не може да има никаква връзка, освен ако не ме обвинявате в нещо.“

Бекер: „Никой не ви обвинява в нищо, Мат.“

Чух как някакъв предмет се плъзна по масата. Може би пепелникът.

И гласът на Марино: „Кога за последен път си правил любов с жена си?“

Тишина.

И след това треперещият глас на Питърсън: „Боже Господи!“

Марино: „Знам, че това си е твоя лична работа. Но трябва да ни кажеш. Има си причина.“

„Неделя сутринта. Миналата неделя.“

Марино: „Знаеш, че ще трябва да се направят изследвания, Мат. Медиците ще изследват всичко, за да се разберат кръвните групи, да се направят други съпоставки. Ще трябва да вземем от теб проби, така както ти взехме отпечатащи. За да можем да подредим нещата, да знаем кое е твое, кое е нейно и кое може да е на...“

Тук касетата внезапно свърши. Аз премигах и очите ми като че ли дойдоха на фокус за пръв път от часове.

Марино се пресегна, изключи касетофона и извади касетата.

После заключи:

– След това го заведохме в Ричмъндското главно следствено и му направихме всички изследвания. Даже в момента Бети се занимава с кръвните му проби, за да направим съпоставка.

Аз кимнах и погледнах часовника. Беше дванадесет часът. Повдигах ми се.

– Какво ще кажеш, а? – Марино потисна една прозявка. – Ясно ти е, нали? Тоя е откачен. Трябва да е откачен човек, който може така да говори, след като е намерил жена си по този начин. Повечето не

приказват. А тоя щеше да продължи да плямпа до Коледа, ако бях го оставил. Ако питаш мен, само куп красиви приказки и поезия. Много е излъскан. Ако искаш да знаеш, той е. Толкова е излъскан, че направо ме хваща шубето.

Свалих очилата си и разтрих слепоочия. Мозъкът ми беше прегрял, мускулите на врата ми пламтяха. Копринената блуза под престилката беше подгизнала. Бях толкова изтощена, че единственото, за което мечтаех, бе да скръстя ръце върху масата, да положа глава и да заспя.

– Неговият свят се състои от думи, Марино – чух аз гласа си. – Един художник щеше да ти нарисува тази картина. Мат я е нарисувал с думи. Това е начинът, по който той съществува, по който изявява себе си, чрез думи и пак думи. За хора като него мисълта трябва винаги да се облече с думи.

Сложих си очилата отново и се загледах в Марино. Той беше озадачен, месестото му похабено лице беше зачервено.

– Ами какво ще кажеш за ножа, докторке? И там има негови отпечатъци въпреки твърденията му, че от месеци го е ползвала само жена му. По дръжката има от същата блестяща гадост, която е имало и по ръцете му. А и ножът беше в чекмеджето на шкафа, като че ли някой се е опитвал да го скрие. Това не те ли кара да се замислиш, а?

– Мисля, че е възможно ножът да е бил върху бюрото на Лори, където си е стоял винаги, и че тя го е използвала рядко и не е имала никаква причина да пипа острието – използвала го е понякога, за да отваря писма с него.

Картината беше в главата ми толкова ясна, че бях готова да повярвам, че виждам спомени от действителни случки.

– Мисля, че е възможно убиецът също да е видял ножа. Може да го е извадил от калъфа, за да го разгледа. Може да го е използвал.

– Защо?

– А защо не? – попитах аз.

Той повдигна рамене.

– Може би за да ни обърка всичките – предположих аз. – Извратеност, ако не нещо друго. Боже мой, та ние нямаме никаква представа какво всъщност се е случило. Може да я е попитал за ножа, да е искал да я заплашва със собственото й – или на мъжа й – оръжие. И ако тя е разговаряла с него, а аз смятам, че е било точно така, той може да е разбрал, че ножът е на съпруга й.

И той си казва: „Ще го използвам. Ще го оставя в някое чекмедже, където ченгетата със, сигурност ще го намерят.“ А може и изобщо да не

се е замислил. Може причината да е чисто утилитарна. С други думи, може да е бил по-голям от ножа, който той самият е донесъл. Хванал му е окото, той го е харесал, използвал го е, не е искал да го отнася със себе си и го е мушнал в някое чекмедже с надеждата, че няма да разберем, че е бил използван – и толкоз.

– А може и всичко това да е направил Мат – отсеке Марино.

– Мат? Помисли малко. В състояние ли е един съпруг да изнасили и завърже жена си? Може ли да счупи ребрата и пръстите ѝ? Може ли бавно да я удуши? Човек, когото той обича или поне някога е обичал? Човек, с когото спи, яде, разговаря, живее. Личност, сержант. Не непознат, нито някакъв безличен обект за неговата похотливост и жажда за насилие. А и как ще свържеш убийството на една жена от съпруга ѝ с първите три убийства?

Марино явно бе мислил и по този въпрос.

– Станали са след полунощ, в малките часове в неделя. Точно по времето, когато Мат се прибира от Шарлътсвил. Може жена му нещо да го е заподозряла и той да е решил да я пречука. Може да е подражавал на другите убийства, за да си помислим, че е масовият убиец. Или може през цялото време да е искал да очисти жена си, но преди това да е извършил другите три убийства, за да си помислим, че и жена му е убита от същия анонимен убиец.

– Чудесен сюжет за Агата Кристи. – Отместих стола си назад и се изправих. – Но както ти е добре известно, в живота убийствата обикновено са потискащо прости. Аз смятам, че тези убийства са прости. Те са ни повече, ни по-малко от това, което изглеждат – убиецът е избрал жертвите си напосоки, като ги е дебнал достатъчно време, за да разбере кога точно трябва да удари.

Марино също се изправи.

– Е, ама в истинския живот, доктор Скарпета, по труповете не остават идиотски блестящи работи, същите блестящи работи, с които са покрити и ръцете на съпруга, който открива тялото и си оставя отпечатъците навсякъде. А и жертвите си нямат за съпрузи такива актьори хубавци, които пишат дисертации за секс и насилие, за канибали и педерастии.

Аз спокойно го попитах:

– Миризмата, която Питърсън спомена. Ти усети ли нещо, когато пристигна на местопроизшествието?

– Не. Абсолютно нищо. А на него може и да му е замирисало на семенна течност, ако изобщо казва истината.

– Това е миризма, която той най-вероятно би могъл да разпознае.

– Но не би очаквал да я усети. Няма никаква причина това да е първото нещо, за което човек би се сетил. А когато аз влязох в спалнята, не усетих абсолютно никаква миризма, подобна на тази, която той описа.

– А спомняш ли си да е имало някаква особена миризма при другите убийства?

– Не, госпожо. А това само потвърждава подозрението ми, че Мат или си въобразява, или си измисля, за да отклони вниманието ни.

И тогава изведнъж ми стана ясно.

– В трите предишни случая жените са били намерени едва на другия ден, повече от дванадесет часа след като са били убити.

Марино се спря на вратата и ме изгледа невярващо.

– Да не искаш да кажеш, че Мат се е прибрал веднага след като убиецът си е тръгнал и че убиецът мирише на някакъв особен вид пот?

– Искам да кажа, че е възможно.

Лицето му застина от яд, а когато се запъти към вратата, го чух да мърмори:

– Проклети жени...

5.

Пазарът на Шеста улица представлява нещо като залив без вода, един от откритите слънчеви търговски центрове от стъкло и стомана, построени в края на банковия район, в самия център на града. Не се случваше често да обядвам навън, а и този следобед просто нямах време за такъв лукс. Имах среща след по-малко от час, а освен това бяха съобщили за два неочаквани смъртни случая и едно самоубийство, но аз имах нужда от разтоварване.

Марино ме притесняваше. Отношението му към мен ме връщаше към студентските ми години.

Аз бях едно от четирите момичета в моя курс в университета Хопкинс. В началото бях прекалено наивна, за да разбере какво става. Внезапното скърцане на столове и подчертаното шумолене на листове, когато някой преподавател ме извикваше, не бяха съвпадение. Не беше случаен и фактът, че старите тестове преминаваха от ръка на ръка, но никога не стигаха до мен. Извиненията „Няма да можеш да разчетеш почерка ми“ или „В момента съм го дал на друг“ се повтаряха прекалено често в редките случаи, когато бях пропуснала лекция и ми се налагаше да минавам от студент на студент, за да ги моля да припиша техните. Бях малко насекомо, застанало срещу една застрашителна мрежа, изплетена от мъже, в която аз никога нямаше да бъда приета, а можех да бъда само плячка.

Изоляцията е най-жестокото от всички наказания, а на мен никога не ми беше хрумвало, че може да съм нещо по-малко от човек само защото не съм мъж. Една от колежките ми в крайна сметка се отказа, а другата стигна до пълно нервно разстройство. Единствената ми надежда беше оцеляването, единственото ми отмъщение успехът.

Смятах, че всичко това е минало, но сега Марино отново ме връщаше към онези дни. Сега бях по-уязвима, защото тези убийства ми действаха по начин, по който никое друго убийство не ми беше действало. Не исках да оставам сама срещу всичко това; но за Марино като че ли нещата бяха решени по отношение на Мат Питърсън, както и по отношение на мен.

Обедната разходка Ми се отразяваше успокоително, ослепителното слънце ми намигаше от предните стъкла на преминаващите коли. Двойните врати на търговския център бяха отворени, за да пропускат въздух,

а шандът за храни беше толкова претъпкан с хора, колкото и очаквах. Докато стоях на опашката за салати, наблюдавах хората наоколо, млади двойки, които се смееха и разговаряха лениво край масичките. Имаше и жени, които изглеждаха сами, угрижени делови жени, облечени в скъпи костюми, които отпиваха от диетичната си кола или отхапваха от сандвичите си.

Може би точно на някое такова място той бе набелязвал жертвите си, някое голямо обществено място, където единственото нещо, свързващо четирите жени, е било това, че той е приел поръчките им на един и същи шанд.

Но най-големият, привидно неразрешим проблем беше, че убитите жени нито работеха, нито живееха в една и съща част на града. Не можеше да се предположи, че са посещавали същите магазини, заведения, банки или каквото и да било друго. Ричмънд се простира върху голяма площ, а процъфтяващи търговски центрове имаше и в четирите му части. Хората от северния район се обслужват от търговците от северната част, хората, които живеят на юг от реката, предпочитат магазините в южната част, същото важи и за източната част. Аз обикновено се ограничавах с търговските центрове и ресторантите в западната част, освен когато бях на работа.

Ръцете на жената зад шанда, която взе поръчката ми за гръцка салата, за миг застинаха във въздуха, а очите ѝ се спряха на лицето ми, като че ли се мъчеше да си спомни откъде ме познава. Стана ми неловко, като си помислих, че може да е видяла снимката ми във вечерния вестник. А може и да ме е познала от телевизионните репортажи или рисунките от съдебни дела, които местните телевизионни станции неизменно изваждаха от папките си всеки път, когато някое убийство разтърсваше Централна Вирджиния.

Винаги съм искала да бъда незабележима, да се слея с тълпата. Но бях в неизгодно положение, и то по няколко причини. В страната имаше малко жени главни съдебни лекари, а това караше репортерите да стават прекалено усърдни, когато обръщаха камерите си към мен или когато изравяха стари цитати. Външният ми вид ме прави лесна за разпознаване, защото е „характерен“, защото съм „русокоса“ и „привлекателна“, и какво ли още не, ако човек вярва на вестниците. Родът ми е от Северна Италия, където една част от населението са русокоси и синеоки, а в жилите им тече кръвта на народите на Савоя, Швейцария и Австрия.

Членовете на рода Скарпета са по традиция етноцентрична група, италианци, които се женят за други италианци в САЩ, за да запазят

чист корена. Най-големият провал на майка ми, както тя неведнъж ми е казвала, е бил, че не е родила син, докато двете ѝ дъщери се оказали задънени улици в генетично отношение. Дороти бе „съсипала потеклото“ с Люси, в чиито жили течеше наполовина латинска кръв, докато аз, на моята възраст и в моето семейно положение, няхах изгледи да „съсипвам“ каквото и да било.

Майка ми имаше навика да оплаква факта, че с най-близките ѝ хора ще свърши и родът.

– Толкова добра кръв – плачеше тя, особено по време на ваканциите, когато трябваше да е обградена от ято обичани и обичащи я внуци. – Колко жалко! Толкова добра кръв! С нашите прадеди! Архитекти, художници! Кей, Кей, и всичко това да отиде на вятъра, като хубаво грозде на лозата.

Родът ни може да се проследи до Верона, града на Ромео от Монтеките и Жулиета от Капулетите, на Данте, Пизано, Тициан, Белини и на Паоло Калиари, по думите на майка ми. Тя упорито вярваше, че имаме някаква родствена връзка с тези велики личности въпреки постоянните ми напомняния, че Белини, Пизано и Тициан са оказали влияние на веронската школа, но все пак са от Венеция, и че Данте е от Флоренция и дори като е бил прогонен и принуден да скита от град на град, е престоял във Верона за съвсем кратко, на път за Равена. Всъщност нашите преки прадеди са били железопътни работници и фермери, скромни хорица, които емигрирали в Америка преди две поколения.

С бяло пликче в ръка, аз нетърпеливо изскочих навън, в топлия слънчев следобед. Тротоарите гъмжаха от хора, които бързаха да отидат на обяд или вече се връщаха, и докато чаках на светофара, вниманието ми инстинктивно беше привлечено от двама мъже, които излизаха от един китайски ресторант на отсрещната страна на улицата. Погледът ми беше привлечен от позната руса коса. Бил Болтс, щатският прокурор на Ричмънд, който тъкмо слагаше тъмните си очила, изглеждаше задълбочен в напрегнат разговор с Норман Танър, директор на Общественията безопасност. За момент погледът на Болтс се насочи право към мен, но когато му махнах, той не отговори на поздрава ми. А може би въобще не ме беше видял. Аз не повторих поздрава си и двамата мъже изчезнаха, погълнати от блъскащия се поток анонимни лица и тътрещи се крака.

След безкрайно чакане светофарът светна зелено и аз пресякох улицата. Пред мен се изпречи магазин за компютърен софтуер и мисълта ми се насочи към Люси. Бързо се шумугнах вътре и веднага открих нещо,

което Люси непременно щеше да хареса – не видеоигра, а пълен курс по история, включващ изкуство, музика и въпросници. Вчера бяхме наели лодка с гребла в парка и се бяхме повозили в езерцето. Тя беше насочила лодката към фонтана, за да ме окъпе с хладката му вода, а аз открих у себе си детинското желание да си отмъстя. После хранихме патиците с хляб и изядохме толкова много фунийки сладолед, че езиците ни посиняха. В четвъртък сутринта тя щеше да се качи на самолета за Маями и аз щях да я видя отново чак на Коледа. Ако изобщо я видех отново тази година.

Беше един без петнадесет, когато влязох във фоайето на Службата на главния съдебен лекар, или за по-кратко СГСЛ. Бентън Уесли беше подранил с петнадесет минути и сега седеше на дивана и четеше „Уол Стрийт Джърнъл“.

– Надявам се, че в този плик имаш нещо за пиене – каза той, като направи гримаса. След това сгъна вестника и го прибра в чантата си.

– Винен оцет. Много ще ти хареса.

– По дяволите, все ми е тая. Има дни, когато съм толкова зле, че си представям как от крана на кухнята ми тече джин.

– Дотам ли ти стига въображението?

– Неее. Просто това е единствената фантазия, която бих си позволил да разкажа пред една дама.

Уесли работеше за ФБР и беше експерт по обрисуването на портрета на заподозрените. Кабинетът му беше в Ричмъндското районно оперативно бюро, но всъщност рядко можеше да бъде намерен там. Когато не пътуваше, обикновено беше в Националната академия в Куонтико, където водеше курсове по разследване на смъртни случаи и се опитваше да помогне на ПЗОП да преживее трудното си детство. ПЗОП беше абривиатура на Програма за задържане на опасни престъпници. Едно от последните нововъведения на ПЗОП беше създаването на регионални екипи, които да съчетават портретен експерт от ФБР и детектив с опит в убийствата. Полицейският отдел на Ричмънд се беше свързал с ПЗОП след второто убийство. Освен че беше старши детектив на града, Марино бе и съдружник на Уесли от регионалния екип.

– Подранил съм – извини се Уесли и ме последва в коридора. – Идвам направо от зъболекаря. Ако искаш, яж, докато разговаряме – на мен ми е все тая.

Е, да, но на мен не ми е.

Неразбиращият му поглед бавно се проясни от глуповата усмивка; той се беше сетил.

– Забравих. Ти не си доктор Кагни. Разбираш ли, той държеше бисквити върху бюрото си в моргата. Насред дежурството обявяваше почивка за закуска. Беше направо невероятно.

Завихме и влязохме в една стая, която беше толкова малка, че приличаше по-скоро на ниша. В нея имаше хладилник, машина за кока-кола и кафе-машина.

Има късмет, че не е хванал хепатит или СПИН – казах аз.

– СПИН! – Уесли се разсмя. – Колко подходящо би било за него.

Като много от момчетата, които съм познавала, доктор Кагни имаше остра нетърпимост към хомосексуалистите.

– Някакъв гаден педераст – казваше той, когато при него пристигахме за преглед някой с по-особени наклонности.

– СПИН... – Тази мисъл все още забавляваше Уесли. Докато пъхах салатата си в хладилника, той продължи: – Какво би било неговото оправдание?

Беше ми необходимо време, за да възприема Уесли. При първата ни среща останах с известни резерви. На пръв поглед той можеше да накара човек да повярва в стереотипите. От него лъхаше на ФБР – от главата до петите. Чертите на лицето му бяха остри, а косата му – преждевременно посребрена, което му придаваше измамно добродушен вид. Беше слаб и жилив и приличаше на адвокат в съда с безупречния си бежов костюм и шампованата си синя копринена вратовръзка. Никога не бях го виждала да носи риза, която да не е бяла и леко колосана. Завършил психология, той беше започнал като директор на гимназия в Далас, преди да се прехвърли на работа във ФБР, първо в Районното оперативно бюро, а след това като таен агент в средите на мафията. Най-накрая се завърнал към „първата си специалност“. Портретистите са учени, мислители, аналитици. Понякога ми се струва, че са магьосници.

С чашите кафе в ръце, ние завихме наляво и влязохме в заседателната зала. Там, пред дългата маса, седеше Марино и прелистваше дебела папка. Това малко ме учуди. Не знам защо, но очаквах, че ще закъснее.

Преди още да си придърпам стол, той откри огън с лаконичното съобщение:

– Току-що бях в серологичния отдел. Мислех си, че може да ви заинтересува – кръвната група на Мат Питърсън е А-положителна и той не отделя секрет.

Уесли му хвърли изпитателен поглед.

– Говориш за съпруга, нали?

Ъхъ. Не отделя секрет. Също като тоя тип, дето е пречукал

всичките други жени.

– Двадесет процента от населението не отделя секрет – отбелязах сухо.

– Да – каза Марино, – двама от десет.

– Или приблизително четиридесет и четири хиляди души в град като Ричмънд. Двадесет и две хиляди, ако приемем, че половината са мъже – добавих аз.

Марино запали цигара и ме изгледа с присвити очи над пламъка на запалката си.

– Знаеш ли какво, докторке. – Цигарата му подскачаше нагоре-надолу при всяка сричка. – Започваш да ми приличаш на адвокат, дявол да го вземе.

Половин час по-късно седях на председателското място, а двамата мъже се бяха разположили от двете ми страни. Пред нас лежаха разпръснати снимките на четирите убити жени.

Това беше най-бавната и трудна част от разследването – съставянето на портрета на убиеца, на жертвите и накрая отново на убиеца.

В този момент Уесли му правеше описание. Тук той бе в стихията си. Често попаденията му при разгадаването на водещата емоция – а в тези случаи тя беше хладнокръвната, пресметнатая ярост – бяха свръхестествено точни.

– Обзалагам се, че е бял – каза той, – но не бих заложил на това репутацията си. Сесил Тейлър е била чернокожа, а расовото смесване при подбора на жертвите е нещо необичайно, освен в случай, че той бързо декомпенсира.

Уесли взе една снимка на Сесил Тейлър. В живота тя бе хубава, тъмнокожа и работеше като администраторка в една инвестиционна фирма в северната част на града. Също като Лори Питърсън тя е била завързана и удушена, а голото ѝ тяло бе намерено на леглото.

– Но в последно време подобни случаи зачестяват. Тенденцията е към увеличаване броя на сексуалните убийства, в които нападателят е чернокож, а жената бяла. Обратното обаче рядко се среща – искам да кажа, бели мъже да изнасилват чернокожи жени. Проститутките са изключение.

Той изгледа разхвърляните снимки със съчувствие и продължи:

– А тези жени със сигурност не са били проститутки. Ако бяха проститутки – промълви той, – нашата работа щеше да е значително по-

проста.

– Да, ама тяхната нямаше да е – намеси се Марино.

Уесли не се усмихна.

– Поне щеше да има някаква смислена връзка, Пит. Подборът – Уесли поклати глава, – ето кое е странното.

– А Фортозис има ли някакви нови теории? – попита Марино, имайки предвид съдебния психиатър, който се занимаваше с тези случаи.

– Не бих казал – отговори Уесли. – Разговарях с него набързо тази сутрин. Гледа да не се ангажира. Мисля, че убийството на тази лекарка го е накарало да премисли някои неща. Но той продължава да е абсолютно сигурен, че убиецът е бял.

Лицето от съня ми – бялото лице без черти – изплува в съзнанието ми.

– Вероятно е между двадесет и пет и тридесет и пет годишен. – Уесли отново заразгръща гадателските си способности. – Тъй като убийствата не са свързани с определен географски район, може да се предположи, че той има някакво превозно средство – бих се обзаложил, че е кола, а не мотор или някакъв вид камион. Вероятно зарязва колата някъде, където няма да бъде забелязана, и продължава пеша. Колата е стар модел, сигурно американска, тъмна или някакъв обикновен цвят, като например бежова или сива. Никак не бих се учудил, ако кара точно такава кола, каквато карат цивилните полицаи.

Това не беше шега. Често този тип убийци проявяват силен интерес към работата на полицаите и дори се опитват да им подражават. Класическото поведение за психопата, извършил престъпление, е да се опита да се включи в разследването. Той иска да помогне на полицията, да дава съвети и да прави намеци, да помага на спасителните команди при търсенето на труп, който самият той е скрил някъде в гората. Той не би се поколебал да се навърта в полицейския клуб и да пие наздрависи с полицаите, когато не са на служба.

Предполага се, че най-малко един процент от населението има психопатични наклонности. От генетична гледна точка тези хора са безстрашни. Те умеят да използват другите, а в манипулирането са ненадминати. Когато работят за справедлива кауза, могат да бъдат легендарни шпиони, военни герои, генерали с по пет звезди, бизнесмени милиардери и Джеймс Бондовци. В другата крайност обаче те са олицетворение на злото: хора като Нерон, Хитлер, Ричард Спек, Тед Бънди, антиобществени, но не и клинически луди хора, които са способни да извършват ужасни зверства, за което нито изпитват угрзения, нито поемат вина.

– Той е самотник – продължи Уесли – и има проблеми е установяването на близки контакти с хората, въпреки че неговите познати може и да го считат за приятен, дори с известен чар. Вероятно няма човек, с когото да е близък. Той е от този тип мъже, които ще свалят някоя жена в бара, ще имат с нея полово сношение, а след това ще се почувстват ужасно неудовлетворени и измамени.

– Доста познато чувство – каза Марино и се прозина.

Уесли допълни:

– По-голямо удоволствие биха му доставили порнографията, свързана с насилие, криминалните списания, садомазохизмът, а вероятно е имал брутални сексуални фантазии много преди да започне да ги прилага на дело.

Това прилагане на дело може да е започнало с надзъртане през прозорците на жени, които живеят сами. Нещата вече приемат по-реални очертания. Следващата стъпка е да изнасили. С всяка следваща жертва изнасилванията стават все по-жестоки, по-брутални. Мотивът вече не е да изнасили, а да убие. Убийството вече не е достатъчно. То трябва да става все по-садистично.

Той протегна ръка, откривайки безизразна ивица колосан бял маншет, и взе снимките на Лори Питърсън. Разгледа ги бавно, една по една, с безизразно лице. След това внимателно отмести купчинката и се обърна към мен:

– Очевидно в нейния случай, в случая с доктор Питърсън, убиецът е въвел елементи на мъчение. Прав ли съм?

– Да – отговорих аз.

– И какво? Строшил ѝ е пръстите? – свадливо попита Марино. – Само мафията прави такива работи. Сексуалните убийци нямат такива навици. Тя е свирила на цигулка, нали така? Значи счупването на пръстите е съвсем личен елемент. Подказва, че човекът, който го е направил, я е познавал.

Аз казах колкото се може по-спокойно:

– Учебниците по хирургия върху бюрото ѝ, цигулката – не е нужно убиецът да е гений, за да разбере някои неща за нея.

Уесли се замисли.

– Друга възможност би била счупените пръсти и ребра да са резултат от самоотбрана.

– Не са. – По този въпрос бях категорична. – Не открих нищо, което да ми подсказва, че се е съпротивлявала.

Марино ме фиксира с безизразните си недружелюбни очи.

– Така ли? Любопитен съм. Какви са според теб нараняванията при самоотбрана? Според доклада ти по тялото ѝ има доста наранявания.

– Типичните примери за наранявания при самоотбрана – срещнах погледа му и го задържах – са счупени нокти, драскотини или други следи по ръцете от китките до раменете или тези места, които биха били най-уязвими в случай, че жертвата се е опитвала да отбие ударите. Нейните наранявания не се вписват в тези рамки.

Уесли обобща:

– Значи всички сме съгласни. Този път е бил по-жесток.

– Думата е „брутален“ – добави Марино бързо, като че ли за него това бе най-важното. – Точно това имам предвид. Случаят с Лори Питърсън е по-различен от другите три случая.

Наложих си да обузда гнева си. Първите три жертви бяха завързани, изнасилени и удушени. Това не беше ли „брутално“? Трябваше ли към това да се прибавят и счупени кости?

Уесли продължи със зловещата прогноза:

– Ако последва още едно убийство, признаците на насилие, на мъчения ще бъдат още по-ярко изразени. Той убива, защото има натрапчивата нужда да задоволи някаква потребност. Колкото по-често го прави, толкова по-силна ще става тази потребност и толкова по-незадоволен ще се чувства той. А това ще засили нагона му. Чувствителността му се притъпява все по-бързо и всяко следващо убийство ще изисква все повече и повече, за да го засити. Засищането е временно. През следващите дни или седмици напрежението расте, докато той си набележи нова жертва, докато я дебне и накрая я убие. Възможно е интервалите между убийствата да станат по-кратки, докато най-накрая го обърне на истинска касапница.

Мислите ми се насочиха към разпределението на убийствата във времето. Първата жена е била убита на деветнадесети април, втората на десети май, а третата на тридесет и първи май. Лори Питърсън беше убита една седмица по-късно, на седми юни.

Не беше никак трудно да се отгатне останалата част от разбора на Уесли. Убиецът е отраснал в „нефункционално“ семейство и може би е бил физически или психически малтретиран от майка си. Когато е с жертвата си, той дава израз на яростта си, която е неразривно свързана с половия нагон.

Интелигентността му е над средното ниво; той е импулсивен и склонен към мании, много организиран и педантичен. Възможно е също така да е предразположен към маниакално поведение, фобии и ритуали,

свързани със спретнатост, чистота, правилно хранене – всичко, което може да му създаде усещането, че контролира нещата около себе си.

Има работа, най-вероятно физическа – може да е монтьор, строителен работник, да извършва някакви поправки или въобще каквато и да е форма на физически труд.

Лицето на Марино почервяваше видимо с всяка изминала минута. Погледът му неспокойно блуждаеше из заседателната зала.

– Най-голямо удоволствие му доставя предварителната фаза – продължи Уесли, – съставянето на плана, ключът към заобикалящия го свят, който отприщва фантазията му. Къде е била жертвата, когато той я е забелязал за пръв път?

Никой от нас не можеше да отговори на този въпрос. Дори самата жертва може да не е знаела. Срещата може да е била маловажна и далечна като някаква сянка, пресякла пътя ѝ. Може той някъде просто да я е зърнал. В някой търговски център например или докато е чакала в колата си на червен светофар.

– Какво точно го активизира? – попита Уесли. – Защо избира точно тази или онази жена?

Отново никой не можеше да отговори. Но знаехме едно. Всяка една от жертвите е била уязвима, защото е живеела сама. Или поне убиецът е смятал, че живее сама, какъвто бе случаят с Лори Питърсън.

– Звучи съвсем като чистокръвния среден американец. – Острият тон на Марино стресна всички ни.

Той изтръска цигарата си и като се наведе напред, рязко отсече:

– Ей, ама всичко това е толкова подреденичко, просто чудесно. Само че аз нямам никакво намерение да се правя на Дороти и да тръгна по пътечката с жълтите плочки. Защото не всички пътечки водят към Изумрудения град, окей? Обявяваме, че е водопроводчик или нещо такова, нали така? Ами Тед Бънди беше студент по право, а преди няколко години имаше един зъболекар във Вашингтон, който изнасили куп жени. Зъболекар! По дяволите, той убиец, който се разхожда някъде из Зелената долина, може да се окаже и скаут, кой знае?

Бавно Марино насочваше разговора в посоката, която си беше избрал. Очаквах тази атака отдавна.

– Искам да кажа, той може спокойно и да е студент. Може дори да е актьор, творчески тип с развнтена фантазия. Сексуалните убийци поначало си приличат, освен ако не си падат по пиенето на кръв или по печенето на шиш – а пък тоя тип, с когото си имаме работа сега, не е Лукас. Това, по което всичките тези убийства си приличат – ако ви

интересува моето мнение, – е, че с много малко изключения хората са си хора. Лекарите, адвокати, индиански вождове; хората си мислят и вършат все едни и същи неща още от времената, когато първобитните са откъвали жените, като са ги влачели за косата.

Уесли беше забил поглед някъде встрани. Когато Марино свърши, той бавно се обърна към него и тихо попита:

– Накъде биеш, Пит?

– Ще ти кажа накъде бия, дявол да го вземе! – Брадичката му беше издадена напред, а вените на врата му бяха изпъкнали като корабни въжета. – Целият този бълвоч – какъв бил портретът на убиеца, – направо да откачиш! Имам тука едно приятелче, в чиято скапана дисертация се говори само за секс и насилие, за канибали и педерастии. По ръцете му има от същата блестяща гадост, дето я има и по всички други трупове. Намерихме неговите отпечатьци по кожата на убитата му жена и по ножа, скрит в едно от неговите чекмеджета, а по дръжката на ножа има от същата блестяща гадост. Само че не. Не! Не бил той, а? И защо? Защото не бил работел физически труд. Защото не бил измет.

Уесли отново заби поглед някъде встрани. Очите му се спряха на снимките, разстлани пред нас, цветни снимки, голям формат, на тези жени, които и в най-кошмарните си сънища не бяха сънували, че нещо подобно може да им се случи.

– Ама почакай само малко да видиш какво ще ти кажа аз. – Явно тирадата нямаше да свърши скоро. – Хубавецът Мат – ами ако искаш да знаеш, трудно може да се каже, че е чист като сутрешния сняг. Докато бях горе да чакам резултатите от серологията, се отбих пак при Вандер да проверя дали не е изровил още нещо. Отпечатьците на Питърсън са картотекирани, нали така? И знаеш ли защо? – Погледът, който ми хвърли, беше суров. – Ей сега ще ти кажа защо. Вандер провери, разрови се във вълшебните си кутийки. Преди шест години хубавецът Мат е бил арестуван в Ню Орлиънс. Става дума за лятото, преди да се запише в университета, много преди да се запознае с докторката си. Тя сигурно въобще не е подозирала.

– Не е подозирала какво? – попита Уесли.

– Не е подозирала, че нейният актьор хубавец е бил обвинен в изнасилване, ето какво!

Последва много дълга пауза.

Здраво стиснал зъби, Уесли седеше и премятеше химикалката си. Марино нарушаваше правилата на играта. Не споделяше информацията. Беше ни устроил засада, като че ли бяхме в съда, като че ли аз и Уесли

бяхме адвокати на ответната страна.

Най-накрая се реших да изрека:

– Ако Питърсън наистина е бил обвинен в изнасилването, то тогава е бил оправдан. Или пък обвиненията са били оттеглени.

Очите му ме фиксираха като цевите на пушка.

– Сигурна ли си в това, а? А пък аз още не съм го проверил.

– Университети като Харвард нямат навика да приемат углавни престъпници, сержант Марино.

– Ако са знаели.

– Вярно – съгласих се аз, – ако са знаели. Но трудно бих повярвала, че не са знаели, ако обвинението е било доказано.

– Ще трябва да го проверим – беше единственият коментар на Уесли.

Марино рязко стана, извини се и излезе.

Предположих, че отива до тоалетната.

Уесли продължи, като че ли не намираше нищо необичайно в избухването на Марино и в цялата ситуация. Следващият му въпрос беше зададен съвсем небрежно:

– Какво ново от Ню Йорк, Кей? Има ли някакви резултати от лабораторията?

– Изследването на ДНК става доста бавно – отговорих аз разсеяно.

– Ние им изпратихме проби чак след втория случай. Тези резултати трябва скоро да дойдат. Що се отнася до другите два случая, Сесил Тайлър и Лори Питърсън, ще трябва да изчакаме най-рано до другия месец.

Той продължаваше упорито да се държи, сякаш нищо не се беше случило.

– Убиецът и в четирите случая не отделя секрет. Това поне знаем.

– Да. Това поне знаем – съгласих се аз.

Известно време и двамата мълчахме.

Седяхме и напрегнато чакахме Марино. Гневните му думи още звучаха в главата ми. От мен се стичаше пот, а ударите на сърцето къртяха в ушите ми.

Вероятно Уесли беше разбрал по израза на лицето ми, че не искам да имам нищо общо с Марино, че го бях изпратила в забвение така, както постъпвам с всички хора, които считам за невъзможни, неприятни или професионално опасни, защото каза:

– Трябва да го разбереш, Кей.

– Да, но не го разбирам.

– Той е добър детектив, отличен детектив.

Аз не отговорих. И двамата мълчахме.

Постепенно гневът ми започваше да расте. Знаех, че не трябва, но нищо не бе в състояние да спре думите ми:

– По дяволите, Бентън! Тези жени заслужават всичките ни усилия. Ако сега оплескаме нещата, може да умре още някоя. Не искам той да оплеска работата само защото имал някакъв си проблем!

– Няма.

– Но вече го прави – понижих аз глас. – Нарочил си е Мат Питърсън. А това означава, че вече не забелязва никой друг.

Слава Богу, Марино никак не бързаше да се връща.

Челюстните мускули на Уесли играеха, а очите му отбягваха моите.

– Аз също още не съм отхвърлил Питърсън окончателно. Просто не мога. Знам, че убийството на жена му не се вписва с другите три убийства. Но той е необичаен случай. Да вземем например Гейси. Нямаме представа колко хора е убил. Тридесет и три хлапета. А може да са били и сто. И всичките са му били непознати. А после взема, че убива майка си, нарязва я на парчета и я натъква в шахтата...

Не можех да повярвам на ушите си. Той ми изнасяше една от лекциите си, предназначени за „новобранци“, дрънкаше като шестнадесетгодишен хлапак на първата си среща с момиче.

– Чапман се е бил вживял в „Спасителят в ръжта“, когато застрелва Джон Ленън. Рейгън, Брейди – по тях стреля някакъв побъркан, който е обсебен от мисълта за някаква актриса. Схеми на поведение. Опитваме се да ги разгадаем. Но невинаги успяваме. Те невинаги са предвидими.

И след това започна да изрежда статистики. Преди дванадесет години са били разкривани средно 95–96% от всички убийства. Сега тази цифра беше някъде около 74% и продължаваше да спада. Увеличаваше се броят на убийствата на непознати за сметка на престъпленията от сексуални или емоционални подбуди и т.н. Думите му едва стигаха до съзнанието ми.

– ... В интерес на истината Мат Питърсън ме безпокои, Кей – каза той и замълча.

Сега вече се заслушах.

– Той е човек на изкуството. Един психопат може да бъде Рембранд на убийствата. Този е актьор. Ние не знаем какви роли може да разиграва във фантазиите си. Не знаем дали не е започнал да ги превръща в реалност. Не го познаваме – може и да е дяволски хитър. Убийството на съпругата му може да е било утилитарно.

– Утилитарно?! – Аз вторачих в него широко отворени невярващи

очи, след това обърнах поглед към снимките на тялото на Лори Питърсън. Лицето ѝ представляваше една обезобразена маска на агония, краката ѝ бяха свити, шнурът, опънат като тетива зад гърба ѝ, извиваше ръцете и се връзваше във врата. Утилитарно? Не можех да повярвам на ушите си.

Уесли поясни:

– Утилитарно в смисъл, че може да се е наложило да се отърве от нея, Кей. Ако например се е случило нещо, така че да го е заподозряла в другите три убийства. Той се паникьосва и решава, че трябва да убие и нея. Как може да го направи и да не бъде заподозрян? Като изкопира другите убийства.

– Това вече ми звучи познато – казах аз с равен тон, – чувала съм го от съдружника ти, Уесли редеше думите си бавно и отмерено, като ударите на метроном:

– Всички възможни сценарии, Кей. Трябва да ги разгледаме всичките.

– Разбира се. И аз нямам нищо против, при условие че Марино наистина разгледа всичките възможни сценарии, а не си слага капаци на очите само защото се вманиачава или пък защото има някакъв си проблем.

Уесли хвърли бърз поглед към вратата и каза толкова тихо, че думите му едва достигнаха до мен:

– Съгласен съм, че Пит си има своите предубеждения.

– И най-добре е да ми кажеш какви точно са тези предубеждения.

– Смятам, че е достатъчно да спомена, че когато ФБР го избра като подходящ кандидат за тандема ПЗОП, ние се поровихме малко в миналото му. Знам къде и как е израснал. Има неща, които човек не забравя цял живот. Случват се и такива работи.

За мен това не беше нищо ново – вече се бях досетила и сама. Марино беше роден от другата страна на демаркационната линия и бе израснал в бедност. Той се чувстваше неловко сред хората, които винаги го бяха карали да се чувства неловко. Социалните лидери и знаменитостите, завръщащи се в родния град, никога не го бяха и поглеждали, защото той винаги е бил аутсайдер в обществото, защото баща му е имал кал под ноктите, защото винаги е бил от простолудието.

Бях чувал хиляди пъти подобни съзлививи полицейски истории. Единственото предимство на един такъв тип е, че е як и бял и че решава да стане още по-як и още по-бял, като докопа пистолет и значка.

– Нямаме право да се оправдаваме, Бентън – казах аз след малко. –

Престъпниците не могат да бъдат оправдавани само защото са имали скапано детство. Нямаме право да използваме властта, която ни е дадена, за да наказваме хора, които ни напомнят за собственото ни скапано детство.

Не че ми липсваше състрадание. Много добре разбирах миналото на Марино. Не ми бе чужд неговият гняв.

Той ме бе завладявал много пъти, когато бях заставала лице в лице с обвиняемия в съда. Колкото и да бяха убедителни доказателствата, ако той изглеждаше почтен, ако имаше приличен вид и носеше костюм за двеста долара, дванадесетте работещи мъже и жени дълбоко в себе си нямаше напълно да повярват, че е виновен.

А аз можех да повярвам почти всичко за всеки един човек. При условие, че съществуват факти. Дали Марино забелязваше фактите? Дали забелязваше каквото и да било?

Уесли отмести стола си назад, стана и се протегна.

– Пит си има настроения. Човек му свиква. Аз го познавам от години.

Той прекрачи прага на отворената врата и огледа коридора нагоре и надолу.

– Ама къде, по дяволите, отиде тоя? Да не пропадна в клозета?

Уесли приключи неприятната си задача в моя кабинет и изчезна в слънчевия следобед на живите, където другите углавни деяния изискваха вниманието и времето му.

Бяхме се отказали да чакаме Марино. Нямах никаква представа къде се беше запилял, но, изглежда, че пътешествието му до тоалетната беше наложило излизането му извън сградата. Нямах и много време за размисъл, защото Роуз се показва на вратата, свързваща моята стая с нейната, в момента, в който заключвах в бюрото папките с документите по случаите.

Още от пръв поглед многозначителното ѝ мълчание и начинът, по който бе стиснала устни, ми подсказаха, че ѝ тежи нещо, за което аз нямаш желание да чуя.

– Доктор Скарпета, Маргарет ви търси и ме помоли да ви кажа да ѝ се обадите веднага щом свърши срещата ви.

С това чашата на търпението ми преля и аз просто не успях да го скрия. На долния етаж ме очакваха аутопсии, а трябваше и да отговоря на безброй телефонни обаждания. Работата, която ми се беше

насъбрала, би стигнала за половин дузина души и аз няхах желание спишкът да бъде удължаван с каквото и да било друго.

Роуз ми подаде куп писма, които трябваше да подпиша, после ме изгледа над очилата си с внушителния вид на гимназиална директорка и добави:

– Тя е в кабинета си, а въпросът наистина не търпи отлагане.

Роуз нямаше намерение да ми каже за какво става дума и въпреки че не можех да я виня, това ме подразни. Струва ми се, че тя винаги знае всичко, което става в тази система от единия край на щата до другия, но беше в стила ѝ да ме насочи към източника, вместо да ме информира. С други думи, тя упорито избягваше да бъде предвестник на лоши новини. Предположих, че този навик ѝ беше останал, след като бе работила за моя предшественик Кагни почти през целия си живот.

Стаята на Маргарет се намираще на средата на коридора – малка спартанска стаичка с бетонни стени, боядисани в същия блудкав бледозелен болничен цвят, както всички други помещения в сградата. Тъмнозелените плочки по пода винаги изглеждаха прашни, колкото и често да ги метяха, а по бюрото и по всички други плоскости се валяха купища компютърни разпечатки. Шкафчето ѝ за книги беше препълнено с наръчници с инструкции, кабели, резервни ленти и кутии с дискети. Липсваха всякакви лични вещи, нямаше никакви снимки, плакати или други дреболии. Не можех да си представя как Маргарет живее в тази стерилна бъркотия, но никога не бях виждала стая на програмист, която да изглежда по друг начин.

Тя седеше с гръб към вратата, с очи, вперени в монитора, и с наръчник на програмиста в скута. Когато влязох, тя завъртя стола си към мен, след което го отмести настрана. Лицето ѝ беше напрегнато, късата ѝ черна коса бе разбъркана, като че ли беше прекарвала пръсти през нея, а тъмните ѝ очи блуждаеха.

– Бях на едно съвещание почти цяла сутрин – започна тя отривисто – и когато се върнах следобед, намерих това на екрана.

Подаде ми разпечатка. На нея се виждаха няколко SQL-команди¹, които даваха достъп до базата данни.

Дълго време аз стоях, вперила очи в разпечатката, без да разбирам нищо. Към таблицата със случаите бе подадена команда за описание и горната половина на страницата беше изпълнена с колонки имена. Отдолу имаше няколко прости оператора за избор. Първият от тях се

1. SQL – език на структурираните запитвания. – Б.пр.

отнасяше до номера на случая с фамилно име Питърсън и собствено Лори. Отговорът под него гласеше: необходимата информация липсва. Втора команда изискваше списък на номерата и собствените имена на всички смъртни случаи, регистрирани в базата данни, с фамилно име Питърсън.

Този списък не включваше Лори Питърсън, защото нейната папка още лежеше на моето бюро. Още не бях я дала на служителите от другия отдел за въвеждане в компютъра.

– Какво искаш да кажеш, Маргарет? Че не си подала тези команди ли?

– Разбира се, че не съм – отговори тя натъртено. – А и не ги е подал никой от другите служители. Би било невъзможно.

Сега вече към нея бе насочено пълното ми внимание.

– Когато си тръгнах в петък следобед – поясни тя, – направих това, което правя винаги в края на деня. Оставих компютъра в режим на повикване, така че да можете да се включите от къщи, ако се наложи. Изключено е някой да е използвал компютъра ми, защото, когато е в режим на повикване, може да бъде използван само ако човек си намери друг персонален компютър и ако се свърже посредством модем.

Дотук всичко ми беше ясно. Терминалите в кабинетите тук бяха свързани с този, на който работеше Маргарет и който наричахме „обслужващ“. Ние не бяхме свързани с централния процесор на Отдела за здравеопазване и социални грижи отсреща въпреки непрекъснатия натиск от страна на комисаря да се включим към него. Аз бях отказала и щях да продължавам да отказвам, защото нашите данни бяха много деликатни, а криминалните разследвания по много от случаите не бяха приключили. Ако стоварехме цялата наша информация в централния компютър, до който имат достъп десетките агенции на Отдела, това би означавало колосални проблеми с изтичането на информация.

– Не съм се свързвала от къщи – казах аз.

– Така си и мислех – отвърна тя. – Не мога да си представя защо бихте подали тези команди. Вие най-добре от всички трябва да знаете, че случаят „Лори Питърсън“ още не е въведен. Някой друг го е направил; не са служителите, нито някой от лекарите. Освен вашия персонален компютър и компютъра в моргата всички други са „неми терминали“.

Немите терминали, напомни ми тя, представляват, общо взето, точно това – безмозъчна компютърна единица, състояща се от монитор и клавиатура. Нашите неми терминали бяха свързани с обслужващия

компютър в стаята на Маргарет. Когато той беше изключен или замразен например, както когато бе в режим на повикване, немите терминали също бяха изключени или замразени. С други думи, те не работеха от късния следобед в петък – преди убийството на Лори Питърсън.

Някой беше проникнал в базата данни през уикенда или по някое време днес.

Някой външен човек бе успял да проникне тук.

Този някой трябва да е бил запознат с релационната база данни, която ние използвахме. Доста широко разпространена, спомних си аз, и съвсем не невъзможна за научаване. Кодът, с който се набираше, беше вътрешният телефон на Маргарет, а той можеше да бъде намерен в телефонния указател на Отдела за здравеопазване и социални грижи. Човек можеше да влезе в програмата при положение, че имаше компютър, зареден с комуникационен софтуерен пакет и съвместим модем, знаеше, че Маргарет е програмистът, и използваше нейния номер. Но само дотук. Достъп до компютърната техника или данните нямаше как да бъде получен. Не можеше дори да се проникне в електронните пощенски кутии, без да се знаят паролата и името на потребителя.

Маргарет се взираше в екрана през цветните стъкла на очилата си. Челото ѝ бе леко набраздено; тя внимателно гризеше нокътя си.

Аз придръпах стол и седнах.

– Как? Имената на потребителя и паролите? Как е могъл някой да има достъп до тях?

– Точно това се чудя и аз. Само няколко души ги знаят, доктор Скарпета. Вие, аз, другите лекари и служителите, които въвеждат данните. А нашите имена на потребителя и паролите са различни от тези, които съм определила за различните райони.

Въпреки че всеки един от моите райони имаше компютърна мрежа точно като нашата, те имаха свои собствени данни и нямаха директен достъп до данните в централното бюро. Не беше вероятно – всъщност ми изглеждаше направо невъзможно – някой мой заместник от друго бюро да е извършил това.

Следващата ми идея прозвуча доста необезопасително:

– Може пък някой да е налучкал случайно.

Тя поклати глава.

– Практически невъзможно. За това съм сигурна. Аз самата съм се опитвала, когато съм сменила паролата за електронната пощенска кутия на някой от нашите и не мога да си я спомня. След не повече от три опита компютърът започва да се съмнява и телефонната връзка се прекъсва.

Да не говорим, че тази версия на базата данни никак не обича да се прониква в нея през задната врата. Ако напишеш достатъчно голям брой комбинации, когато се опитваш да проникнеш в SQL или някоя таблица, се получава грешка в съдържанието, връзката между указателите се разпада и базата данни блокира.

– И паролите не се пазят никъде другаде? – попитах аз. – В друга директория на компютъра например, така че някой да може да се докопа до тях? Ами ако този човек е програмист?

– Никакъв шанс. – Тя беше сигурна. – Взела съм всички мерки. Наистина има една системна таблица, където се изброяват имената на потребителите и паролите, но в нея може да се проникне само ако човек знае какво прави. А и сега вече това няма значение, защото аз я заряхах още отдавна, за да не възникне точно такъв проблем...

Мълчах.

Тя внимателно изследва лицето ми, търсейки някакви признаци на недоволство, някакъв блясък в очите ми, който да ѝ подсказва, че съм ядосана или че смятам нея за виновна.

– Това е ужасно – избърбори тя. – Наистина. Нямам никаква представа какво точно е извършил този човек. Не работи АБД-то например.

АБД, или администратор база данни, представляваше нещо като „ключ“, който предоставя на избрани хора като мен и Маргарет правото на достъп до всички таблици, с които можехме да извършим каквито поискаме операции. Това, че АБД-то не работи, беше все едно да ми кажат, че ключът от външната ми врата вече не става на бравата.

– Как така „не работи“? – Беше ми все по-трудно да говоря спокойно.

– Ето така. Не може да се използва за влизане в нито една таблица. Аз опитах, но по неизвестни причини паролата беше невалидна. Трябваше да свържа всичко наново.

– Как е възможно да се е случило такова нещо?

– Не знам. – Тя се разстройваше все повече и повече.

– Може би трябва да сменя всички пароли и имена на потребителите за по-сигурно.

– Не сега – отговорих аз автоматично и станах от стола. – Просто няма да въвеждаме случая „Лори Питърсън“ в компютъра. Който и да е бил той, поне не е успял да намери това, което е търсел.

– Не е успял, но този път.

Аз застинах и вперих поглед в нея.

По бузите ѝ се разливаха две червени петна.

– Не знам. Ако се е случвало и преди, аз няма как да знам това, защото ехото е било изключено. Тези команди – и тя посочи разпечатката – са ехо от командите, подадени на компютъра, който е влязъл във връзка с този компютър тук. Винаги изключвам ехото, така че, ако вие решите да наберете от къщи, командите ви да не излязат на този екран. В петък бързах. Може, без да искам, да съм оставила ехото включено или да съм го пустила допълнително. Не си спомням, но, така или иначе, беше включено. – И унило добави: – Излиза, че е било за добро...

Внезапно нещо ни накара и двете да се обърнем едновременно.

На вратата стоеше Роуз.

А изразът на лицето ѝ – Боже мой! Пак ли?!

Тя ме изчака в коридора и каза:

– Съдебният лекар от Кълониал Хайтс чака на първа телефонна линия. Някакъв детектив от Ашлънд на втора. Току-що се обади секретарката на комисаря...

– Какво? – прекъснах я аз. Бях чула само последната информация. – Секретарката на Амбърги?

Тя ми подаде няколко розови листчета с телефонни съобщения и отговори:

– Комисарят иска да ви види.

– За какво, дявол да го вземе?

Ако още веднъж ми кажеше, че ще трябва да разбере това сама, просто щях да избухна.

– Не знам – отговори Роуз. – Секретарката му нищо не каза.

6.

Не ме свърташе на бюрото ми. Трябваше да се движа и някак си да се разсейвам, за да не загубя самообладание.

Някой беше поникнал с взлом в служебния ми компютър, а Амбър-ги искаше да ме види след час и четиридесет и пет минути. Надали това беше просто покана за чай.

Така че реших да направя обиколката си за проверка на уликите. Обикновено това означаваше да се разпиша за уликите, предназначени за различните лаборатории на горния етаж. В други случаи просто се отбивах, за да видя как напредват случаите ми – добрият доктор обикаля пациентите си. Този път тази процедура се превръщаше в едно зле прикрито отчаяно странстване.

Бюрото за съдебни научни изследвания представляваше кошер, восъчна пита, съставена от клетки, пълни с лабораторно оборудване и с хора в бели престилки и пластмасови предпазни очила.

Някои от лаборантите ми кимнаха и се усмихнаха, когато минах покрай отворените врати на стаичките им. Но повечето въобще не вдигаха глава, прекалено заети с работата си, за да обърнат внимание на някакъв случайно минаващ човек. Мислех си за Аби Търнбул, за други репортери, към които не хранех никакви симпатии.

Дали някой амбициозен журналист не беше платил на някой хакер, за да проникне с взлом в нашата база данни?

Колко пъти бяха прониквали в програмата?

Изведнъж осъзнах, че без дори да се усетя, съм завила и съм влязла в лабораторията по серология; погледът ми изведнъж се спря върху черните плотове, отрупани със стъкленици, епруветки и горелки. По остъклените рафтове нямаше свободно място от торбички с улики и стъкленици с химикали, а покривката и чаршафите от леглото на Лори Питърсън лежаха върху дълга маса в центъра на стаята.

– Пристигаш тъкмо навреме – каза Бети вместо поздрав. – Така де, ако искаш да получиш киселини в стомаха.

– Не, благодаря.

– Ами аз всичко съм приготвила – добави тя, – защо пък точно ти трябва да имаш имунитет?

Почти на пенсионна възраст, Бети имаше стоманеносива коса, волеви черти на лицето и очи с цвят на лешник, които можеха да бъдат

непроницаеми, но и стеснителни и чувствителни в зависимост от това, дали човек си е направил труда да я опознае. Бях я харесала още от първия път. Началничката на серологичната лаборатория беше добросъвестна, с остра като бръснач проникателност. В личния си живот тя наблюдаваше птиците, свиреше отлично на пиано, никога не се беше омъжвала и никога не бе съжалявала за това. Напомняше ми сестра Марта, любимата ми монахиня от енорийското училище „Св. Гертруда“.

Ръкавите на дългата ѝ бяла престилка бяха навити до лактите, а на ръцете си бе нахлузила ръкавици. На работното ѝ място бяха подредени епруветки с тампони и набор от материални улики – картонена папка с диапозитиви и пликове с мостри от коса, всичките от случая „Лори Питърсън“. Папката с диапозитивите, пликовете и епруветките носеха компютърни етикети, надписани от мен, резултат на още една от програмите на Маргарет.

Смътно си спомних клюките от последните срещи в академията. През седмиците, които последваха ненадейната смърт на кмета на Чикаго, били регистрирани деветдесет опита за проникване в компютъра на съдебния лекар. Смяташе се, че извършителите са репортери, впуснали се на лов за токсикологични данни и резултати от аутопсията.

Кой? Кой беше проникнал в компютъра ми?

И защо?

Чух гласа на Бети:

– Справя се доста бързо.

– Извинявай... – усмихнах се извинително аз.

Тя повтори:

– Разговарях с доктор Гласман тази сутрин. Справя се доста бързо с пробите от първите два случая; резултати ще има след ден-два.

– Изпрати ли пробите от последните два случая?

– Току-що. – Тя внимателно отвинти капачката на кафеникаво шишенце и продължи – Бо Френд ще ги отнесе лично. Чакай да видим, Ню Йорк е на около шест часа път с кола. Би трябвало да ги предаде в лабораторията по някое време тази вечер. Мисля, че теглиха чоп.

Аз я изгледах неразбиращо.

– Чоп?

Какво ли искаше Амбърги? Може би искаше да знае докъде са стигнали ДНК-изследванията? През последните няколко дни това занимаваше всички.

– Полицаите – рече Бети – да отидат до Ню Йорк. Някои от тях никога не са ходили там.

– На повечето и един път ще им е предостатъчен – отвърнах разсеяно. – Чакай само да видиш какво ще стане, като се опитат да се престроят или да намерят място за паркиране.

Но ако е имал някакви въпроси за ДНК-изследванията или пък за нещо друго, защо просто не е изпратил запитване по електронната поща както обикновено? Всъщност Амбърги винаги беше постъпвал така.

– Ммм, да. Но това е най-малкото. Нашият човек Бо е роден и израснал в Тенеси и не мърда никъде без патлака си.

– Надявам се, че поне в Ню Йорк е отишъл без патлак.

Устните ми произнасяха думите, но мисълта ми беше много далеч.

– Да бе – рече тя. – Капитанът му казал... казал му какви са законите за носене на оръжие в Янкиград. Когато дойде да вземе пробите, Бо се усмихваше и се потупваше под мишницата, където под самото му вероятно висеше кобурът. Револверът му е като на Джон Уейн, с шестинчова цел. Тия типове с пистолетите са толкова класически случаи за фройдистки анализ, че чак са скучни...

Някъде дълбоко в съзнанието ми изплуваха репортажи за прониквания в компютрите на големи корпорации и банки, извършени от юноши, почти деца.

Модемът, с който можеше да бъде набран служебният ми компютър, стоеше под телефонния апарат на бюрото ми у дома. Той беше забранена територия, абсолютно забранена. Люси съзнаваше сериозността на всякакъв опит да се добере до данни от служебния компютър на главния съдебен лекар. Не бих ѝ отказала нищо друго въпреки вътрешната си съпротива, въпреки силно развитото си чувство за собствена територия, което идва с годините на самотен живот.

Изведнъж осъзнах, че от доста време Бети мълчи. Имаше нещо особено в погледа, който бе вперила в мен.

– Добре ли си, Кей?

– Извинявай – изрекох аз, като този път придружих думата с въздишка.

Тя помълча още известно време и накрая каза с нескрито съчувствие:

– Заподозрени все още нямаме. Това ме яде и мен.

– Не е лесно човек да откъсне мислите си от това.

Вниманието ми трябваше да бъде изцяло погълнато от този факт, а ето че през последния час мислите ми почти не се бяха спрели на тази тема, укорих се аз мълчаливо.

– Само че искам да ти кажа, че ако не хванем никого, ДНК-то няма

да струва и пукната пара.

– Поне докато не доживеем епохата на Просвещението, когато генетичните отпечатъци ще се пазят в централна база данни, като отпечатъците от пръсти – измърморих аз.

– Което няма да го бъде, поне докато полицията има нещо общо с тази работа.

Нямаше ли днес да чуя от някого нещо положително? Усещах как от врата към мозъка ми бавно започна да се прокрадва болка.

– Много странно – каза Бети, докато капеше нафтиламин върху малки кръгчета бяла филтърна хартия.

– Все някой някъде трябва да е забелязал този тип. Той не е невидим, не се телепортира в къщите на жените, все някъде трябва да ги е видял, набелязал и проследил до домовете им. На мен ми се струва, че ако се мотае из парковете, търговските центрове или други такива места, все някой трябва да го е забелязал.

– Ако някой нещо е видял, ние нямаме никаква информация за това. Не че хората не се обаждат – добавих аз, – както изглежда, специалните отворени линии звънят безспир сутрин, обед, вечер. Но доколкото разбрах, досега не е изскочило нищо.

– Честичко ви пращат за зелен хайвер.

– Точно така. Доста честичко.

Бети продължаваше работата си. Този етап от изследването беше сравнително прост. Тя извади тампончетата от епруветките, които ѝ бях изпратила, напои ги с вода и натри с тях филтърната хартия. Като обработваше хартийките на групички, тя първо ги покапваше с нафтилфосфат, а после добавяше няколко капки бърза синя Б-сол, от което в присъствието на семенна точност натривката ставаше лилава за секунди.

– Копеле мръсно – казах аз.

– А и е неточен стрелец – каза тя и започна да ми обяснява това, което прави.

– Това са тампоните от задната част на бедрата – каза тя. – Те си промениха цвета веднага. При вагиналните и аналните тампони реакцията не беше толкова бърза. Но това не ме учудва. Секретите на нейното тяло биха попречили на изследването. Оралните тампони също са положителни.

– Копеле мръсно – повторих аз тихо.

– Но пробите, които си взела от хранопровода, се оказаха отрицателни. Явно по-голямата част от семенната течност е останала извън тялото. Отново – лош стрелец.

А това се покрива с резултатите от Бренда, Пати и Сесил.

Бренда беше първата удушена жена, Пати – втората, а Сесил – третата. Учуди ме фамилиарната нотка в гласа на Бети, когато споменаваше жертвите. По някакъв особен начин те бяха станали част от нашето семейство. Ние никога не се бяхме срещали с тях, докато са били живи, но сега ги познавахме доста добре.

Докато Бети завинтваше запушалката с капкомер на кафявото шишенце, аз се доближих до микроскопа върху близкия плот, погледнах през окуляра и започнах да намествам предметното стъкло върху масичката. В кръга на поляризираната светлина се виждаха няколко разноцветни плоски влакна, подобни на усукана през равни интервали панделка. Влакната не бяха нито от животинска козина, нито изкуствени.

– Това ли са влакната, които събрах от ножа? – попитах аз неохотно.

– Да. Памучни са. Да не те учудва това, че има розово, зелено и бяло. Боядисаните платове често са съставени от комбинации цветове, невидими за простото око.

Разрязаният халат на Лори Питърсън беше от светложълт памучен плат.

Аз нагласих фокуса и казах:

– Предполагам, че не може да са от хартия, от пресовани памучни парцали или нещо такова. Знаем, че Лори е използвала ножа за отваряне на писма.

– Никакъв шанс, Кей. Вече взех проби от влакната на халата ѝ. Те съответстват на влакната, взети от острието на ножа.

Това вече бяха експертно-свидетелски приказки. „Съответства на това“ и „логично е онова“. Халатът на Лори беше срязан с ножа на нейния съпруг. Представих си как Марино прочита този доклад. По дяволите!

Бети продължи:

– Веднага искам да ти кажа, че влакната, които виждаш, са различни от влакната, намерени на тялото ѝ и върху рамката на прозореца, през който полицията смята, че убиецът е влязъл. Тези влакна са тъмни – черни и тъмносини с малко червено, смесица от памук и полиестер.

През нощта, когато видях Мат Питърсън, той беше облечен с бяла риза, вероятно памучна, която не можеше да съдържа черни, червени или тъмносини влакна, и дънки, а повечето дънки са памучни.

Беше много малко вероятно той да е оставил влакната, за които Бети току-що спомена, освен ако се бе преоблякъл, преди да дойде

полицията.

Вече чувах гласа на Марино:

– Ами да, Питърсън да не е глупав. След случая с Уейн Уилямс целият свят знае, че с влакната веднага могат да ти го забият.

Излязох и тръгнах по коридора. Когато стигнах до края, завих наляво и влязох в лабораторията за изследване на следи от инструменти и огнестрелно оръжие. Посрещнаха ме плотове и маси, отрупани с пистолети, ловни пушки, винтовки, всичките с етикети, чакащи деня, в който ще се появят в съда като улики. По бюрата лежаха разхвърляни патрони, а в един от ъглите имаше резервоар от неръждаема стомана, пълен с вода, който се използваше за пробна стрелба. На повърхността спокойно плаваше гумено пате.

Франк, жилив белокоп мъж, бивш военен от Отдела за криминални разследвания, стоеше прегърбен над микроскопа. Когато влязох, той тъкмо палеше лулата си и както се оказа, не можеше да ми каже нищо, с което да ме зарадва.

Нямаше какво ново да се научи от мрежата, изрязана от прозореца на Лори Питърсън. Тя беше от изкуствен материал, което означаваше, че не задържа никакви следи от използвания инструмент. Не можеше да бъде определена дори посоката на разреза. Нямаше как да разберем дали мрежата е била изрязана отвътре навън или отвън навътре, защото за разлика от метала пластмасата не се огъва.

Тази информация би била от голямо значение за нас, аз самата бях готова да дам много, за да разбере. Ако мрежата е била изрязана от вътрешната страна, тогава всички съмнения отпадаха. Това би означавало, че убиецът се е опитвал да излезе, а не да влезе в дома на Питърсън. И най-вероятно би означавало, че Марино е бил прав да подозира съпруга.

– Единственото сигурно нещо – рече Франк, като издухваше спирали ароматен дим – е, че разрезът е чист, направен с нещо остро като бръснач или нож.

– Може би същият инструмент, с който е бил срязан халатът?

Той разсеяно свали очилата си и започна да ги бърше с носната си кърпа.

– Нещо остро е било използвано за срязване на халата, но не мога да определя дали е бил същият инструмент, използван при изрязването на мрежата. Не мога дори да ти дам класификация, Кей. Може да е било кама. Може да е било сабя или ножица.

Срязаните електрически шнулове и туристическият нож подсказваха друго.

След направената микроскопска съпоставка Франк имаше всички основания да смята, че шнуровете са били прерязани с ножа на Мат Питърсън. Следите по острието съответстваха на следите по отрязаните краища на шнуровете. И отново в главата ми мрачно се мярна – „Марино“. Тези косвени улики не биха означавали нищо съществено, ако туристическият нож беше намерен на открито или близо до леглото, вместо скрит в едно от чекмеджетата на Щат Питърсън.

Аз все още имах свой собствен сценарий. Убиецът вижда ножа върху бюрото на Лори и решава да го използва. Но защо след това го скрива? Освен ако ножът е бил използван за срязване на халата на Лори и за отрязване на електрическите шнурове, това обръщаше последователността на събитията, така както си ги бях представяла досега.

Бях предполагала, че когато убиецът е влязъл в спалнята на Лори, той е носил някакъв инструмент за рязане – нож или нещо остро, с което е изрязал мрежата на прозореца. А ако е било така, защо не е използвал същия инструмент, за да среже шнуровете? Как е станало така, че се е озовал с туристическия нож в ръка? Веднага след като е влязъл в спалнята ли, го е забелязал върху бюрото?

Не беше възможно. Бюрото беше далеч от леглото, а когато той е влязъл, спалнята е била тъмна. Нямахме как да е видял ножа. Нямахме как да го е видял, преди да светне лампата, а в този момент Лори вече трябва да е била сплашена с нож, опрян до гърлото. Защо туристическият нож върху бюрото е има някакво значение за него? Нещата не се връзваха.

Освен ако нещо не го беше прекъснало.

Освен ако нещо не се бе случило, прекъсвайки и променяйки ритуала му, нещо неочаквано, което го бе накарало да промени хода на действията си.

С Франк разиграхме и този вариант.

– Всичко това е при положение, че убиецът не е мъжът й – рече Франк.

– Да. Всичко това е при положение, че убиецът е непознат на Лори. Той си има схема на поведение, *modus operandi*. Но докато е с Лори, нещо се случва, нещо, което го е изненадало.

– Нещо, което тя е направила...

– Или казала – отвърнах аз и продължих: – Може да е казала нещо, което го е объркало и забавило.

– Възможно е. – Видът му беше скептичен. – Може да го е забавила достатъчно дълго, за да му позволи да забележи ножа на бюрото,

достатъчно дълго, за да му хрумне идеята. Но според мен е по-вероятно, че той е намерил ножа върху бюрото по-рано същата вечер, защото вече е бил в къщата, когато тя се е прибрала.

– Не, аз не смятам, че е било така.

– И защо не?

– Защото тя си е била вкъщи доста време преди да бъде нападната.

Бях го премисляла много пъти.

Лори се е прибрала от болницата с колата, отключила е външната врата и я е заключила от вътрешната страна. Отишла е в кухнята и е оставила торбата на масата. След това е хапнала. Съдържанието на стомаха ѝ показваше, че много малко преди да е била нападната, е изяла няколко солени бисквити. Смилането на храната току-що е било започнало. Ужасът ѝ от нападението вероятно изцяло е блокирал процеса на храносмилане. Това е един от защитните механизми на организма. Храносмилането спира, позволявайки на кръвта да оросява повече крайниците, отколкото стомаха, и да подготви животното за бягство или за борба.

Само че за нея борбата е била невъзможна. Бягството също е било изключено.

След като е хапнала, тя е отишла от кухнята в спалнята. Според полицията имала е навик да гълта хапчето против забременяване вечер, непосредствено преди лягане. Петъчната таблетка липсваше от опаковката в спалнята. Тя е взела хапчето, вероятно е измила зъбите и лицето си, съблякла се е и е сложила халата, внимателно подреждайки дрехите си върху стола.

Смятах, че вече е била в леглото, когато, много скоро след това, е била нападната. Той може и да е наблюдавал къщата, скрит в мрака сред дърветата или храстите. Може да е изчакал да угаснат лампите, след това още известно време, за да бъде сигурен, че е заспала. Или може би я е наблюдавал и друг път и е знаел точния час на прибирането и лягането ѝ.

Мислите ми ме върнаха към спалното бельо. То висеше свободно от леглото, сякаш подсказвайки, че преди това тя е лежала отдолу. Следи от борба нямаше в никоя друга част на къщата.

Спомените ме върнаха и към още нещо.

Миризмата, която спомена Мат Питърсън, сладникавата миризма, наподобяваща пот.

Ако убиецът е имал някаква особена миризма, достатъчно силна, за да бъде почувствана, то тогава трябваше да го следва навсякъде. Ако е

бил в спалнята, изчаквайки Лори да се прибере, то тази миризма трябва да е била осезаема в помещението.

Тя е била лекарка.

Миризмите често са показателни за различни болести или отрови. Подготовката на лекарите ги прави много чувствителни към миризмите, толкова чувствителни, че аз самата често съм в състояние да различа по миризмата на кръв дали някоя жертва на нападение с пистолет или нож преди това е консумирала алкохол. Кръв или стомашни сокове с миризма на мускус или бадеми може да означава цианид. Миризмата на мокри листа в дъха на пациент може да е показателна за туберкулоза...

Лори Питърсън е била лекарка като мен. Ако е усетила някаква особена миризма, когато е влязла в спалнята, тя не би се съблякла, нито би направила каквото и да било друго, преди да е установила източника.

Кагни не е имал моите проблеми и понякога аз се чувствах преследвана от духа на предшественика си, когото никога не бях виждала, едно подсещане за силата и неуязвимостта, които аз самата никога нямаше да притежавам. В един свят, лишен от кавалерство, той бе рицар, у когото кавалерството липсваше. Той изтъкваше положението си както петелът – пъстрите си пера, и, мисля, че някъде дълбоко в себе си му завиждах.

Смъртта му е била неочаквана. Той буквално е паднал и е умрял в момента, в който е прекосявал дневната, за да включи телевизора за бейзболния финал. В предутринната тишина на един облачен понеделник той станал обект на собствените си инструкции. Покрили лицето му с кърпа и го откарали в залата за аутопсии, а до нея имал достъп само патологоанатомът, на когото било възложено да го прегледа. В продължение на три месеца никой не се докосвал до кабинета му. Той стоеше в абсолютно същия вид, с тази разлика, че Роуз вероятно беше изхвърлила угарките от пурите му.

Първата ми работа, когато се преместих в Ричмънд, беше да опразня неговата „светая светих“, така че от нея остана само черупката, за да прогоня и последните следи от бившия ѝ обитател, включително мрачния му портрет в академична тога, който висеше зад внушителното му бюро под лампа, подобна на лампите в музеите. Този портрет беше отпратен в Отдела по патология на Медицинския институт на Вирджиния заедно с едно цяло шкафче за книги, пълно с чудовищните дреболии, за които се смята, че съдебните патологоанатоми задължително колекционират, макар че повечето от нас изобщо не го правят.

Неговият – понастоящем моят – кабинет беше добре осветен, с тъмносив килим. По стените висяха гравюри, изобразяващи пейзажи и сцени от разни други цивилизовани места. Аз почти не събирах дреболии от професионалната си дейност и единственият намек за подобни болезнени наклонности беше глинената глава, пресъздаваща чертите на едно убито момче, чиято самоличност така и остана тайна. Бях увила пуловер около долната част на врата и бях поставила главата на горния рафт на един шкаф, така че пластмасовите му очи можеше да наблюдават отворената врата в очакване някой да влезе и да го повика по име.

Работното ми място не се отличаваше с нищо особено, беше удобно и практично, а вещите ми бяха най-обикновени и преднамерено не подказваха нищо. Но макар е известно самодоволство да си повтарях, че е по-добре да си професионалист, отколкото легенда, тайно се съмнявах в това.

Духът на Кагни още витаеше наоколо.

Различни хора постоянно ми напомняха за него, като ми разказваха истории, които с времето ставаха все по-апокрифни. Рядко носел ръкавици, докато работел. Случвало се да пристига на местопроизшествията, дъвчейки обяда си. Ходел на лов с ченгетата, на пикници със съдиите, а предишният комисар бил толкова напласен от Кагни, че бил стигнал до пълно угодническо раболепие.

В сравнение с него аз просто се губех, а знаех, че сравнения се правят непрекъснато. Единствените покани за лов или пикник ме отвеждаха в съда или на конференции, където мерникът се насочваше към мен, а огньовете за печене се запалваха под краката ми. Съдейки по първата година на доктор Амбърги като комисар, следващите три трябваше да бъдат истински ад. Той беше в правото си да посяга на моята територия. Да следи какво правя. Почти всяка седмица получавах от него по някое арогантно запитване по електронната поща, с което искаше статистически данни или пък настояваше да отговоря на въпроса му защо броят на убийствата продължава да се покачва, докато броят на другите престъпления спада, като че ли по някакъв начин вината за това, че хората във Вирджиния се убиват един друг, беше моя.

Но никога до този момент не ме беше извиквал на среща без предварителна уговорка.

Винаги когато искаше да обсъди нещо, той или изпращаше писмено запитване, или някой свой помощник. Нямах никакво съмнение, че в програмата му не влиза идеята да ме потупа по рамото и да ми каже колко добре се справям.

Разсеяно огледах всички неща, които лежах на купчини върху бюрото ми, търсейки с какво да се въоръжа – папка или бележник. Не знаех защо, но мисълта, че мога да вляза с празни ръце, ме караше да се чувствам разсъблечена. Извадих от джобовете всичките джунджурии, които събирах през деня, и се спрях на кутия цигари или „ракови пръчици“, както Амбърги имаше навика да ги нарича. Така въоръжена, аз излязох в късния следобед.

Неговото царство бе отсреща, на двадесет и четвъртия етаж на сградата Монроу. Над него нямаше никой друг, като изключим гълъбите, дремещи на покрива. Повечето от неговите хора се помещаваха на етаж над агенциите на Отдела по здравеопазване и социални грижи. Никога не бях виждала кабинета му. Никога не ме бяха канили там.

Вратата на асансьора безшумно се отвори, разкривайки обширно фоайе, където неговата секретарка седеше заклешена зад бюрото под формата на V, което се издигаше над едно огромно поле от килим с цвѳта на пшеница. Тя беше червенокоса девойка с голям бюст, на не повече от двадесет години и когато вдигна поглед от компютъра и ме поздрави с обиграна, наперена усмивка, аз вече почти очаквах да ме запита дали имам резервация и имам ли нужда от пиколо, за да ми помогне с багажа.

Съобщих ѳ името си, но в очите ѳ не се появи дори и намек за това, че то нещо ѳ говори.

– Имам среща с комисаря в четири часа – добавих.

Тя погледна електронния календар и каза жизнерадостно:

– Заповядайте, седнете, госпожо Скарпета. Доктор Амбърги ще ви приеме след малко.

Настаних се на една бежова кожена кушетка и погледът ми се плъзна по блестящата стъклена масичка за кафе и масичките, върху които се мъдреха списания и букети изкуствени цветя. Никъде не се виждаха пепелници, нямаше нито един, но затова пък на две различни места пишеше: „Благодарим ви, че не пушите.“

Минутите се точеха като часове.

Червенокосата секретарка отпиваше със сламка по малко минерална вода „Перие“ и вниманието ѳ изцяло беше погълнато от клавиатурата на компютъра. По едно време се сети да ми предложи нещо за пиене. Аз се усмихнах и казах: „Не, благодаря.“ Пръстите ѳ отново се устремиха към клавишите, бързото тракане се поднови и компютърът нададе болезнен вой, Тя въздъхна, сякаш току-що бе получила лоши новини от финансовия си съветник.

Усещах цигарите си като твърда буца в джоба и направо започнах

да се изкушавам да открия някъде тоалетна и там да запала.

В четири и тридесет телефонът измърка. Когато постави обратно слушалката – отново тази жизнерадостна празна усмивка, – тя се обърна към мен:

– Можете да влезете, госпожо Скарпета.

Чувствайки се току-що разжалвана и без капка самочувствие, „госпожа“ Скарпета взе, че ѝ повярва.

Завъртях месинговата топка, която служеше за дръжка на вратата на комисаря, и тя се отвори с едно тихо прищракване. На секундата трима мъже скочиха на крака – от тях бях очаквала да видя само един. Освен Амбърги там бяха Норман Танър и Бил Болтс и когато на свой ред Болт ми подаде ръка, аз привлякох погледа му толкова дълго, че на него му стана неудобно и той извърна очи.

Бях засегната и малко ядосана. Защо не ми бе казал, че ще присъства? Защо не се беше обаждал от нощта, когато пътищата ни за съвсем кратко се пресякоха в дома на Лори Питърсън?

Амбърги ме удостои с едно кимване, което по-скоро приличаше на знак, с който ме отпраща, и добави: „Радвам се, че успяхте да дойдете“, с ентузиазма на съдия по дело за нарушение на закона за пътищата.

Беше малко човече с безизразен поглед. Последното му назначение беше в Сакраменто, където достатъчно добре беше усвоил маниерите на Западния бряг, за да прикрие факта, че произхожда от Северна Каролина – бе син на фермер и никак не се гордееше с това. Имаше слабост към плетените вратовръзки и сребърните игли, които почти религиозно съчетаваше с костюми на тънки райета, а на безимения пръст на дясната си ръка неизменно носеше цяла буца сребро с тюркоаз. Очите му бяха мътносиви, като лед, а острите кости на черепа му сякаш напиреха да пробият тънката му кожа. Беше почти плешив.

Креслото с цвят на слонова кост, което бе придърпано от стената, вероятно бе предназначено за мен. Чу се изскърцването на кожа и Амбърги се настани зад бюрото, за което само бях чувала. То беше огромно, шедьовър от палисандрово дърво, богато украсено с дърворезба. Имаше много стар и много китайски вид.

Зад главата на Амбърги огромен прозорец предлагаше панорамен изглед на града; реката Джеймс изглеждаше като проблясваща панделка, а в далечината южните квартали бяха като кръпки. С отривисто прищракване той отвори черното кожено куфарче, което лежеше пред него, и извади жълто тефтерче, чиито страници бяха изписани със стегнатия му грозен почерк. Беше си написал всичко, което искаше да каже.

Никога не предприемаше нищо без предварителна подготовка.

– Сигурен съм, че знаете колко е обезпокоена обществеността от тези убийства – обърна се той към мен.

– Да, знам.

– Вчера следобед Бил, Норм и аз имахме спешна среща на най-високо равнище, така да се каже. По повод на няколко неща, между които не на последно място това, което излезе във вестниците в събота вечерта и неделя сутринта. Доктор Скарпета, както вероятно ви е известно, фактите, свързани с тази трагична четвърта смърт – смъртта на младата лекарка, – са успели да стигнат до печата.

Не знаех. Но това не ме учудваше.

– Без съмнение вие сте обект на много запитвания – продължи Амбърги с благ тон. – Това трябва да се пресече още в зародиш, иначе ще настане пълен хаос. Това беше едно от нещата, които ние тримата обсъдихме.

– Ако успеете да пресечете в зародиш убийствата – казах аз също толкова благо, тогава ще заслужите да ви връчат Нобелова награда.

– Разбира се, това е за нас задача номер едно – обади се Болтс, като разкопча сакото на тъмния си костюм и се облегна назад. – Ченгетата работят по тях, та пушек се вдига, Кей. Но за едно нещо сме съгласни всичките – засега това изтичане на информация към пресата трябва строго да се контролира. Репортажите са направо ужасяващи за обществеността, а и убиецът може да следи всяка наша стъпка.

– Напълно съм съгласна. – Защитният ми механизъм се включи светкавично и аз съжалих за следващите си думи още щом ги изрекох: – Можете да бъдете спокойни – от моята служба не са излизали никакви изказвания освен задължителната информация, отнасяща се до причината за смъртта и начина на извършване на убийството!

Бях се защитила срещу обвинение, което още не беше отправено, и съдебните ми инстинкти веднага въстанаха срещу такова недомислие. Ако ме бяха извикали, за да ме обвинят в издаване на служебна тайна, то тогава трябваше да ги накарам – или поне Амбърги – сами да повдигнат този скандален въпрос. А ето че сама бях прокламирала, че се чувствам гузна, давайки им основания да започнат атаката.

– Така ли? – промълви Амбърги, а бледите му недружелюбни очи за миг се спряха на мен. – Ето че извадихте нещо от торбата, което ще трябва да разгледаме по-отблизо.

– Не съм извадила нищо от торбата – отговорих аз с равен тон. – Просто заявявам един факт, за да се знае.

На вратата леко се почука и червенокосата секретарка внесе кафето. Всички в стаята рязко застинаха и се превърнаха в безмълвна жива картина. Тя сякаш изобщо не забеляза тягостното мълчание и още доста време се навърта около нас, за да е сигурна, че всеки е получил това, което иска, а вниманието ѝ обви Болтс като мъгла. Той може и да не беше най-способният щатски прокурор, който градът е виждал, но със сигурност бе най-привлекателният. Беше от онези рядко срещани светли мъже, към които годините се бяха показали щедри. Не беше загубил нито косата, нито физиката си и едва забележимите бръчици около очите му бяха единственият признак, че приближава четиридесетте.

Когато тя излезе, Болтс се обърна към всички присъстващи:

– Всички знаем, че при ченгетата често се случва да има изтичане на информация. Норм и аз разговаряхме с началниците им. Изглежда, никой не знае откъде изтича тази информация.

Наложих си да потисна раздразнението си. Какво очаквах те? Представете си само как някой майор, който е гъст с Аби Търнбул или някой си там друг, си признава: „Да бе, съжалявам, ама аз изплюх камъчето.“

Амбърги обърна една страница от тефтерчето си.

– От първото убийство насам вестниците цитират някакъв „медицински източник“ на тяхната информация седемнадесет пъти. Това ме безпокои, доктор Скарпета. Очевидно най-сензационните подробности, например способът на завързване на жертвите, следите от сексуално насилие, начинът, по който убиецът е проникнал в домовете, къде са били намерени телата, ДНК-изследванията, всичко това се приписва на този медицински източник. – Той ми хвърли бегъл поглед. – Да смятам ли тези подробности за отговарящи на истината?

– Не съвсем. Има няколко незначителни разминавания.

– Например?

Не исках да му казвам. Не исках да обсъждам тези случаи с него. Но дори мебелите в кабинета ми му принадлежаха по право. Бях длъжна да му докладвам. Той не беше длъжен да докладва на никого освен на губернатора.

– Например – отговорих аз – в първия случай се говореше за светлокафяв колан от плат около врата на Бренда Степ. А всъщност тя е била удушена с чорапогашник.

Амбърги си записваше.

– И какво друго?

– В случая със Сесил Тайлър се говореше за кървене от лицето ѝ, за

покривката на леглото, която била цялата напоена с кръв. Което е, меко казано, преувеличено. По нея нямаше никакви порезни рани, никакви рани от подобен характер. Малко кървава течност от носа и устата ѝ, но това е настъпило след смъртта ѝ.

– Тези подробности – Амбърги продължаваше да пише, докато говореше – били ли са споменати в докладите ГСЛ–1?

Трябваша ми няколко секунди, за да си придам спокоен вид. Сега вече ми ставаше ясно накъде бие. ГСЛ–1 представляваше първоначалният доклад на съдебния лекар, който се занимаваше с разследването. Дежурният съдебен лекар просто записваше това, което е видял на местопрестъплението, и сведенията от полицията. Подробностите невинаги бяха съвсем точни, защото дежурният съдебен лекар неизменно беше заобиколен от шум и глъчка, а аутопсията още не бе направена.

Освен това съдебните лекари не са съдебни патологоанатоми. Те са лекари на частна практика, почти доброволци, които получават по петдесет долара на случай, за да бъдат измъквани от леглото посред нощ или пък за да им съспият почивните дни с някоя катастрофа, самоубийство или убийство. Обществото бе задължено на тези мъже и жени; те бяха неговият авангард. Основната им работа се състоеше в това да определят дали случаят заслужава аутопсия, да си запишат всичко и да направят много снимки. Дори някой от моите съдебни лекари да беше взел чорапогачник за светлокафяв колан, това нямаше никакво отношение към случая. Моите съдебни лекари не разговаряха с пресата.

Амбърги упорстваше:

– Това за светлокафявия колан от плат и за кървавите чаршафи. Питам се дали го е имало в ГСЛ–1.

– По начина, по който се говори за подробностите в пресата – отговорих аз твърдо, – не.

Танър вметна с крива усмивка:

– Всички знаем какво прави пресата. Взема муха и от нея прави слон.

– Вижте – казах аз, като огледах тримата мъже, – ако искате да кажете, че някой от моите съдебни лекари предава подробности по тези случаи на пресата, мога със сигурност да ви кажа, че не сте познали. Това просто не е вярно. Познавам и двамата съдебни лекари, които са били извикани за първите два случая. Те работят като съдебни лекари в Ричмънд от години и винаги са били безупречни. Съдебен лекар на местопрестъплението при третия и четвъртия случай бяха аз. Информацията не излиза от моята служба. Подробностите, и най-малките, се знаеха от

всички, които бяха там. Всеки от тях би могъл да ги съобщи – например членовете на спасителната бригада, която беше извикана.

Амбърги се намести и коженият му стол тихо изскърца.

– Вече проверих екипите. Били са извикани три различни бригади. Няма нито един човек, който да е присъствал и на трите местопрестъпления.

Обадих се с равен глас:

– Анонимните източници често са смесица от най-различни източници. Медицинският източник би могъл да бъде смесица от думите на член от спасителна бригада или на полицаи, или пък да е нещо, подслушано или видяно от репортера, докато той е чакал пред някоя от къщите, в която е бил намерен труп.

– Вярно. – Амбърги кимна. – И аз не смятам, че някой от нас тук вървя изтичането на информация да произлиза от службата на главния съдебен лекар – поне не преднамерено...

– Преднамерено?! – прекъснах го аз. – Искате да кажете, че изтичането може да идва от моята служба непреднамерено? – Точно когато се готвех самоуверено да заявя, че това са пълни глупости, нещо ме накара да замълча.

Обяснението беше толкова просто, че аз усетих как червенина залива врата ми. Служебната ми база данни. Някой външен човек беше проникнал в нея. За това ли намекуваше Амбърги? Но откъде можеше да знае той за това?

Амбърги продължи, сякаш изобщо не ме беше чул:

– Хората говорят, служителите говорят. Разказват на семействата си, на приятелите си и в повечето случаи нямат лоши намерения. Но човек никога не знае къде ще се озове тази информация – може би на бюрото на някой репортер. Случват се такива неща. Ние разглеждаме случая обективно, опитваме всяка възможност. Налага се. Както сигурно разбрахте, част от изнесената информация би могла да бъде пагубна за разследването.

Танър добави лаконично:

– Управлението на града, кметът – разгласяването на тази информация никак не ги радва. Размерът на убийствата сам по себе си е един голям минус за Ричмънд. Сензационни репортажи за масови убийци са последното нещо, от което градът има нужда. Всички големи новостроящи се хотели зависят от големите конференции, от посетителите. Никой не иска да посещава град, в който ще се бои за живота си.

– Съвсем вярно – съгласих се аз хладно. – Но също така на никого

не би било приятно да знае, че основната грижа на града, що се отнася до тези убийства, е, че те са главоболе, притеснение, пречка за туризма.

– Кей – тихо започна да ме увещава Болтс, – никой не прави подобни скандални инсинуации.

– Разбира се, че не – бързо добави Амбърги, – но не можем да обърнем гръб на неприятните факти, а ето че под повърхността ври и кипи. Страхувам се, че ако не внимаваме много, когато се заемем с тази работа, ще предизвикаме голям взрив.

– Взрив? Защо? – попитах аз внимателно и автоматично погледнах Болтс.

Лицето му беше изопнато, а погледът му бе станал суров под напора на съдържаните чувства. Неохотно той рече:

– Последното убийство е направо бомба със закъснител. Има неща, свързани със случая „Лори Питърсън“, за които не говори никой. Неща, които, слава Богу, репортерите не знаят. Но това е просто въпрос на време. Някой ще узнае и тези неща и ако ние не сме успели да се справим с този проблем преди това, разумно и без много шум, тази бомба ще гръмне така, че ще помете всичко.

Танър пое шафетата с мрачен израз на издълженото си изпито лице.

– Съществува риск управата на града да бъде, хм, дадена под съд.

Той хвърли кос поглед към Амбърги, който му направи знак да продължи.

– Защото се е случило нещо много неприятно. Оказва се, че Лори Питърсън се е обадила в полицията малко след като се е прибрала от болницата в късните часове в събота. Разбрахме това от един от дежурните диспечери. В един без единадесет през нощта телефонист на телефон деветстотин и единадесет приел съобщението. На компютърния екран се появил адресът на Питърсънови, но връзката веднага била прекъсната.

Болтс се обърна към мен:

– Както сигурно си спомняш от местопрестъплението, на нощното шкафче имаше телефон, а жиците бяха изтръгнати от стената. Предполагаме, че доктор Питърсън се е събудила, когато убиецът е бил вече в дома ѝ. Тя се е пресегнала към телефона и е успяла да набере деветстотин и единадесет, преди да бъде прекъсната. Адресът ѝ се е появил на компютърния екран. И това е всичко. Нищо не е било казано. Такива обаждания на телефон деветстотин и единадесет се предават на патрулните коли. В девет от десет случая са фалшиви сигнали, дечурлига,

които си играят с апарата. Но никога не можем да бъдем сигурни. Не можем да бъдем сигурни, че човекът не е получил инфаркт или някакъв припадък. Че не е в смъртна опасност. Затова телефонистът е задължен да даде приоритет на такова обаждане. Диспечерът веднага го предава на патрулните коли, за да може някой от патрулиращите полицаи да се отбие на дадения адрес и да провери дали всичко е наред. Това не е било направено. Един от телефонистите на деветстотин и единадесет, който в този момент вече бил освободен от работа, определил това обаждане като приоритет от четвърта категория.

Танър се намеси:

– Същата тази вечер полицията е имала доста работа по улиците. Доста обаждания. А колкото повече обаждания има, толкова е по-лесно да се даде по-ниска приоритетна категоризация от обикновено. Проблемът е там, че когато се определи номерът на категорията, връщане назад няма. Диспечерът разбира номерата от монитора си. Той няма представа от характера на обажданията, докато не се заеме с тях. Няма шанс да се захване с четворка, когато е задръстен с единици, двойки, тройки, които първа трябва да разпрати на патрулните коли.

– Няма никакво съмнение, че вината е у телефониста – каза Амбърги меко. – Но, мисля, че на всички ни е ясно как може да е станало това.

Седях толкова неподвижно, че едва дишах.

Болте продължи със същия безцветен тон:

– Чак след около четиридесет и пет минути една патрулна кола най-сетне минала покрай дома на Питърсънови. Патрулният полицай казва, че осветил предната част на къщата с фенерчето си. Лампите били изгасени, всичко изглеждало, цитирам, „спокойно“. В този момент той получава обаждане за някаква семейна разпра, запалва мотора и изчезва. Малко след това се прибрал господин Питърсън и намерил тялото на жена си.

Мъжете продължиха да говорят, да обясняват. Споменаваше се Хауърд Бийч, някакво убийство с нож в Бруклин, когато полицията преобрегнала сигналите и жертвите издъхнали.

– Съдилищата във Вашингтон и в Ню Йорк са излезли с решение за сваляне на отговорността от правителството за това, че не е успяло да предпази хората от престъпления.

– Какво прави или не прави полицията, няма никакво значение.

– Вярно, ако се стигне до съд, ние ще спечелим, но пак ще загубим заради обществения резонанс.

Думите минаваха покрай ушите ми. В съзнанието ми като на

филмова лента се нижеха ужасни картини. Набирането на 911, фактът, че обаждането е било безуспешно, ми отвориха очите.

Сега вече знаех какво се бе случило.

Лори Питърсън е била изморена след дежурството си в спешния кабинет, а мъжът ѝ казал, че ще се върне по-късно от обикновено. Така че тя си е легнала, може би е искала малко да поспи, докато той се прибере – както правех и аз, докато бях стажантка и трябваше да чакам да се прибере Тони от библиотеката по право в Джорджтаун. Тя се е събудила от това, че в къщата има някой, може би от тихите стъпки на този човек в коридора, които се приближавали към спалнята. Объркана, извикала името на мъжа си.

Отговор на последвал.

В този промеждутък от мрак и тишина, който навярно ѝ се е сторил като цяла вечност, тя разбрала, че човекът в къщата не е Мат.

Издайки в паника, шракнала ключа на лампата до леглото, за да набере телефонния номер.

Но едва успяла да набере 911, и убиецът вече е бил при нея. Изтръгнал жиците от стената, преди тя да успее да извика за помощ.

Може би е грабнал слушалката от ръката ѝ. Може би се е разкрещял, а може тя да е започнала да го моли. Бил е прекъснат, за момент е бил изваден от равновесие.

Бил е разярен. Може да я е ударил. Може този да е бил моментът, когато е счупил ребрата ѝ, тя се е снишила от болка и ужас, а той диво се е заоглеждал. Лампата е била запалена. Той е можел да види всичко в стаята. Можел е да види туристическия нож върху бюрото.

Това убийство е могло да бъде предотвратено. Могло е да бъде спряно!

Ако на обаждането ѝ е бил даден приоритет от първа категория, ако сигналът е бил предаден на някоя патрулна кола веднага, полицията е щяла да пристигне след няколко минути. Дежурният полицай е щял да забележи запалената лампа в спалнята – убиецът не би могъл да среже шнуровете и да завърже жертвата на тъмно. Полицаят е щял да слезе от колата и да чуе нещо. Ако не друго, то поне ако беше си направил труда да освети задната част на къщата с фенерчето си, е щял да забележи изрязаната мрежа на прозореца, пейката, отворения прозорец. Ритуалът на убиеца е изисквал време. Полицията е могла да влезе, преди жената да бъде убита, докато все още е била жива!

Устата ми беше толкова пресъхнала, че трябваше да отпия няколко глътки кафе, преди да промълвя:

– Колко хора знаят за това?

Болтс отговори:

– Никой нищо не е казал, Кей. Дори сержант Марино не знае нищо. Или поне не е сигурно, че знае нещо. Той не е бил дежурен, когато обаядането е било предадено. Обадили му се у дома, след като униформен полицаец вече е бил пристигнал на местопрестъплението. Отделът е предупреден. Ченгетата, които знаят за случилото се, не биха го обсъждали с когото и да било.

Знаех какво означава това. Ако някой проговореше, това щеше автоматически да го изпрати в пътната полиция или пък зад някое бюро в отдела за униформени полицаи.

– Единствената причина, поради която ви информираме за тази... неприятна ситуация – Амбърги подбираше думите си много внимателно, – е, че ще ви е нужна цялата информация, за да можете да разберете мерките, които се налага да вземем.

Седях на тръни и не отделях поглед от него. Ето сега щеше да дойде основното.

– Снощи разговарях с доктор Спиро Фортозис, съдебния психиатър, който беше така добър да сподели с мен своята гледна точка. Обсъдих тези случаи и с ФБР. Според експертите по портретуването на този тип убийци изнасянето на информация само изостря проблема. От това убиецът се възбужда още повече. Прочита какво е направил и от това се възбужда.

– Не можем да ограничаваме свободата на печата – припомних му аз направо. – Нямаме никакъв контрол върху това, което пишат журналистите.

– Имаме. – Погледът на Амбърги блуждаеше през прозореца. – Колкото по-малко информация им даваме, толкова по-малко неща ще публикуват. За съжаление вече сме им дали много... – Последва пауза. – Или поне някой им е дал.

Не бях сигурна накъде бие Амбърги, но знаците по пътя му определено сочеха към мен. Той продължи:

– Резултатът от сензационните подробности... от изтичането на информация, за която вече говорихме, са зловещите репортажи, използващи цветист език, огромните заглавия. Експертното становище на доктор Фортозис е, че точно това може да е подтикнало убиеца толкова скоро да извърши ново престъпление. Фактът, че всичко е станало публично достояние, го възбужда, подлага го на ужасен стрес. Нагонът му се обаяда отново и той трябва да се освободи от енергията, като си избере

нова жертва. Както знаете, само една седмица дели убийството на Сесил Тайлър от убийството на Лори Питърсън...

– Обсъждали ли сте тези неща с Бентън Уесли? – прекъснах го аз.

– Нямаше нужда. Разговарях със Съслинг, колега от Отдела за изследване на поведенческите схеми в Куонтико. Той е известен в областта си, има доста публикации на тази тема.

Слава Богу. Нямаше да понеса да чуя, че само преди няколко часа Уесли е седял в моята заседателна зала, без да спомене и дума за това, което сега чувах. И тогава си помислих, че той щеше да е точно толкова изваден от равновесие, колкото бях и аз. Комисарят вкарваше свой собствен клин в разследването. Той изместваше мен, изместваше Уесли, изместваше Марино и поемаше нещата в собствените си ръце.

– Вероятността от сензационни публикации, предизвикани от прекалените приказки, от изтичането на информация – продължи Амбърги, – фактът, че градската управа може да бъде дадена под съд заради случая с набирането на деветстотин и единадесет, изискват взимане на сериозни мерки, доктор Скарпета. Цялата информация, предназначена за обществеността, отсега нататък ще минава през Норм или Бил, що се отнася до полицията. А от вашата служба няма да изтича никаква информация, освен ако тази информация не я изнасям аз. Ясен ли съм?

Никога досега не беше имало проблеми с моята служба и той го знаеше. Никога не бяхме искали да се набиваме в очите на обществеността, а аз винаги бях внимавала много, когато изнасях информация за пресата.

Какво щяха да кажат репортерите, какво щяха да кажат всички други, когато ги отпратехме при комисаря за информация, която поначало произлизаше от моята агенция? Това не се беше случвало никога, в цялата четиридесет и две годишна история на съдебномедицинската система във Вирджиния. Фактът, че ми запушваха устата, беше знак, че ми се отнемат пълномощията, защото не можеше да ми се има доверие.

Огледах се. Нито един от присъстващите не искаше да срещне погледа ми. Зъбите на Болтс бяха здраво стисната, а очите му бяха вперени невиджашо в чашката кафе. Отказваше ми дори успокоението на една усмивка.

Амбърги отново запрелиства бележките си.

– Най-тежкият случай е Аби Търнбул, а това за никого не е новост. Не защото е била пасивна е спечелила толкова награди. – След това се обърна към мен. – Вие нали се познавате?

– Тя рядко успява да се промъкне покрай секретарката ми.

– Разбирам. – Той небрежно обърна още една страница.

– Опасна е – намери се Танър. – „Таймс“ е включен в една от най-големите вериги в страната. Имат си собствена информационна мрежа.

– Няма никакво съмнение, че виновна за всичко е госпожица Търнбул. Другите, репортери просто препечатват сензационните ѝ писания и ги дораздухват. – Болтс продължи бавно: – Това, което трябва да разберем, е откъде, по дяволите, получава стоката. – Обърна се към мен. – Важно е да не пренебрегваме нито един канал. Например кой друг има достъп до данните ти, Кей?

– Копия се изпращат до щатския прокурор и до полицията – отговорих с равен тон. Щатският прокурор и полицията бяха той и Танър.

– А близките на жертвите?

– Досега не съм получавала молби от семействата на жените, а ако това стане, ще ги препратя към вашата служба.

– А застрахователните компании?

– Когато са ми искали данни, съм им ги предоставяла. Но след второто убийство наредих на служителите си да предават докладите ни само на вашата служба и на полицията, на никой друг. Докладите са временни. От доста време насам така извъртам нещата, че да не влязат в обръщение.

Танър попита:

– Някой друг? Статистическото бюро? Нали те пазят ваши данни в централната си банка и изискват да им изпращате копия от всичките ви ГСЛ-1 и докладите от аутопсиите?

Учудването ми беше толкова голямо, че в първия момент не можах да отговоря. Добре се беше подготвил Танър. Нямахме никаква причина да е запознат с такива подробности от кухнята на нашата работа.

– Откак имаме компютри, не сме изпращали писмени доклади до Статистическото бюро – казах аз. – Ще получат от нас данни по-късно. Когато започнат работа по годишния си доклад...

Танър ме прекъсна с едно предположение, чийто ефект бе равностоен на насочен пистолет:

– Ами значи остава служебният ви компютър. – Той започна разсеяно да разклаща кафето в пластмасовата чашка. – Предполагам, че достъпът до базата данни е ограничен?

– Такъв щеше да е и моят следващ въпрос – промърмори Амбърги.

Моментът беше избран много зле.

Вече почти предпочитях Маргарет да не ми беше казвала нищо за това проникване в компютъра.

Отчаяно търсех какво да отговоря, когато изведнъж ме обзе паника. Ако не бяха станали тези изтичания на информация, дали убиецът нямаше вече да е задържан, а младата лекарка още жива? Възможно ли беше анонимният „медицински източник“ да не е бил човек, а служебният ми компютър?

Мисля, че един от най-ужасните моменти в живота ми бе мигът, когато, оставена без друг избор, трябваше да призная:

– Въпреки всичките мерки, изглежда, някой е успял да проникне в базата данни. Днес открихме следите, които подсказват, че някой се е опитвал да измъкне случая „Лори Питърсън“. Опитът е бил неуспешен, тъй като нейният случай още не е вкаран в компютъра.

Мълчанието продължи няколко секунди.

Запалих цигара. Амбърги впери яден поглед в нея.

– Но първите три случая са били в компютъра.

– Да.

– А сигурна ли сте, че не е бил някой от вашите служители или – някой от началниците ви от другите райони?

– Почти съм сигурна.

Отново последва мълчание. Той попита:

– Възможно ли е този човек да е прониквал в компютъра и друг път?

– Няма как да съм сигурна, че не се е случвало и преди. Обикновено оставяме компютъра в режим на повикване, така че или аз, или Маргарет да можем да се свържем след работно време, ако се наложи. Нямаме представа как е могъл някой отвън да получи достъп до паролата.

– Как открихте проникването? – Танър изглеждаше объркан. – Открили сте го днес. Вероятно, ако се е случвало и друг път, бихте го открили и по-рано.

– Програмистката ми го е открила, тъй като случайно ехото е било оставено включено. Командите били на екрана. Иначе така и нямаше да разберем.

В очите на Амбърги нещо проблесна и лицето му бавно стана яркочервено. Той небрежно взе филигранно ножче за отваряне на писма и много бавно прокара пръст по тъпия му ръб.

– Така – реши той накрая. – Май ще трябва да разгледаме мониториите ви. За да видим какви данни е могъл да измъкне този човек. Може и да няма нищо общо с излизането на репортажите. Сигурен съм, че ще установим точно това. Бих искал също да прегледам случаите на четирите удушени жени, доктор Скарпета. Задават ми се много въпроси.

Трябва да знам точно срещу какво сме изправени.

Седях с чувството на пълно безсилие. Нищо не можех да направя. Амбърги узурпираше правата ми, отваряше за бюрократично разследване деликатните лични данни, с които работеше моята служба. Мисълта, че той ще се рови в тези папки, че ще гледа снимките на малтретираните и убити жени, ме накара да затрепера от яд.

– Можете да прегледате случаите отсреща. Те не трябва да бъдат фотокопирани, нито пък могат да се изнасят от кабинета ми. – И добавих хладно: – Разбира се, от съображения за сигурност.

– Ще ги погледнем сега. – Той се обърна. – Бил, Норм?

Тримата мъже се изправиха. Докато излизахме един след друг, Амбърги каза на секретарката си, че повече няма да се връща днес. Погледът ѝ, изпълнен с копнеж, проследи Болтс, докато той излизаше от стаята и затваряше вратата.

7.

Изчакахме на яркото слънце да спре за момент пълноводният поток от коли и бързо пресякохме улицата. Всички мълчахме, а аз вървах на няколко крачки пред тях, за да мога да ги отведа до задната врата. В този час предният вход вече беше заключен.

Оставих ги в една заседателна зала и отидох да донеса папките от заключеното чекмедже на бюрото ми. Чувах как Роуз шумоли с някакви листове в съседната стая. Беше след пет часа, а тя още не си беше отишла. Това малко ме успокои. Бавеше се, защото усещаше, че извикването ми при Амбърги не предвещава нищо добро.

Когато се върнах в заседателната зала, тримата мъже бяха придърпали столовете си един към друг. Седнах на разстояние от тях, запалих цигара и безмълвно зачаках, предизвиквайки Амбърги да ми каже да напусна. Той мълчеше. Така че останах.

Мина още един час.

Чуваше се шум от прелистване на страници, от отваряне и затваряне на папки, тихо се правеха коментари и забележки. Снимки се разстилаха върху масата като карти за игра. Амбърги не пропускаше да си води бележки със ситния си засукан почерк. В един момент няколко папки се изплъзнаха от скута на Болтс и се стовариха на пода.

– Аз ще ги вдигна. – Танър отмести стола си встрани без никакви признаци на ентузиазъм.

– Готово. – Болтс изглеждаше направо отвлечен, докато събираше листовите, разпилени под и около масата. Той и Танър си направиха труда да разпределят всеки според номера на случая, а аз седях и ги наблюдавах вцепенена. През това време Амбърги продължаваше да си записва, сякаш не се бе случило нищо.

Минутите се точеха като часове, а аз продължавах да седя. От време на време ми задавах някакъв въпрос. През по-голямата част от времето мъжете просто разглеждаха и разговаряха, като че ли мен изобщо ме нямаше.

В шест и половина се преместихме в стаята на Маргарет. Аз седнах пред компютъра, изключих режима на повикване и пред очите ми се появи списък на случаите и приятната комбинация от оранжево и синьо, която Маргарет бе избрала. Амбърги погледна бележките си и ми продиктува номера на случая „Бренда Степ“, първата жертва.

Набрах номера и почти веднага данните се появиха на екрана.

Имаше повече от десет взаимно свързани таблици. Мъжете започнаха да разглеждат данните, които изпълваха оранжевото поле, и ме поглеждаха всеки път, когато искаха да превключат на следващата страница.

След две страници се появи нещо, което всички забелязахме едновременно.

В колонката, озаглавена „Дрехи, лични вещи и т.н.“, имаше описание на всички вещи, докарани заедно с тялото на Бренда Степ, включително и това, с което е била завързана. С големи черни букви там пиеше: „Светлокафяв платнен колан около врата.“

Амбърги се наведе през мен и безмълвно прокара пръст по екрана.

Аз отворих папката със случая „Бренда Степ“, за да покажа, че не това съм издиктувала за протокола от аутопсията, че в моята папка пише: „Найлонов чорапогащник, телесен цвят, около врата.“

– Да – каза Амбърги, явно решил да опресни паметта ми. – Но погледнете само доклада на спасителната бригада. В техния списък пише: „Светлокафяв колан от плат.“

Бързо намерих списъка на спасителната бригада и го разгледах. Той имаше право. Описвайки това, което е видял, санитарят споменаваше, че жертвата е била завързана с шнур около китките и глезените, а около врата ѝ е имало „светлокафява ивица от плат, подобна на колан“.

Болте добави с тон, в който звучеше все пак желание да помогне:

– Възможно ли е някоя от твоите служителки да е разглеждала доклада и по погрешка да е вписала това, което е видяла в списъка на спасителната бригада, това тук за колана; с други думи, възможно ли е да не е забелязала, че не съответства на данните, които ти си издиктувала в доклада за аутопсията?

– Не е много вероятно – възразих аз. – Служителите ми знаят, че трябва да вземат данните единствено от доклада за аутопсията, лабораторния доклад и смъртния акт.

– Но е възможно – каза Амбърги, – защото този колан се споменава. Има го черно на бяло.

– Възможно е, разбира се.

– Значи е възможно – отсече Танър – източникът на този „светлокафяв колан“, който се споменава във вестниците, да е вашият компютър. Може някой репортер да е проникнал във вашата база данни или пък да е накарал друг да го направи. Информацията, която след това е публикувал, е била неточна, защото е имало неточност в компютърните ви

данни.

– Или защото информацията е получена от санитаря, който е записал информацията за колана в доклада на бригадата си – парирах аз.

Амбърги се отдръпна от компютъра и каза хладно:

– Надявам се, че ще направите нещо, за да запазите сигурността на служебните си данни. Накарайте момичето на компютъра ви да смени паролите. Направете всичко необходимо, доктор Скарпета. И още, очаквам писмено обяснение от вас по този въпрос.

Тръгна към вратата, но се спря достатъчно дълго, за да изстреля:

– Копия от него ще бъдат раздадени на всички заинтересовани страни, а след това ще изчакаме да видим дали ще се наложи вземането и на други мерки.

Сетне се обърна и изчезна, а Танър го последва по петите.

Когато не помага нищо друго, започвам да готвя.

Някои хора, след ужасен ден, отиват и започват да блъскат топка за тенис по корта, други тичат, докато ставите им се разпаднат. Една приятелка от Корал Гейбълс имаше навика да замъква на плажа съгъваемия си стол и там изгаряше стреса си с помощта на слънцето и някое съзливо полупорнографско романче, с каквото не би и сънувала да се появи в професионалната си среда – тя беше районен съдия. Много от ченгетата, които познавам, предпочитат да отмият грижите си с бира в клуба.

Никога не съм била особено спортна натура, плаж нямаше достатъчно близо, за да мога спокойно да стигна до него с колата си, а пиенето не е разрешавало нито един проблем. Готвенето беше едно удоволствие, за което обикновено няхах време, и въпреки че италианската кухня не е единствената ми любов, винаги е била това, което умея най-добре.

– Използвай най-ситната страна на рендето – казах на Люси, надвиквайки шума от водата, която течеше в мивката.

– Но то е толкова твърдо – оплака се тя и въздъхна в знак на отчаяние.

– Узрялото пармиджано² е твърдо. И внимавай да не си рендосаш пръстите, окей?

Приключих с миенето на зелените чушки, гъбите и лука, внимателно ги подсуших и ги подредих върху дъската за рязане. На печката къкреше сос, който бях приготвила миналото лято от хановерски домати, босилек, риган и няколко скилидки чесън. Винаги държах достатъчно

2. Пармиджано – вид италианско сирене. – Б.пр.

големи количества от него във фризера за случай като този. Върху хартиени салфетки се отцеждаше луганега³ близо до други салфетки, върху които имаше леко запържено крехко говеждо. Под влажна кухненска кърпа върху плота се надигаше тесто с високо съдържание на глутен, а в една купа бях натрошила малко пълномаслена моцарела, сирене, което бях донесла от Ню Йорк в саламура, така както го бях купила от любимия си деликатесен магазин на Уест Авеню. При стайна температура сиренето ставаше меко като масло, разтопеше ли се, започваше да се разтяга на чудесни конци.

– Мама винаги ги купува готови и само добавя разни боклуци – каза Люси задъхано – или пък купува от магазина неща, които само трябва да се претоплят.

– Това е просто ужасно – възразих аз и наистина си беше така. – Как може да яде такива работи? – Започнах да режа продуктите. – Баба ти по-скоро би ни оставила да умрем от глад.

Сестра ми никога не бе обичала да готви. Не разбирах защо. Някои от най-щастливите моменти от детството ни са преминавали около масата. Когато баща ни беше по-добре, сядаше на председателското място и важно раздаваше чиниите, препълнени с димящи спагети, или в петък – с омлет. Колкото и да бяхме бедни, храна и вино имаше винаги в изобилие и за мен беше радост да се прибера въщи от училище, защото ме посрещаха вкусните миризми и обещаващите звуци от кухнята.

Тъжно беше, че за Люси тези неща бяха непознати, така се нарушаваше традицията. Предполагах, че в повечето случаи, когато тя се връща от училище, я посреща една тиха, безразлична къща, където приготвянето на вечерята е досадно задължение, отлагано за последната минута. Сестра ми въобще не е трябвало да става майка. Въобще не е трябвало да се ражда италианка.

Намазах ръцете си със зехтин и започнах да меся тестото, натискайки толкова силно, че чак малките мускули на ръцете ме заболяха.

– А можеш ли да го завъртиш като по телевизията? – попита Люси, като застана неподвижно и впери в мен широко отворени очи.

Направих ѝ демонстрация.

– Страхна си!

– Не е толкова трудно – усмихнах се и бавно покрих свитите си юмруци с тестото. – Номерът е да държиш пръстите си свити, за да не направиш дупки на тестото.

3. Луганега – вид италианска наденица. – Б.пр.

– Нека аз!

– Ти още не си настъргала сиренето – казах с престорено сърдит глас.

– Моля те...

Тя слезе от табуретката и се приближи до мен. Взех ръцете ѝ, намазах ги със зехтин и ги стиснах така, че да станат на юмруци. Учудих се, че ръцете ѝ са големи почти колкото моите. Когато беше бебе, юмручетата ѝ бяха като орехи. Спомням си как протягаше към мен ръчички, когато ходех у тях по онова време, как грабваше показалеца ми и се усмихваше, а в гърдите ми се разливаше някаква странна, необикновена топлина. Увих тестото около юмруците на Люси и ѝ помогнах да го подметне тромаво.

– То расте все повече и повече – възкликна тя. – Ама че работа!

– Тестото расте заради центробежните сили – горе-долу по същия начин хората са правели стъкло. Нали си виждала старите стъкла за прозорци с вълнички по тях?

Тя кимна.

– Оформяли са стъклото като голям плосък диск...

И двете вдигнахме глави едновременно в момента, в който се чу изхрущяването на чакъл под гумите на, кола навън. Бяло ауди бавно спираше пред къщата. Настроението на Люси веднага се понижи.

– О! – възкликна тя. – Дойде она.

Бил Болтс излезе от колата, като взе от съседната седалка две бутилки вино.

– Много ще ти хареса – казах аз и ловко сложих тестото на дъното на дълбоката тава. – Той много иска да се запознае с теб.

– Той ли ти е приятелят?

Измих ръцете си и казах:

– Ние просто правим разни неща заедно, работим заедно...

– И не е женен?

Тя наблюдаваше Болтс, докато той се приближаваше към къщата по алеята.

– Жена му е починала миналата година.

– Аха. – Последва пауза. – От какво?

Аз я целунах по темето и излязох от кухнята, за да отворя вратата. Не беше сега моментът да отговарям на този въпрос. Не знаех как ще го приеме Люси.

– Съвземаш ли се? – Бил се усмихна и леко ме целуна.

Затворих вратата.

– Трудно.

Чакай само да пийнеш няколко чаши от тази вълшебна течност – каза той и повдигна бутилките, сякаш бяха трофеи от лов. – От частната ми колекция, много ще ти хареса.

Докоснах го по ръката и той ме последва в кухнята.

Люси отново се бе покачила на столчето си и стържеше сирене с гръб към нас. Когато влязохме, дори не се обърна.

– Люси?

Тя продължаваше да стърже.

– Люси? – Поведох Бил към нея. – Това е господин Болтс. Бил, това е племенничката ми.

Неохотно тя спря да стърже и ме погледна право в очите.

– Остъргах си кокалчето, лельо Кей. Гледай!

И вдигна лявата си ръка. На един от пръстите ѝ имаше малко кръв.

– Боже мой. Чакай, сега ще донеса лейкопласт...

– Малко кръв покапа в сиренето – продължи тя, готова да се разплаче.

– Ами май ще ни трябва „Бърза помощ“ – обяви Бил и ненадейно и за самата Люси я грабна от столчето и подпхна ръце под коленете ѝ. По този начин тя се озова в ужасно смешна и нелепа поза.

– Иу-иу-иу! Иу-иу-иу! – Сега той виеше като сирена и бързо я понесе към мивката. – Триста и шестнадесет, водим ви спешен случай, симпатично малко момиченце е охлузено кокалче. – После уж започна да говори с диспечера: – Моля, доктор Скарпета да е готова с лейкопласт...

Люси се заливаше от смях. Кокалчето ѝ моментално беше забравено и когато той започна да отваря бутилка вино, тя го загледа с нескрито възхищение.

– Трябва да се остави малко да подиша – обясни ѝ той внимателно. – Сега е по-остро, отколкото след час. Както и всичко друго в живота, виното омеква с времето.

– Може ли и аз да пийна?

– Ами чакай сега да видим – отговори той с подчертана сериозност. – Нямам нищо против, стига леля Кей да позволи. Но да не вземеш да вържеш кънките.

Аз тихо довършвах пицата, мажех тестото със сос и отгоре нареждах парчета месо, зеленчуци и поръсвах с пармиджано. Най-отгоре посипах парченца моцарела и пхнах тавата във фурната. След малко богатият аромат, в който се усещаше чесън, изпълни кухнята. Направих

салатата и сложих масата, докато Люси и Бил си говореха.

Вечеряхме късно, а чашата вино, която Люси изпи, се оказа много полезна. Когато започнах да разчиствам масата, очите ѝ вече се затваряха и тя определено беше готова за лягане въпреки нежеланието ѝ да каже „лека нощ“ на Бил Болтс, който беше успял да спечели сърцето ѝ напълно.

– Беше направо изумителен – казах му, след като я бях сложила да спи, и ние седяхме на масата в кухнята. – Просто не ми е ясно как го направи. Страхувах се от реакцията ѝ.

– Смятала си, че тя ще гледа на мен като на съперник – каза той и се усмихна едва забележимо.

Ами нека само ти кажа, че майка ѝ сменя приятелите си като носни кърпички.

– Което означава, че няма много време за дъщеря си – рече той и допълни чашата си.

– Меко казано.

– Жалко. Дяволски умна е. Трябва да е наследила твоя ум. – Той бавно отпи глътка вино и добави: – А какво прави по цял ден, когато ти си на работа?

– Берта е тук. Обикновено Люси седи в кабинета ми и часове наред блъска по компютъра.

– Играе някакви игри?

– Едва ли. Струва ми се, че знае повече за този компютър от самата мен. Последния път, когато проверих какво прави, я заварих да програмира на „бейсик“ и да ми реорганизира базата данни.

Той заразглежда чашата си с вино. След това попита:

– От твоя компютър може ли да се свърже човек с компютъра в службата ти?

– Да не си посмял да си го помислиш!

– Ами за теб така ще е по-добре. – Той ме погледна. – Може би просто ми се иска да бъде така.

– Люси не би направила подобно нещо – казах аз категорично, – а и не съм сигурна, че би могло да е по-добре за мен.

– По-добре да е десетгодишната ти племенничка, отколкото някой репортер. Поне ще затвори устата на Амбърги.

– Нищо не би могло да му затвори устата – озъбих се.

– Права си – каза той сухо. – Да знаеш, че като стане сутрин, първата работа на Амбърги е да се замисли как да се заяде с теб.

– Понякога ми се струва, че е точно така.

Амбърги бе получил назначението си по времето на най-силните вълнения на чернокожото население за това, че полицията не се занимаваше с убийствата, освен в случаите, когато жертвите са бели. По същото време в колата си беше застрелян чернокож член на Съвета и Амбърги и кметът решиха, че ще е добра реклама, ако на следващата сутрин без предупреждение се появят в моргата.

Може би резултатът нямаше да е толкова плачевен, ако на Амбърги му беше дошло наум да ми зададе няколко въпроса, докато ме наблюдаваше как извършвам аутопсията, или пък ако беше си държал устата затворена след това. Но комбинацията от лекар и политик го беше подтикнала самоуверено да заяви пред журналистите, чакащи пред сградата, че следите от куршуми по цялата горна част на гърдите на жертвата подсказват, че е бил застрелян с пушка от упор. Когато малко по-късно репортерите започнаха да ми задават въпроси, аз обясних колкото се може по-дипломатично, че следите по гърдите на жертвата всъщност бяха направени в спешния кабинет, когато лекарите там са вкарали големи игли в подключичните артерии за преливане на кръв. Смъртоносната рана всъщност беше на тила от малокалибрен пистолет.

Репортерите не се поколебаха да се погаврят с гафа на Амбърги.

– Проблемът е там, че той е лекар по образование – казах на Бил. – Знае точно толкова, че да се смята за специалист по съдебна медицина и да смята, че може да ръководи моята служба по-добре от мен, а една голяма част от неговите виждания са просто пълен боклук.

– И ти правиш грешката да му го казваш.

– А какво според теб трябва да правя? Да се съгласявам и да изглеждам точно толкова некомпетентна, колкото е той?

– Значи става въпрос за банален случай на професионална ревност – каза Бил и повдигна рамене. – Случва се.

– Нямам понятие за какво става въпрос. Как, по дяволите, може човек да си обясни тези неща? Половината от онова, което хората правят или казват, е напълно безсмислено. Откъде да знам; може да му напомням за майка му.

Гневът ми се възраждаше с нова сила и аз изведнъж осъзнах, виждайки израза на лицето на Бил, че вероятно съм го гледала много кръвнишки.

– Хей – възрази той и вдигна ръка, – не ми се карай. Нищо не съм направил.

– Нали беше там днес следобед?

– А ти какво очакваше? Да кажа на Амбърги и Танър, че няма да

дойда, защото ние с теб се срещаме?

– Не, разбира се – казах аз нещастно. – А може би съм искала точно това да направиш. Може би съм искала да фраснеш Амбърги по физиономията или нещо такова.

– Като идея не е лошо. Но не мисля, че би ми помогнало много при новите избори. Освен това сигурно ще ме оставиш да изгния в затвора. Сигурно няма и гаранцията да ми платиш.

– Зависи колко ще е.

– Така си и мислех.

– Защо не ми каза?

– Защо не съм ти казал какво?

– За днешната среща. Трябва да си знаел за нея от вчера.

Искаше ми се да кажа: „Може да си знаел от много по-отдавна и затова даже не ми се обади през уикенда!“ Но се възпрях и вперих в него напрегнат поглед.

Той отново заразглежда чашата си с вино. Отговорът му дойде след пауза:

Не виждах никакъв смисъл да ти казвам. Само щеше да се притесниш, а аз останах с впечатление, че срещата ще е формална...

– Формална?! – Погледнах го невярващо. – Амбърги ми запуши устата и посвети половината следобед на това да направи службата ми на пух и прах. И ти го наричаш формално?

– Сигурен съм, че част от избухването му беше предизвикано от твоето разкритие за проникването в служебния ти компютър, Кей. А вчера не знаех за това. По дяволите, дори и ти не си го знаела вчера.

– Ясно – казах хладно, – никой не е знаел, преди да го съобщя.

Тишина.

– Какво искаш да кажеш?

– Просто ми се струва невероятно съвпадението, че открихме проникването само няколко часа преди той да ми се обади, за да ме извика в кабинета си. Мина ми странната мисъл, че може би е знаел...

– Може и да е знаел.

– Е, това вече ме успокоява.

– Така или иначе, въпросът е чисто теоретичен – продължи Бил без никакво притеснение. – Какво от това, ако Амбърги вече е знаел за проникването в момента, в който те е извикал днес следобед? Може някой да му е казал – твоята програмистка например. А след това клюката е стигнала до двадесет и четвъртия етаж. – Вдигна рамене. – Това само е увеличило тревогите му, нали така? Не си се издънила сама, ако въобще

може така да се каже, защото прояви достатъчно съобразителност да не скриеш истината.

– Винаги казвам истината.

– Не винаги – отбеляза той хитро. – Редовно слъгваш за нас двамата – просто като пропускаш да споменеш факта.

– Може и Амбърги да е знаел – прекъснах го аз. – Искам само да чуя от теб, че не си му казал ти.

– Не съм. – Той впери в мен напрегнат поглед. – Кълна ти се. Ако бях чул нещо такова, щях веднага да те предупредя, Кей. Щях да изтичам до първата телефонна кабина...

– И да изскочиш от нея като Супермен.

– Дяволите да го вземат – промърмори той. – Ето че сега ми се подиграваш.

Лицето му придоби израза на обидено момче. Имаше много роли, които Бил играеше, и ги играеше всичките изключително добре. Понякога ми беше трудно да повярвам, че е толкова влюбен в мен. А може би това също беше роля?

Изглежда, играеше главната роля във фантазиите на половината жени в града, и организаторът на предизборната му кампания беше достатъчно проникателен, за да се възползва от това. Снимки на Бил бяха разлепени по ресторанти и магазини, висяха закачени по стълбовете на почти всяка пресечка. Кой можеше да устои на това лице? Той беше зашеметяващо красив, в косата му имаше сламеноруси кичури, а кожата беше с постоянен загар от няколкото часа, които прекарваше всяка седмица в тенис клуба. Човек можеше да отмести погледа си от него само с усилие.

– Не ти се подигравам – казах аз уморено. – Наистина, Бил. И хайде да не се караме.

– Съгласен съм.

– Просто ми писна. Нямам представа какво да правя.

Изглежда, той вече беше мислил по този въпрос, защото каза:

– Би било добре, ако можеш да разбереш кой е проникнал в данните на компютъра ти. – Последва дълга пауза. – И още по-добре, ако успееш да го докажеш.

Да го докажа? – Изгледах го внимателно. – Да не искаш да кажеш, че подозираш някого?

– Не бих могъл да се позова на факти.

– Кого? – попитах аз, палейки цигара.

Погледът му блуждаеше из кухнята.

- Номер едно в моя списък е Аби Търнбул.
- Мислех, че ще ми кажеш нещо, за което не бих могла да се досетя сама.
- Говоря съвсем сериозно, Кей.
- Добре де, тя е амбициозна журналистка – казах с раздражение. – Честно казано, омръзна ми да слушам за нея. Не е толкова всемогъща, колкото всички смятат.

Бил рязко постави чашата си върху масата и тя силно иззвъня.

– Ти така си мислиш – каза той язвително и впи поглед в мен. – Тази жена е направо змия. Знам, че е амбициозна журналистка и така натаък. Но никой не може да си представи какво всъщност представлява. Тя е отмъстителна, изопачава фактите и е изключително опасна. Тази мръсница не би се спряла пред нищо.

Яростта, с която говореше, ме стресна и аз замълчах. Не беше обичайно за него да използва толкова язвителни думи, когато описва когото и да било. Особено когато описва човек, когото предполагах, че едва познава.

– Спомняш ли си репортажа, който направи за мен преди месец-два?

Преди известно време „Таймс“ най-после се бе накарал да отпечата задължителния портрет на новия прокурор на щата. Репортажът, отпечатан в неделния брой, беше доста обемист и аз не си спомнях какво точно беше написала Аби Търнбул, освен че като цяло материалът оставяше впечатление за необичайно безразличие, като се има предвид кой беше авторът му.

– Доколкото си спомням, материалът беше беззъб. От него нямаше никаква вреда, нямаше и никаква полза – казах.

– За това си имаше причина – изстреля той в отговор. – И подозирам, че не става въпрос за това, което е искала да напише.

Не намекваше, че задачата е била скучна. Искаше да ми каже нещо друго и нервите ми отново се опънаха.

– Преживяването ми с нея беше направо ужасно. Тя прекара с мен един цял ден, седя до мен в колата, докато отивах от едно събрание на друго, по дяволите, даже дойде с мен до химическото чистене. Знаеш какви са тези журналисти. Ще влязат с теб и в клозета, ако им позволиш. Нека само да ти кажа, че по-късно същата вечер нещата се развиха по един доста печален и съвсем изненадващ начин.

Той се поколеба, за да види дали съм го разбрала правилно.

Бях го разбрала съвсем правилно.

Хвърли ми един поглед, а лицето му придоби сурово изражение.

– Случката направо ме извади от равновесие. Излязохме от последното събрание към осем. Тя настояваше да отидем да вечеряме. Каза, че вестникът щял да покрие разноските, а пък тя имала още няколко въпроса за доизясняване. Още не бях изкарал колата от паркинга на ресторанта и тя заяви, че не се чувства добре. Била прекалила с виното или нещо такова. Искаше да я оставя у тях, вместо да я връщам в редакцията, където беше паркирала колата си. Така и направих. Закарах я. И Когато спрях колата пред къщата ѝ, тя направо се хвърли отгоре ми. Беше ужасно.

– И? – попитах, като че ли това не ме засягаше.

– И аз не се справих със ситуацията. Мисля, че без да искам, я накарах да се почувства унижена. Оттогава само си търси начин да се заяде с мен.

– Какво? Обажда ти се по телефона, изпраща ти заплашителни писма? – Не говорех съвсем сериозно. Но и не очаквах да чуя това, което последва.

– Всичките глупости, които пише. Фактът, че може би източникът е твоят компютър. Колкото и смахнато да ти звучи, смятам, че мотивацията ѝ е най-вече лична...

– Изтичането на информация?! Да не искаш да кажеш, че прониква в компютъра ми и пише всичките тези ужасяващи подробности само за да ти го върне?

– Ако всичките тези случаи попаднат в съда, кой ще опере пешкира?

Не отговорих. Бях вперила в него невярващ поглед.

– Аз. Аз ще съм този, който ще се занимава с тези случаи. Сензационни и кървави случаи като тези могат да се провалят заради глупостите, които пишат по вестниците, и никой няма да седне да ми изпраща цветя или благодарствени писма. И тя знае това много добре, Кей. Тя просто ме е хванала на мушката, това е положението.

– Бил – казах аз, като понижих глас. – На нея работата ѝ е да бъде агресивен репортер, да публикува всичко, до което успее да се докопа. А което е по-важно, тези случаи могат да се издънят в съда само ако единственото доказателство е самопризнанието. Тогава защитата може да накара обвиняемия да оттегли показанията си. Той ги оттегля. Пробутва се тезата, че е психо, че знае всичките подробности от вестниците. Просто си е въобразил, че е извършил убийствата. И така нататък. Само че чудовището, което убива тези жени, няма да седне само да си

признава.

Той пресуши чашата си я напълни отново.

– Може ченгетата да го заподозрат и да го накарат да проговори. Може така да стане. И това може да е единственото нещо, което да го свързва с престъпленията. Няма и капка съществени улики...

– Няма капка съществени улики?! – прекъснах го аз. Явно не бях го разбрала правилно. Или пък виното притъпяваше умствените му способности. – Та той непрекъснато оставя диря от семенна течност. Ако го хванем, ДНК-то му веднага ще го издаде...

– Ооо, да, естествено. ДНК-то е влизало като улика в съда само два пъти във Вирджиния. Има много малко прецеденти и много малко присъди на тази база в целите щати – и всяка една от тях дори и в този момент се обжалва. Опитай се само да обясниш на ричмъндските съдебни заседатели, че човекът е виновен заради ДНК-то си. Бих се радвал, ако намеря поне един от тях, който да знае как се пише ДНК. Ако случайно се падне някой с коефициент на интелигентност над четиридесет, защитата ще намери начин да го отстрани, с това се сблъсквам всяка седмица...

– Бил...

– Господи! – Той започна да се разхожда напред-назад из кухнята. – Достатъчно трудно е да се получи присъда дори когато петдесет души са готови да се закълнат, че са видели обвиняемия да стреля. Защитата ще домъкне цяло стадо свидетели, които ще размътят водата и ще сътворят отчайваща каша. Ти би трябвало най-добре да знаеш колко е сложен тестът за ДНК.

– Бил, случвало ми се е да обяснявам неща, които са не по-малко сложни, на съдебните заседатели.

Той отвори уста да каже нещо, но спря навреме. Погледът му отново започна да блуждае из кухнята и той отпи още една глътка вино.

Последва измъчена, тежка пауза. Ако резултатът от тези дела щеше да зависи само от ДНК-то, това щеше да ме постави в положението на основен свидетел за обвинението. Бях играла тази роля много пъти, но не можех да си спомня някога това да е тревожило Бил.

Този път нещо се бе случило.

– Какво има? – събрах сили да попитам. – Да не би да се притесняваш заради връзката ни? Смяташ, че някой ще ни заподозре и ще ни обвини, че си „вършим работата в леглото“, че съм фалшифицирала резултатите, за да угодя на обвинението?

Той ме изгледа, а по лицето му се разля червенина.

– Въобще не става дума за това. Като сме се виждали, та много важно! Излизали сме няколко пъти на вечеря и на театър...

Нямаше нужда да довърша изречението. Никой не знаеше за нас. Обикновено той идваше у дома или отивахме на някое далечно място като например Уилямсбърг или Вашингтон, където нямаше голям шанс да налетим на познати. Винаги се бях притеснявала повече от него да не ни срещнат заедно.

Или може би имаше предвид друго: нещо много по-болезнено?

Ние не бяхме любовници, не напълно, и това създаваше едно едва забележимо, но доста неловко чувство на напрежение.

Мисля, че и двамата усещахме, че силно се привличаме, но допреди няколко седмици бяхме избягвали всякаква възможност за физическа близост. И после, след едно дело, което приключи късно следобед, той небрежно предложи да отидем да пийнем по нещо. Стигнахме пеша до един ресторант близо до съда и след два скоча вече бързахме към къщи. Просто всичко стана много ненадейно. Сексуалното ни желание бе юношеско по силата си, осезаемо като горещината. Това, че бе забранено, само го разпалваше, но когато се озовахме на дивана в мрака на моя хол, аз изведнъж изпаднах в паника.

Неговата ненаситност преминаваше всякакви граници. Избухна и вместо милувки се превърна в несдържана стихия: той ме натисна върху дивана със сила. И точно в този момент в мислите ми изплува образът на жена му, отпусната върху възглавниците от светлосин сатен в леглото си подобно на красива кукла в естествена големина. Отпред на халата ѝ имаше голямо тъмночервено петно; деветмилиметровият пистолет легеше само на сантиметри от отпуснатата ѝ ръка.

Бях отишла на мястото, като единственото нещо, което знаех, бе, че съпругата на кандидата за щатски прокурор се е самоубила. Тогава не познавах Бил. Прегледах жена му. Буквално бях държала сърцето ѝ в ръката си. Тези образи един след друг нахлуха в съзнанието ми, докато лежах в тъмния си хол няколко месеца по-късно.

И след това се отдръпнах от него физически. Никога не бях му казвала истинската причина, въпреки че през следващите дни продължи да ме преследва с удвоена сила. Взаимното ни привличане остана, но между нас се бе издигнала стена. Колкото и да ми се искаше, беше ми просто невъзможно да я съборя или да я прескоча.

Почти не го слушах.

– ... И не виждам как би могла да фалшифицираш ДНК-результатите, освен ако не си организираща цяла конспирация, включваща

лабораторията, която провежда изследванията, половината хора от Отдела по съдебна медицина и...

– Какво? – попитах стреснато. – Да фалшифицирам ДНК-резултатите?

– Не ме слушаш – рече той нетърпеливо.

– Явно нещо съм изпуснала.

– Казах, че никой не би могъл да те обвини, че фалшифицираш каквото и да било на този етап. Така че нашите отношения нямат нищо общо с това, което си мисля.

– Добре.

– Само че... – каза той и се запъна.

– Само че какво?! – попитах аз. И когато той отново пресуши чашата си, добавих: – Бил, ще трябва да караш.

Той само махна с ръка.

– Какво има тогава? – попитах отново. – Какво?

Той стисна устни, като отбягваше погледа ми. И след това бавно започна да говори:

– Просто не знам как ще гледат на теб съдебните заседатели, когато стигнем до съда.

Ако ме беше ударил през лицето, нямаше да бъде толкова зашеметена.

– Господи... Ти знаеш нещо... Какво? Какво? Какво смята да прави този кучи син? Иска да ме уволни заради тази проклетата история с компютъра, това ли ти каза?

– Амбърги? Нищо не смята да прави. По дяволите, то няма и нужда. Ако вината за изтичането на информация се стовари върху твоята служба и ако обществеността в края на краищата повярва, че убиецът напада все по-често заради сензационните репортажи, тогава ще искат главата ти. На хората им трябва виновник. Аз не мога да си позволя главният ми свидетел да няма доверието на обществото или да е непопулярен.

– И това ли обсъждахте двамата с Танър толкова задълбочено днес следобед? – Много малко още ми трябваше, за да се разплача. – Видях ви на улицата, излизахте от ресторант „Пекин“...

Последва дълга пауза. Той също ме беше видял, но се беше престорил, че не ме забелязва. Защо? Защото той и Танър сигурно са говорили за мен!

– Обсъждахме случаите – отговори той уклончиво. – Обсъждахме много неща.

Бях толкова ядосана, чувствах се токова засегната, че не знаех

какво щях да кажа, ако си бях отворила устата.

– Слушай – каза той уморено, разхлабвайки вратовръзката си и разкопчавайки горното копче на ризата си. – Ето че някъде сбъркахме. Не исках да прозвучи по този начин. Кълна ти се. Сега и ти си разстроена, и аз също. Извинявай.

Мълчанието ми беше като леден блок.

Той пое дълбоко дъх.

– Просто имаме съвсем истински проблем и би трябвало да ги решаваме заедно. Аз само ти обрисовах най-лошия вариант, така че да можем да бъдем подготвени, окей?

– А какво точно очакваш да направя? – попитах аз, опитвайки се да отмервам всяка дума, за да не ми изневери гласът.

– Премисли всяка своя стъпка пет пъти. Като в тениса. Когато не си във форма или си изнервен, трябва да играеш много внимателно. Да се съсредоточаваш върху всеки удар, да не изпускаш топката от око дори и за миг.

В някои случаи аналозиите му с тениса ме нервираха. Този бе точно такъв случай.

– Винаги мисля за това, което правя – казах аз заядливо, – няма нужда да ме учиш как да си върша работата. Нямам репутация за изпуснати топки.

– Сега е особено важно. Аби Търнбул е направо отрова. Смятам, че това е нейна работа. В нея сме замесени и двамата. Тя дърпа конците зад кулисите. Използва служебния ти компютър, за да се докопа до мен. И въобще не й пука, ако междувременно пострада правосъдието. Целта ѝ е да извади всичките тези случаи наяве, а ние двамата с теб да изхвърчим от работата си. Ето това е.

Може би беше прав, но ми беше трудно да повярвам, че Аби Търнбул е толкова дяволски зла. Нима ако в жилите ѝ течеше поне капчица човешка кръв, тя не би искала да види убиеца наказан? Невъзможно бе да използва бруталните убийства на четири млади жени като пешки в отмъстителните си машинации, ако въобще замисляше такива машинации, в които аз дълбоко се съмнявах.

Тъкмо се канех да му кажа, че преувеличава, че лошата му среща с нея за миг е замъглила разума му. Но нещо ме възпря.

Не исках да разговарям повече по този въпрос.

Страхувах се да го направя.

Нещо не ми даваше мира. Той бе изчакал и ми казваше това чак сега. Защо? Срещата му с нея бе станала преди няколко седмици. Ако тя

наистина ни преследваше и двамата, ако беше толкова опасна, защо ми го казваше чак сега?

– Струва ми се, че ще е най-добре хубаво да се напиш – казах аз тихо. – Най-добре да забравим, че някога сме водили този разговор или поне части от него, и да продължим все едно, че нищо не се е случило.

Той отмести стола си и стана.

– Мисля, че си права. На мен ми дойде прекалено много. На теб също. Господи, няхах намерение да става така – повтори той. – Дойдох да те ободря. Ужасно съжалявам...

Продължи да се извинява, докато вървахме по коридора. Преди да успее да отвори външната врата, той ме целуна и аз усетих миризмата на вино в дъха му и топлината на тялото му. Физическата ми реакция последва спонтанно: по гръбнака ми пробяга тръпка на желание, а страхът премина през тялото ми като електрически ток. Несъзнателно се отдръпнах от него и промълвих:

– Лека нощ.

В следващия миг той беше сянка, приближаваша се към колата си, а когато отвори вратата и се качи, вътрешната лампичка за секунда освети профила му. Продължавах да стоя вцепенена на терасата дълго след като червените стопове на колата му пробягаха по празната улица и се скриха зад дърветата.

8.

В сребристия плимут на Марино царяха точно такъв безпорядък и такава мръсотия, каквито бих очаквала да видя, ако въобще някога ми беше дошло наум да се замислям по този въпрос.

На пода пред задната седалка се въргаляха пластмасова кутия за обяд, омачкани салфетки и кесийки от двойни хамбургери, пластмасови чашки, по които личаха следи от кафе. Пепелникът бе препълнен с угарки, а от огледалото висеше освежител за въздух във формата на борче, но ефект от него имаше точно толкова, колкото би имало от струя дезодорант в боклукчийска кофа. Навсякъде имаше прах, валма и трохи, а предното стъкло беше помътняло от цигарения дим.

– Никога ли не я почистваш? – попитах аз, докато си слагах колана.

– Вече се отказах. Вярно, че мога да я използвам служебно, но не мога да я карам вечер или през уикенда. Преди я търках и лъсках и направо светваше като нова, но после какво ставаше? Някакъв глупак я използва, докато аз не съм на работа. И следващия път я получавам отново в този вид. Повтаряше се всеки път, безотказно. И след известно време престанах да си правя труда. Започнах сам да я пълня с боклуци.

Радиотелефонът тихо припукваше, а скенерната светлина примигваше от канал на канал. Той изкара колата от паркинга зад сградата, където работех. Не бях чула и дума от него от понеделник, когато ненадейно бе напуснал заседателната зала. Сега беше сряда, късен следобед, и той ме беше изненадал, появявайки се на вратата и обявявайки, че иска да ме заведе на една малка обиколка.

„Обиколката“ се оказа поредица от ретроспективни посещения на местопрестъпленията. Доколкото можах да схвана, целта беше да фиксирам в главата си карта на тези места. Не можех да споря. Идеята беше добра. Но бе последното нещо, което бих могла да очаквам от него.

Откога започна да включва и мен в каквото и да било, освен в случаите, когато просто нямаше друг избор?

– Има няколко неща, които не е зле да знаеш – каза той, намествайки страничното огледало.

– Ясно. Предполагам, че ако не се бях съгласила на „малката ти обиколка“, можеше и да не се сетиш да ми разкажеш тези неща, които не е зле да знам?

– Както и да е.

Изчаках търпеливо, докато той върна запалката на мястото ѝ на таблото. Мина още известно време, докато се нагласи удобно зад волана.

– Може би трябва да знаеш – подхвана той, че вчера подложихме Питърсън на тест с детектор на лъжата и той мина. Доста показателно, въпреки че не го поставя изцяло извън подозрение. Възможно е да минеш, ако си от тия психопати, които могат да лъжат така, както другите дишат. Той е актьор. Сигурно е способен да се обяви за Исус на кръста и ръцете му няма да се потят, а пулсът му да е бавен като моя и твоя, когато сме на църква.

– Би било доста трудно за вярване – казах аз. – Доста трудно е, да не кажа невъзможно, да се измами детекторът. А и няма значение какво представлява човекът.

– Има и такива случаи. Точно затова и не се признава от съда.

– Е, не бих се заклела, че е сто процента сигурно.

– Въпросът е – продължи той, – че нямаме никаква прилична причина да го приберем на топло, нито даже да го предупредим да не напуска града. Така че аз съм организиран следенето му. Това, което ни интересува, е какво прави през свободното си време. Дали не обича да се разхожда бавно с кола из различни квартали, за да опипва почвата.

– Значи не се е върнал в Шарлътсвил?

Марино тръсна цигарата си през прозореца.

– Мотае се, казва, че бил прекалено разстроен, за да се върне веднага. Преместил се е в един апартамент на Фриймънт Авеню, казва, че след случилото се кракът му нямало да стъпи в оная къща. Мисля, че иска да я продава. Не че има нужда от пари. – Той ми хвърли един поглед и аз за миг зърнах разкривения си образ в стъклата на огледалните му очила. – Изглежда, че съпругата е имала доста солидна застраховка. Сега Питърсън е с около двеста бона по-богат. Сигурно вече ще може спокойно да си пише пиеските, без да се тревожи за хляба.

Аз мълчах.

– А и сигурно няма да се занимаваме повече с това, че е бил съден за изнасилване през лятото, когато е завършил училище.

– Провери ли случая? – Знаех, че го е проверил, иначе нямаше да го споменава.

– Карал някакъв летен актьорски курс в Ню Орлиънс и направил грешката да приеме на сериозно една мацка, която се усуквала около него. Говорих с полица, който се е занимавал със случая. Според него Питърсън играел главната роля в една пиеса и това момиче от

публиката се побърква по него, започва да идва всяка вечер, оставя му бележки, цялата програма. След това се появява зад кулисите и вечерта приключва с обиколка на баровете във френския квартал. И в следващия момент тя звъни в полицията в четири сутринта и казва, че била изнасилена. Той е вътре и с двата крака, защото нейните тестове са положителни и показват, че извършителят не отделя секрет, а Питърсън е точно такъв.

– Случаят стигнал ли е до съда?

– Съдебните заседатели го отхвърлили. Питърсън си признал, че е имал с нея полово сношение в апартамента си. Но твърдял, че било по взаимно съгласие, че тя самата поискала. По момичето имало доста синини, имало следи дори по врата. Но никой не могъл да докаже откога са тези синини и дали ги е причинил Питърсън. Нали разбираш, съдебните заседатели са го погледнали, отчели са факта, че той играе в пиеса и че момичето само е предизвикало срещата. Той още пазел бележките й в гримьорната си, а те ясно показвали, че момичето е било лапнало по него. И той бил много убедителен, като обяснил, че когато тя отишла при него, по тялото й вече имало синини. И тя му била казала, че няколко дни преди това се спречкала с приятеля си, с когото се опитвала да скъса. И така, никой не се наел да приложи закона с цялата му тежест. Момичето или е нямало никакъв морал, или е направило глупава грешка и се е оставило да му извъртят такъв номер.

– Подобни случаи – отбелязах аз тихо – са почти невъзможни за доказване.

– Човек никога не знае. Има още едно съвпадение – каза той със съвсем небрежен тон, за който аз бях напълно неподготвена. – Обади ми се Бентън онази вечер и ми каза, че главният компютър в Куонтико е засякъл *modus operandi*, подобен на този на убиеца на тези жени тук, в Ръчмънд.

– Къде?

– Уолтъм, Масачусетс – отговори той и ми хвърли бърз поглед. – Преди две години, точно когато Питърсън е бил в горните курсове в Харвард, а той е на двадесетина километра източно от Уотън. През април и май две жени били изнасилени и удушени в апартаментите си. И двете живеели сами в партерни апартаменти, били завързани с колани или електрически жици. По всичко изглежда, че убиецът е влязъл през не добре затворени прозорци. И двата случая били станали през уикенда. Тези убийства са пълно копие на това, което става сега тук.

– Убийствата престанали ли са, когато Питърсън е завършил и е

дошъл да живее тук?

– Не съвсем – отговори той. – Имало още едно по-късно същото лято, което Питърсън не е могъл да извърши, защото вече е живеел тук, а жена му била започнала работа в Медицинския институт на Вирджиния. Но при третия случай има някои разлики. Жертвата била под двадесет и живеела на около петнадесет километра от другите две убити жени. Не живеела сама, а с някакъв тип, който точно тогава не бил в града. Ченгелата сметнали, че последното убийство е „папагал“ – някой е прочел за първите две убийства във вестника и това му е дало идеята. Момичето било намерено чак след седмица и тялото било толкова разложено, че нямало никакъв шанс да се установи наличието на семенна течност. Било невъзможно да се установи кръвната група на убиеца.

– Ами първите два случая?

– Бил е човек, който не отделя секрет – каза той бавно, забил поглед право пред себе си.

Последва мълчание. Наложил се да си повтори, че в страната има милиони мъже, които не отделят секрет, че всяка година стават сексуални убийства във всеки голям град. Но съвпаденията бяха прекалено смущаващи.

Бяхме завили в тясна уличка с дървета от двете страни в един нов квартал. Тук всички къщи приличаха на фермерски постройки и бяха еднакви, а впечатлението, което се създаваше, беше на теснотия и евтини строителни материали. Виждаха се много табелки: ПРОДАВА СЕ, а имаше и къщи, които още не бяха довършени. В градините тепърва се засаждаше трева, ниски храсти кучешки дрян и плодови дръвчета.

На две пресечки оттук, вдясно, се намираще сивата къщичка, където преди по-малко от два месеца бе убита Бренда Степ. Къщата още не бе продадена, нито бе дадена под наем. Повечето хора, които търсят жилище, не горят от желание да се нанесат там, където някой е бил жестоко убит. Къщите и от двете страни се продаваха.

Паркирахме отпред и останахме да седим безмълвно в колата със спуснати прозорци. Забелязах, че имаше малко улични лампи. Вечер сигурно е много тъмно и ако убиецът е бил облечен в тъмни дрехи и е бил предпазлив, просто е нямало как да бъде забелязан.

Марино каза:

– Влязъл е през прозореца в кухнята от задната страна на къщата. Изглежда, тя се върнала към девет, девет и половина вечерта. Намерихме пазарска чанта в хола. На бележката от магазина е бил засечен часът с компютър – направила е последната си покупка в осем и петдесет

вечерта. Прибрала се е вкъщи и си е приготвила късна вечеря. Този уикенд времето е било топло и предполагам, тя е оставила прозореца в кухнята отворен, за да се проветрява. Още повече, че си е пържила месо с лук.

Кимнах, защото си спомних съдържанието на стомаха на Бренда Степ.

– Когато човек си готви месо с лук, кухнята му обикновено се напълва с дим или поне се умирисва. Поне в моята така става. А освен това намерихме опаковка от говежда кайма, празно бурканче от сос за спагети и обелки от лук в боклука под мивката плюс наakisнат тиган. – Той направи пауза и след това замислено добави: – Колко странно, като си помисли човек, че смъртта ѝ може да е резултат от избора ѝ на вечеря. Може би ако беше решила да изяде един сандвич или нещо такова, е нямало да остави кухненския прозорец отворен.

Това беше любима тема за размисъл на хората, които разследват убийства. „Какво щеше да стане, ако?“ Ако някой човек не бил отишъл да си купи цигари от близкия магазин в момента, в който двама въоръжени мъже са държали продавача заложник в склада отзад? Ако някой друг не бил излязъл да изхвърли боклука в момента, в който избягал затворник се е приближавал до дома му? Ако трети не се бил скарал с любовницата си и не подкарал колата си ядосан в момента, в който пиян шофьор вземал завоя, навлизайки в насрещното платно?

Марино каза:

– Нали забеляза бариерата на по-малко от една миля тук?

– Да. Има един супермаркет на ъгъла, точно преди завоя, който води към този квартал – спомних си аз. – Възможно е там да е оставил колата си, ако предположим, че останалата част от пътя е ходил пеша, Марино отбеляза загадъчно:

– Да, суперът. Затваря в полунощ.

Запалих още една цигара и продължих в духа на предположението, че за да бъде един детектив добър, той трябва да може да мисли като хората, по чиито следи е тръгнал.

– А ако ти беше на негово място – попитах аз, – как би постъпил?

– Как, ако бях на негово място?

– Ами ако ти беше убиецът?

– Зависи дали съм някакъв побъркан актьор, артистичен тип като Мат Питърсън или най-обикновен маниак, който се възбужда от това да дебне жени и да ги души.

– Второто – казах аз с равен тон. – Нека предположим, че е второто.

Беше ми поставил капан и сега се изсмя грубо.

– Виждаш ли как се хвана, докторке. Трябваше да ме попиташ каква е разликата. Защото разлика няма. Това, което искам да кажа, е, че какъвто и тип да съм, бих постъпил по един и същи начин – няма значение какъв съм през времето, когато съм на работа например и когато се държа като всички други. Когато се развихря, аз ще съм като всеки друг тип, който някога го е правил или ще го прави. Лекар, адвокат или индиански вожд.

– Продължавай.

И той продължи:

– Започва с това, че я виждам, имам някъде някакъв контакт с нея. Може да съм звъннал на вратата ѝ, да съм някакъв продавач или да разнасям цветя и когато тя отвори вратата, едно гласче да ми подсказе: „Ето това е тя!“ Може да работя на някакъв строеж близо до дома ѝ и да съм я видял да излиза и да се прибира сама. Аз се спирам на нея. Започвам да я преследвам в продължение, да речем, на седмица, за да науча колкото се може повече за нея, за навиците ѝ. Например светенето на коя лампа означава, че е будна, загасването на коя, че спи, каква кола кара.

– А защо точно тя? – попитах. – От всички жени на света точно тя?

Той се замисли за момент.

– Защото има нещо в нея, което задейства пружината в мен.

– Заради външния ѝ вид?

Той се замисли още повече.

– Може би. Но може би и заради начина ѝ на поведение. Тя е делова жена. Бърлогата ѝ не е никак лоша, значи е достатъчно умна, за да си изкарва прехраната сама и да живее добре. Понякога работещите жени са високомерни. Може да не ми е харесал начинът, по който се е отнесла с мен. Може би е наранила мъжествеността ми, в смисъл че съм под нейното ниво или нещо такова.

– Всичките жертви са работещи жени – казах аз и добавих: – Но, от друга страна, повечето жени, които живеят сами, работят.

– Точно така. И аз трябва да съм разбрал, че живее сама, да съм сигурен в това, поне да смятам, че съм сигурен. Аз ще я подреда нея, ще ѝ покажа у кого е силата. Идва уикендът и на мен вече ми се иска да го направя. Така че се качвам в колата, късно, след полунощ. Вече съм разгледал целия квартал. Хм! Може би ще оставя колата си на паркинга на супер, но проблемът е там, че магазинът вече е затворен. Паркингът ще е празен и колата ми ще бие на очи от километър. Съвсем случайно съм

забелязал, че на същия ъгъл, където е магазинът, има и автосервиз „Ексън“. И вероятно ще си оставя колата точно там. Защо? Защото, макар че автосервизът затваря в десет, човек очаква да види коли на паркинга на един автосервиз и след работно време. Никой не би обърнал внимание, дори и ченгетата, а мен най-много ме притесняват ченгетата. Защото може да мине някоя патрулна кола покрай празния паркинг, да види моята кола там и да реши да я разгледа или да провери на кого принадлежи.

Той описа всяка стъпка със смразяващи подробности. Облечен в тъмни дрехи, се прокрадва през сенките на квартала. Когато стига до адреса, усеща как адреналинът му се покачва в момента, в който разбира, че жената, чието име вероятно дори не знае, си е вкъщи. Колата и е отпред. Всички лампи, освен тази на терасата, са изгасени. Тя спи.

Без да бърза, той остава скрит, докато преценява положението. Оглежда се, за да е сигурен, че никой не го е забелязал, след това заобикаля къщата и усеща прилив на самоувереност. Невидим е откъм улицата, всички други къщи са много далече, никъде не светят прозорци, няма никакви признаци на живот. Зад къщата е тъмно като в рог.

Той се приближава тихо до прозорците и веднага забелязва кой е отворен. Сега е само въпрос на секунди – той срязва мрежата с нож и маха райберите от вътрешната страна. И ето че мрежата е свалена и лежи на тревата. Той отваря прозореца, вмъква се вътре и погледът му веднага се спира на очертанията на разни кухненски уреди.

– След като веднъж съм влязъл – продължи Марино, – ще остана за миг неподвижен и ще се послушам. Когато се уверя, че не се чува никакъв звук, ще изляза в коридора и ще започна да търся стаята, в която тя спи. В малка къща като тази – той повдигна рамене – възможностите не са много. Намирам спалнята веднага и чувам равномерното ѝ дишане вътре. Но сега си слагам нещо на главата, нещо като скиорска маска например...

– А защо си правиш труда? – попитах аз. – Така или иначе, тя няма да остане жива, така че да може да те разпознае.

– Заради космите. Ей, ама аз не съм глупав. Вкъщи сигурно се приспивам с учебници по съдебна медицина, сигурно знам наизуст десетте полицейски кода. Не им давам никакъв шанс да намерят мои косми по тялото ѝ или където и да било другаде.

– Ако си толкова умен – сега аз му поставих капан, – защо не се притесняваш за ДНК-то? Не четеш ли вестници?

– Така или иначе, проклет да съм, ако си надяна от тия гумички. А

вие никога няма да ме заподозрете, защото съм много излъскан. Като няма кого да заподозреш, нямаш и с какво да сравняваш и цялата тази ДНК алабалия отива на кино. Космите са нещо по-лично. Нали се сещаш – не искам да знаете дали съм бял или чернокож, дали съм рус или червенокос.

– Ами отпечатыци?

Той се усмихна.

– Ръкавички. Същите ръкавички, които носиш и ти, когато преглеждаш моите жертви.

– Мат Питърсън, не е носил ръкавици. Ако е бил с ръкавици, нямаше да остави отпечатыци по тялото на жена си.

Марино каза без запъване:

– Ако Мат е убиецът, не би се притеснявал от това, че ще остави отпечатыци в собствения си дом. Така или иначе, негови отпечатыци ще има навсякъде. – Тук той за момент замъча. – Ако. Работата е там, че търсим някаква откачалка. Е, Мат Питърсън е откачалка. Но пък не е единствената откачалка на този свят – има по една зад всеки храст. Това е. За съжаление нямам представа кой е пречукал жена му.

В съзнанието ми се мярна лицето от съня ми, бялото лице без черти. Слънчевите лъчи, които се процеждаха през предното стъкло, бяха горещи, но въпреки това по тялото ми пробяга студена тръпка.

Той продължи:

– Нататък нещата се развиват горе-долу така, както би могла да си ги представиш. Аз не искам да я стресна.

Промъквам се тихо до ръба на леглото и я събуждам, като поставям ръка на устата ѝ, а острието на ножа допирам до гърлото ѝ. Пистолет не нося, защото, ако тя се съпротивлява, той може случайно да гръмне и да ме нарани или пък да убие нея, преди да съм успял да си свърша работата. За мен това е много важно. Нещата трябва да се развият точно както искам аз, иначе много се разстройвам. Освен това не мога да си позволя риска някой да чуе изстрели и да извика полицията.

– Говориш ли ѝ нещо? – попитах аз, като леко се покашлях.

– Говоря ѝ тихо, казвам ѝ, че ако вика, ще я убия. Повтарям ѝ го отново и отново.

– Какво друго? Какво друго ѝ казваш?

– Сигурно нищо друго.

Той постави колата на скорост и се обърна. Хвърлих последен поглед на къщата, където се бе случило това, което той току-що ми беше описал, или поне на мен ми се струваше, че се бе случило точно така.

Събитията бяха пробягали пред очите ми като на филмова лента. Възприемах всичко не като някакво предположение, а направо като свидетелски показания. Едно признание, лишено от чувства, от угризения на съвестта.

Мнението ми за Марино се променяше. В този момент той ми беше по-несимпатичен от когато и да било.

Пътят вървеше на изток. Слънцето проблясваше между листата на дърветата. За известно време попаднахме в задръстване, в което колите се придвижваха със скоростта на охлюви; в автомобилите около нас седяха анонимни мъже и жени, които се прибираха от работа. Докато разглеждах отминаващите лица, изведнъж се почувствах много далече от тях, отчуждена, сякаш не принадлежах към техния свят. Те си мислеха за вечерята, може би за пържолите, които ще си сготвят на грил, за децата, за любовника, когото скоро щяха да видят, или пък за нещо, случило се през деня.

Марино продължаваше по списъка на жертвите.

– Две седмици преди убийството е идвал разносвач от градската пощенска служба с пакет. Направихме проверка на разносвача. Няма нищо съмнително – каза. Малко преди това идвал водопроводчик да поправи нещо.

Доколкото можахме да разберем, и той е чист. Досега не сме открили нищо, което да подсказва, че един и същи човек – разносвач или майстор – се повтаря и в четирите случая. Няма нито един общ знаменател. Няма никакво застъпване, нито дори общи черти, що се отнася до професиите им.

Бренда Степ беше учителка на пети клас в началното училище „Куинтън“, недалеч от дома ѝ. Бе дошла да живее в Ричмънд преди пет години и неотдавна бе развалила годежа си с един треньор по футбол. Беше червенкоса, добре сложена, с остър ум и благ характер. По думите на приятелите ѝ и бившия ѝ годеник тичала за здраве по няколко мили всеки ден и нито пушила, нито пиела.

Вероятно знаех за живота ѝ повече, отколкото семейството ѝ в Джорджия. Била добросъвестна баптистка, ходела на църква всяка неделя и на църковни вечери в сряда вечер. Била музикантка, свирила на китара и водила младежки хор. Бе завършила английски език и преподаваше също английски. Освен бягането за здраве любимо нейно занимание били книгите. Преди да загаси лампата през онзи петък вечер, беше чела книга от Дорис Бетс.

– Има нещо, което открих съвсем скоро – каза Марино, – нещо,

което направо ме шашна. Открих възможна връзка между нея и Лори Питърсън. Бренда Степ била лекувана в спешния кабинет на Медицинския институт на Вирджиния преди около шест седмици.

– Какво ѝ е имало? – попитах аз изненадано.

– Незначително пътнотранспортно произшествие. Една вечер пред дома ѝ я ударили, докато изкарвала колата на заден ход. Нищо кой знае какво. Сама извикала полиция, казала, че си ударила главата и се чувствала малко замаяна. Изпратена била линейка. Държали я няколко часа в спешния кабинет, за да бъде под наблюдение. Направили ѝ рентгенова снимка. Нищо не открили.

– Лори Питърсън ли е била на смяна, когато е била приета?

– Ето това е най-хубавото – единственото попадение до този момент. Направих справка при шефа ѝ. Лори Питърсън била на смяна същата вечер. Сега проверявам всички, които може да са били там – санитарии, лекари, всички. Досега не е изникнало нищо, остава само ужасната мисъл, че двете жени може и да са се срещнали, без да подозират, че точно в този момент ние двамата с теб ще обсъждаме техните убийства.

Тази мисъл наистина изпрати по тялото ми тръпка, сякаш през мен премина нисковолтов ток.

– Ами Мат Питърсън? Има ли някакъв шанс да се окаже, че и той е бил тогава в болницата, за да види например жена си?

Марино отговори:

– Твърди, че бил в Шарлътсвил. Това се е случило една сряда, към девет и половина – десет вечерта.

Болницата наистина може да бъде някаква връзка, помислих си аз. Ако човек работи там и има достъп до документацията на случаите, той може да познава Лори Питърсън, а също и да е видял Бренда Степ, чийто адрес спокойно би могъл да намери в картоната ѝ.

Казах на Марино, че най-добре би било всички, които са били на работа в института през онази нощ, да бъдат подложени на най-щателна проверка.

– Ама става въпрос само за около пет хиляди души – отвърна той. – Да не говорим, че този тип, който я е пречукал, може да е бил пациент на спешния кабинет същата вечер. Така че въпреки усилията ми нещата не изглеждат много розови в момента. Половината от пациентите по време на тази смяна били жени. Другата половина – старци с инфаркти и няколко хитреци, качили се къркани в колите си. От тях половината са предали богу дух, а другите са още в кома. Много хора са влизали и излизали, но между нас казано, документацията им е в окаяно състояние.

Може и никога да не разбере кой точно е бил там. Никога няма да знам дали някой просто не е влязъл от улицата. Може убиецът да е лешояд, да обича да ходи по болници и там да си търси жертви – сестри, лекарки или млади жени, които са сред по-леките случаи. – Той повдигна рамене. – Може да е разносвач на цветя и затова толкова да обикаля болниците.

– Споменаваш го за втори път – отбелязах. – Това за разнасянето на цветя.

Той отново повдигна рамене.

– Ей, преди да стана полицай, аз самият разнасях цветя, окей? В повечето случаи цветя се изпращат на жени. Ако исках да срещам жени, които после да убивам, бих разнасял цветя.

Вече съжалявах, че съм се обадила.

– Така се запознах с жена си. Занесох ѝ специален букет за влюбени, красива комбинация от бели и червени карамфили и няколко рози. От някакъв тъпанар, с когото излизала. В края на краищата ѝ направих по-голямо впечатление от цветята и жестът на приятеля ѝ направо го елиминира. Това беше в Джързи, няколко години преди да се преместя в Ню Йорк и да отида да работя в полицията.

Вече сериозно се замислях дали трябва някога да приемам цветя от разносвач.

– Просто е една идея. Който и да е той, си има някакъв номер, за да влиза в контакт с жени. Ето това е.

Бавно минахме покрай Ийстландския търговски център и завихме наляво.

Скоро се измъкнахме от основния поток коли и се озовахме на Брукфийлдското възвишение, или Възвишението, както обикновено го наричаха. Кварталът е една от по-старите части на града, която е почти изцяло завзета от млади и амбициозни професионалисти през последните десетина години. От двете страни на улицата имаше еднотипни къщи, някои от които бяха порутени и със заковани прозорци, но след основен ремонт повечето поразяваха с красотата си; балконите им бяха украсени с изящно ковано желязо, а прозорците – с цветни стъкла. Само няколко пресечки по на север хълмът рязко запада и се превръща почти в бедняшко предградие; а след още няколко пресечки идват жилищните комплекси, построени от федералното правителство.

– Някои от тези бърлоги струват по сто бона, а и повече – каза Марино и намали скоростта. – Не бих приел къща тук, дори да ми я даваха безплатно. Влизал съм в някои. Направо невероятно. Но по никакъв

начин не бих дошъл да живея в този квартал. А доста сами жени живеят тук. Побъркана работа, направо побъркана.

Бях държала под око километража. Разстоянието между дома на Пати Луис и къщата, където бе живяла Бренда Степ, бе точно 6 мили. Кварталите бяха толкова различни на такова разстояние един от друг, че не можех да си представя какво би могло да е общото между двете престъпления. Строежи имаше и тук, и близо до дома на Бренда, но беше малко вероятно и екипите да са едни и същи.

Къщата на Пати Луис беше притисната между две други, красива къща от кафяв камък с цветно стъкло над червената външна врата. Покривът бе покрит с аспидени плочки, а оградката на терасата отпред бе от прясно боядисано ковано желязо. Отзад имаше градина, обградена с висока стена, в която растяха магнолии.

Спомних си полицейските снимки. Гледайки изтънчената елегантност на тази къща от началото на века, на човек му беше трудно да повярва, че вътре се е случило нещо толкова ужасно. Пати Луис беше от богат стар род от долината Шенандоа и вероятно затова можеше да си позволи да живее тук. Беше писателка на свободна практика, години наред се бе мъчила над пишещата машина и тъкмо беше достигнала момента, когато можеше да забрави какво значи да ти отхвърлят ръкопис. Миналата пролет „Харпър“ беше публикувал един неин разказ. Тази есен трябваше да й излезе един роман. Щеше да излезе посмъртно.

Марино ми припомни, че убиецът отново бе влязъл през прозорец, този път през прозореца на спалнята, който гледаше към задния двор.

– Ето го онзи накрая, на втория етаж – каза той.

– Твоята хипотеза е, че се е покачил по магнолията, която е най-близо до стената, стигнал е до навеса над терасата и е влязъл през прозореца, така ли?

– Не е само хипотеза – отвърна той. – Сигурен съм. Иначе няма начин да е влязъл, освен ако е имал стълба. Повече от възможно е да се е покачил по дървото, да е достигнал навеса над терасата, да се е пресегнал и да се е вмъкнал през прозореца. Това го знам със сигурност. Вече опитах. Става без никакви проблеми. Трябва само човек да е достатъчно силен в ръцете, за да успее да достигне ръба на навеса от този дебел клон тук долу – и той го посочи – и да се прехвърли.

В къщата имаше вентилатори на тавана, но нямаше климатична инсталация. По думите на приятелка, която живееше извън града и беше идвала на гости няколко пъти в годината, Пати имала навика да спи на отворен прозорец. Казано съвсем просто, изборът беше между

удобството и сигурността. Тя беше избрала първото.

Марино бавно обърна колата и ние се насочихме на северозапад.

Сесил Тайлър живееше в Гингър Парк, най-стария жилищен квартал в Ричмънд. Тук имаше чудовищни триетажни къщи във викториански стил, навесите над входовете им бяха като площадки за кънки, по тях имаше кулички, а по корнизите – зъборез. В градините беше пълно с магнолии, дъбове и рододендрони. Лози пълзяха по терасите. Вече виждах полуосветени всекидневни зад празните прозорци, избелели ориенталски килимчета, богато украсени мебели и всякакви дреболии във всеки възможен ъгъл. Не бих искала да живея тук. От тази мисъл ме поби- ваха същите клаустрофобични тръпки, както от фигури например.

Нейната къща беше тухлена, на два етажа и доста скромна, сравне- на със съседните. Беше точно на 5,8 мили от къщата на Пати Луси. На залязващото слънце плочките по покрива проблясваха като оловни. Ка- паците и вратите изглеждаха съвсем голи; боята им беше смъкната в очакване на ремонта, който Сесил щеше да направи, ако беше останала жива.

Убиецът беше влязъл през един прозорец на сутерена, зад чемши- ров храст при северното крило на къщата. Ключалката му беше счупена и, както всичко друго, чакаше ремонт.

Била е красива чернокожа жена, наскоро разведена с някакъв зъбо- лекар, който сега живееше в Тайдуотър. Беше чиновничка в едно бюро по труда и ходеше на вечерни курсове по мениджмънт в университета. За последен път е била видяна жива по-миналия петък около десет часа вечерта, по мои изчисления, около три часа преди смъртта ѝ. Беше вече- ряла с приятелка в мексикански ресторант в квартала и след това се бе прибрала право къщи.

Тялото ѝ е намерено на следващия ден, събота следобед. Трябвало е да излезе по магазините с приятелката си. Колата на Сесил била пред дома ѝ, но когато тя не вдигнала телефона, нито отворила вратата, прия- телката ѝ се разтревожила и погледнала през леко разтвореното перде на прозореца в спалнята. Гледката, която се разкрила пред очите ѝ – тя- лото на Сесил, голо и завързано върху разхвърляното легло, – надали е било нещо, което тя някога ще забрави.

– Боби – каза Марино, – тя е бяла.

– Приятелката на Сесил? – Бях забравила името ѝ.

– Ъхъ. Боби. Богатата кучка, която намерила тялото на Сесил. Две- те били непрекъснато заедно. Боби има червено порше и е супергадже – манекенка е. Висяла непрекъснато у Сесил, понякога си тръгвала чак

сутринта. Ако ме питаш мен, двете са си падали една по друга. Ей това не го разбирам. Искам да кажа, направо не е за вярване. И двете са толкова готини, че направо да ти изпаднат очите. Човек би предположил, че мъжете просто се лепят по тях като мухи...

– А може би точно това е обяснението, което търсиш – казах аз раздразнено, – при положение че подозренията ти са основателни.

Марино се усмихна хитро – отново ми бе поставил капан.

– Добре де – продължи, – искам да кажа, че може убиецът да е видял как Боби слиза от червеното си порше късно някоя вечер и да е решил, че тя живее тук. Или пък може някоя вечер да я е проследил, когато е идвала у Сесил.

– И е убил Сесил по погрешка? Защото е смятал, че тук живее Боби?

– Просто една възможност. Както ти казах, Боби е бяла. Другите жертви също са бели.

Известно време седяхме и мълчахме, с очи, вперени в къщата.

Смесването на раси безпокоеше и мен. Три бели жени и една чернокожа. Защо?

– Още една възможност, която обмислях – каза Марино. – Питам се дали убиецът си има по няколко кандидатки за всяко едно от тези убийства, нещо като меню, от което да избира й от което най-накрая получава това, което може да си позволи. Струва ми се доста странно, че всеки път, когато тоя тип тръгне да убива, в къщата на жертвата задължително има по един прозорец, който или е оставен незаклучен, или е отворен, или счупен, мисля, че става дума или за случаен избор – той се мотае наоколо с колата и търси жена, която видимо живее сама и чиято къща не изглежда много сигурна, – или пък има достъп до много жени с адресите им и прави големи обиколки, пробва много къщи в една и съща нощ, докато намери това, което му трябва.

Тази версия не ми звучеше никак убедително.

– Мисля, че е дебнал всяка от тези жени – казах. – Мисля, че той си ги е набелязвал като конкретни жертви. Мисля, че може да е пробвал домовете им преди това, и да речем, тях да ги е нямало въщи или всички прозорци да са били здраво залостени. Може би убиецът има навика редовно да ходи до дома на следващата си жертва и да чака, докато се появи възможността да нападне.

Той повдигна рамене, като прехвърляше идеята в главата си.

– Пати Луис е била убита няколко седмици след Бренда Степ. Пати също е била на гости при приятелка една седмица преди да бъде убита.

Значи възможно е той да е пробвал предишния уикенд и да не я е намерил у дома. Разбира се, може и така да е станало. Кой би могъл да каже? След това, три седмици по-късно, пречуква Сесил Тайлър. Но той е убил Лори Питърсън точно седмица след това. Ала кой знае, може просто да му е излязъл късметът от първия път. Имало е прозорец, който не е бил заключен, защото съпругът е забравил да го заключи. Убиецът може да е имал някакъв вид контакт с Лори Питърсън много скоро – няколко дни преди да я убие, и ако беше намерил прозореца заключен, щеше да се върне този уикенд, за да пробва отново.

– Уикендът – казах аз. – Изглежда, за него това е важно. Важно е да нанася ударите си късно през нощта в петък или първите часове на събота.

Марино каза:

– Да, явно е нарочно. Ако питаш мен, това е, защото той работи от понеделник до петък, а след това има цял уикенд, за да охлади страстите си, след като го е извършил. Сигурно му харесва и по друга причина. Това е начин да ни побърка. Идва петъкът и той знае, че целият град, че хора като мен и теб започват да нервничат като котка посред шосе.

Поколебах се за момент, после подхванах:

– А смяташ ли, че темповете на схемата му на поведение са се ускорили? Че започва да извършва убийствата все по-често, защото всичките тези публикации го правят все по-напрегнат?

Марино не отговори веднага. А след паузата отвърна много сериозно:

– За него това е нещо като наркотик, докторке. Като започне, не може да спре.

– Искаш да кажеш, че публикациите нямат нищо общо със схемата му на поведение?

– Не – отговори той, не искам да кажа това. Неговата схема е да стои извън полезрението, да държи устата си затворена, а може би нямаше да му е толкова лесно, ако репортерите не му създаваха всички удобства за това. Сензационните материали за него са Божи дар. По този начин журналистите го възнаграждават за стореното от него, поднасят му го на тепсия. Ако никой не пишеше за него нищо, това щеше да го изнерви, може би щеше да го направи по-непредпазлив. След известно време може би щеше да започне да изпраща писма, да се обажда по телефона, да прави разни неща, за да подтикне пресата. И тогава можеше да направи грешка.

Известно време и двамата мълчахме.

И тогава Марино ме изненада:

– Да не би да си разговаряла с Фортозис?

– Защо?

– Всичките тези приказки за ускоряване на схемата й това, че публикациите го изнервят и изострят по-бързо нагона му.

– Той това ли ти каза?

Марино свали тъмните си очила и небрежно ги остави върху таблото. Когато очите му срещнаха моите, видях, че те леко проблясват от яд.

– Не. Но го е казал на няколко души, които са ми особено скъпи.

Единият е Болтс, другият – Танър.

– А ти откъде знаеш?

– Знам го, защото имам точно толкова доносници вътре в Отдела, колкото и на улицата. Знам всичко, което става, и мога дори да кажа как ще приключи.

Известно време не продумахме. Слънцето беше изчезнало зад покривите, хвърляйки дълги сенки през градините и улицата. Странно, но Марино току-що беше открянал вратата, която можеше да ни отведе към установяване на взаимно доверие. Той знаеше и щеше да ми каже това, което знаеше. Питам се дали имам смелостта да отворя вратата широко.

– Болтс, Танър, хората, които държат властта, са много разстроени от изтичането на информация – казах аз внимателно.

– С точно толкова ефект, колкото ако се тръгнеш заради това, че е завалил дъжд. Случва се. Особено като живееш в един град със „скъпата ни Аби“.

Аз се усмихнах унило. Колко на място! Разкажи си тайните на „скъпата Аби“ Търнбул, и тя тутакси ще ги изнесе във вестника.

– Тя е много голям проблем – продължи той. – Разполага с вътрешна информация, има и директна връзка със самото сърце на Отдела. Шефът не може да кихне, без тя да го разбере.

– А кой й доставя информацията?

– Ами мога само да ти кажа, че си имам собствени подозрения, но без доказателства не струват и пукната пара, окей?

– Нали знаеш, че някой се е добрал до информацията от служебния ми компютър – казах така, сякаш този факт беше добре известен.

Той рязко се обърна и ме изгледа.

– Откога?

– Не знам. Преди няколко дни някой е проникнал в него и се е опитал да изтегли случая „Лори Питърсън“. Имаме късмет, че го разбрахме

– командите на извършителя са се появили на екрана само заради едно недоглеждане на моята програмистка.

– Искаш да кажеш, че някой може да е прониквал в компютъра от месеци, без да разберете?

– Точно така.

Той замълча, а изразът на лицето му стана суров.

Настоях:

– Това променя ли подозрението ти?

– Ммм – промърмори той след малко.

– Само това ли ще кажеш? – попитах ядосано.

– Аха. Трябва да си стигнала много близо до огъня. Амбърги знае ли?

– Знае.

– И Танър сигурно.

– Да.

– Хм – рече той и продължи: – Е, това вече обяснява някои работи.

– Като например какво? – Параноята ми се надигаше и аз знаех, че Марино вижда как се гърча. – Какви работи?

Той не отговори.

– Какви работи?! – почти изкрещях.

Той бавно се извърна и ме изгледа.

– Наистина ли искаш да знаеш?

– Мисля, че ще е най-добре. – Равният ми глас издаваше страха ми, който бързо се превръщаше в паника.

– Ами, ако мога така да се изразя, ако Танър знаеше, че цял следобед с теб се разкарваме с колата, сигурно щеше да ми отнеме значката.

Вторачих в него очи, изпълнени с открито недоумение.

– Какво искаш да кажеш?

– Разбираш ли, срещнах го случайно в управлението тази сутрин. Той ме извика настрана и ми каза, че някои от началниците са се захванали здравата с изтичането на информация. Танър иска да си затварям устата, що се отнася до разследването. Това е напълно излишно да ти го казвам. Само че каза и нещо друго, което в момента много-много не разбрах. Нареди ми да не казвам абсолютно нищо в службата ти – а това означава и на теб.

– Какво?!

Той продължи:

– Искам да кажа: как върви разследването, какво си мислим ние, такива неща. На теб не трябва да ти се казва абсолютно нищо. Танър е

наредил да получаваме медицинската информация от теб, но да отказваме да ти съобщим дори колко е часът. Каза, че из града и без това е плъзнала прекалено много информация и че единственият начин да се пресече изтичането е, като до всякаква информация имаме достъп само няколко души – само тези, които работим директно по случаите.

– Точно така – озъбих се. – А това включва и мен. Тези случаи са под моята юрисдикция. Или може би всички изведнъж са го забравили?

– Ей – каза той тихо, като задържа погледа ми. – Само че ние седим тук заедно, нали така?

– Да – отговорих аз по-спокойно, – вярно.

– Ако ме питаш мен, просто не ми пука какво казва Танър. Може да е просто изнервен заради кашата в компютъра ти. Може да не иска да обвиняват полицията за това, че са предали деликатна информация на службата на съдебния лекар, откъдето тя веднага е изтекла.

– Моля ти се...

– А може да има и друга причина – промърмори той под носа си.

Каквато и да беше тази причина, той явно нямаше намерение да я споделя с мен.

Марино рязко дръпна лоста на скоростите и ние потеглихме към реката, по посока на Бъркли Даунс.

През следващите десет, петнадесет, двадесет минути – никой от нас не обръщаше внимание на времето – не си разменихме нито дума. Аз седях безмълвно и се самосъжалявах, забила очи в картините, които профучаваха през прозореца. Чувствах се като обект на някаква жестока шега или заговор, за който знаеха всички освен мен. Усещането ми за изолираност ставаше непоносимо, страховете ми – толкова силни, че вече не можех да бъда сигурна в преценките си, в съобразителността си, в способността си да разсъждавам. Вече не можех да бъда сигурна в нищо.

Можех само да седя и да съзерцавам отломките от това, което само допреди няколко дни за мен бе желано професионално бъдеще. Обвинявах моята служба за изтичането на информация. Опитите ми за модернизация бяха подкопали собствените ми безкомпромисни стандарти по отношение на сигурността на информацията.

Дори Бил вече не бе сигурен, че може да ми има доверие. Ето че ченгетата бяха предупредени да не разговарят с мен. Това нямаше да свърши, преди да опера пешкира за всички ужасии, причинени от тези убийства. Амбърги просто нямаше друг избор, освен по някакъв начин да ме отстрани от службата или направо да ме уволни.

Марино от време на време ме поглеждаше.

Почти не бях забелязала, че е спрял и че колата е паркирана.

– На какво разстояние сме? – попитах.

– Откъде?

– Оттам, откъдето идваме, от къщата на Сесил.

– Точно седем цяло и четири мили – отговори той лаконично, без дори да погледне километража.

Сега, когато беше светло, едва познах къщата на Лори Питърсън.

Изглеждаше празна, сякаш в нея не живееше никой, запусната. Белите дъски от външната страна на къщата изглеждаха мърляви в сянката, пастелносините капаци на прозорците бяха придобили по-тъмен оттенък. Перуниките под предния прозорец бяха изпомачкани, сигурно от полицаи, които бяха преровили всеки сантиметър, търсейки някакви улики. От касата на външната врата все още висеше парче от жълтата лента, с която се ограждаха местата, където са извършени престъпления, а в избуялата трева лежеше кутия от бира, захвърлена там от някой нехаен човек, минавал с колата си.

Нейният дом беше скромната, подредена къща, типична за средната класа на Америка, такива каквито са къщите във всеки малък град и във всеки малък квартал. Ето в такива къщи хората започваха живота си, а в по-късните си години отново се връщаха към тях: млади хора в началото, на кариерата си, млади двойки и най-накрая по-възрастни хора, пенсионери, чиито деца отдавна са пораснали и живеят отделно.

Беше почти същата като къщата на Джонсънови, и тя с бели дъски от външната страна, където бях взела стая под наем по времето на следването ми в Балтимор. Също като живота на Лори Питърсън, моят живот представляваше едно изнурително ежедневие: от къщи излизаш на разсъмване, често прибирайки се чак на следващата вечер. Оцеляването се ограничаваше до книги, лаборатории, изпити, смени и поддържане на физическата и емоционалната енергия, за да може човек да преживее всичко това. Никога не би могло да ми хрумне, така както не би хрумнало и на Лори Питърсън, че някой ще реши да отнеме живота ми.

– Ей...

Изведнъж усетих, че Марино нещо ми говори.

Погледът му беше любопитен.

– Добре ли си, докторке?

– Извинявай, не чух какво каза.

– Попитах те какво мислиш. Защото нали сега имаш в главата си карта.

Отвърнах разсеяно:

– Мисля, че убийствата нямат нищо общо с местата, където жертвите са живеели.

Той нито се съгласи, нито ми възрази. Грабна предавателя си и обяви на диспечера, че приключва. Приключваше работата си за деня. Обиколката бе дотук.

– Десет-четири, седем-десет – изпраща глас от предавателя. – Осем часа и четиридесет и пет минути, внимавай слънцето да не те заслепи, а пък утре по това време ще засвири нашата песен...

Която се състои от сирени, стрелба и врязващи се една в друга коли, казах си.

Марино изсумтя.

– Когато аз бях като теб, за едно „да“ вместо десет-четири инспекторът щеше да ме изхвърли с все парцалите.

За момент затворих очи и потърках слепоочия.

– Вече нищо не е както едно време – промълви. – Господи, нищо.

9.

Луната надничаше като млечнобял глобус между дърветата, докато колата ми се плъзгаше из квартала, в който живеех.

Тежки клони помръдваха като черни сенки от двете страни на пътя, а слюдените точки по тротоарите проблясваха на светлината на фаровете ми. Въздухът беше чист и приятно топъл; идеално време за коли със свален покрив или смъкнати прозорци. Карах със заключени врати, плътно затворени прозорци и вентилатора до минимум.

Вечер като тази, която навремето би ме очаровала, сега нарушаваше вътрешното ми равновесие.

Картините от деня минаваха пред очите ми, така както пред очите ми плуваше луната. Преследваха ме и не ми даваха мира. Виждах всяка една от тези непретенциозни къщи в различните части на града. По какъв начин ги беше подбрал? И защо? Не можеше да бъде просто случайност. В това бях твърдо убедена. Трябваше да има някакъв обединяващ елемент. Мислите ми постоянно се връщаха към блестящото вещество, което бяхме намерили по телата. Без да имам каквото и да било доказателство, бях дълбоко убедена, че липсващата брънка, която свързва убиеца с всяка една от жертвите му, е бляскавото вещество.

Само че по-далеч оттук интуицията ми не стигаше. Когато се опитвах да си представя нещо повече, главата ми се изпразваше от всякакви мисли. Дали бляскавото вещество беше следата, която можеше да ни отведе до дома му? Дали беше свързана с някаква професия или пък вид развлечение, което му е предоставяло възможността за първоначален контакт с жените, които след това е убивал? Или което би било още по-странно: дали веществото не произхождаше от самите жени?

Може би наистина беше нещо, което всяка една от тях имаше у дома си – дори носеше в себе си или пък държеше на работното си място. Може би беше нещо, което жените бяха купили от него. Господ знае. Не можехме да правим анализи на всичко, което сме намерили в нечий дом или служба или на някое често посещавано място особено ако няхахме понятие какво всъщност търсим.

Завих пред дома си.

Външната врата се отвори и още преди да паркирам, на прага застава Берта. Светлината от лампата над вратата я обливаше, откроявайки силуета ѝ, с ръце на кръста и с малкото портмоненце, което висеше на

каишка от едната ѝ китка. Знаех какво значи това – тя ужасно бързаше да си ходи. Не ми се мислеше даже как се бе държала Люси днес.

– Е? – казах аз, когато наближих вратата.

Берта заклати глава.

– Ужасно, доктор Кей, ужасно. Просто не знам какво му става на това дете. Държи се толкова лошо, толкова лошо.

Бях се довялякла до изтънелия ръб на този изтощителен ден. Люси ставаше все по-нетърпима. В общи линии вината беше моя. Не бях съумяла да се справя.

Тъй като не бях свикнала да се отнасям с децата със същата откровеност и прямота, с която безнаказано се отнасях с възрастните, аз не ѝ бях задавала никакви въпроси относно проникването в програмата на служебния компютър, не бях правила и намек дори за това. Но когато Бил си тръгна от къщи в понеделник вечерта, просто изключих телефонния модем в кабинета си и го качих на горния рафт на гардероба.

Надявах се Люси да сметне, че съм го отнесла в службата за поправка или нещо такова, ако въобще забележеше, че го няма. Снощи тя въобще не беше споменала за липсващия модем, но изглеждаше унила, а в очите ѝ за секунда проблесваше обида, преди да ги отмести, всеки път, когато усещах, че гледа мен вместо филма, който бях пунала на видеото.

Действията ми бяха съвсем логични. Ако имаше и най-малка вероятност Люси да е проникнала в служебния ми компютър, то премахването на модема елиминираше възможността да го направи отново, без да има нужда да се стига до обвинения или мъчителни сцени, които щяха да помрачат спомена за това нейно посещение. А ако някой отново проникнеше в компютъра, то щеше да е доказателството, че виновникът не е Люси, ако някога този въпрос се повдигнеше.

И всичко това, след като знаех, че човешките отношения нямат нищо общо с разума, така както знаех, че розите ми не се торят с разсъждения. Знаех, че да търсиш убежище зад стените на интелекта или разума е егоистично оттегляне, с цел самозащита, за сметка на добруването на друго човешко същество.

Това, което бях направила, беше толкова интелигентно, че всъщност беше безкрайно тъпо.

Спомних си собственото детство, спомних си колко мразех театъра, който разиграваше майка ми, когато сядаше на ръба на леглото ми и отговаряше на въпросите ми за баща ми. В началото имаше „някаква зараза“, „нещо на кръвта“, от което от време на време получаваше кризи.

Или организъмът му се борел с нещо, което някой „чернокож“ или „кубинец“ донесъл в магазина. Или: „Той работи много, Кей, и се изтощава.“ Лъжи.

Баща ми имаше хронична лимфатична левкемия. Диагнозата му беше поставена, преди да тръгна на училище. И чак когато станах на дванадесет години, когато състоянието му се беше влошило от лимфоцитоза в нулев стадий до анемия в трети стадий, чак тогава ми бе съобщено, че умира.

Ние продължаваме да лъжем децата, въпреки че не сме вярвали на лъжите, които са ни казвали, когато сме били на тяхна възраст. Не зная защо го правим. Не зная защо го бях направила с Люси, чийто ум беше не по-малко остър от ума на възрастен.

В осем и половина двете седяхме на масата в кухнята. Тя си беше наляла млечен шейк, докато аз отпивах от чаша скоч, от който в момента имах голяма нужда. Промяната в държането ѝ ме безпокоеше и аз бързо губех самообладание.

Цялото ѝ желание за борба беше изчезнало, раздразнителността и сръдните ѝ заради отсъствията ми бяха отишли някъде на заден план. По никакъв начин не успях да я развеселя или да я събудя, дори когато ѝ казах, че ще дойде Бил, тъкмо навреме, за да ѝ пожелае „лека нощ“. В очите ѝ пламна искрица интерес и веднага угасна. Не помръдна, не каза нито дума, а очите ѝ отбягваха моите.

– Изглеждаш болна – промълви тя най-накрая.

– А ти как би могла да го разбереш? Не си ме погледнала нито веднъж, откак съм се прибрала.

– Е, и? Все пак изглеждаш болна.

– Е, да, но не съм – казах. – Просто съм много уморена.

– Когато мама се умори, не изглежда болна. Изглежда болна само когато се кара с Ралф. Мразя Ралф. Той е абсолютен тъпанар. Когато идва вкъщи, го карам да прави кръстословиците само защото знам, че не може. Тъп е като задник.

Не ѝ се скарах за израза. Мълчах.

– Е – не ме оставяше на мира тя, – да не си се скарала с Ралф?

– Не познавам никакви Ралфовци.

– О! – Тя се намръщи. – Сигурно господин Болтс ти е сърдит.

– Не смятам, че ми е сърдит.

– Сърдит ти е! Сърдит ти е, защото аз съм тук...

– Люси! Говориш глупости. Бил много те харесва.

– Да-да! Сърдит е, защото не може да го прави, докато аз съм тук!

– Люси... – казах аз със заплашителен тон.

– Точно така! Сърдит е, защото не може да си смъква гащите когато поиска.

– Люси! – казах строго. – Млъкни веднага!

Най-после тя повдигна очи към моите и аз се сепнах от гнева, който видях в тях.

– Ето. Знаех си аз! – Тя се разсмя злобно. – А сега съжаляваш, че съм тук, защото ти се пречкам. Тогава нямаше да има нужда той да си ходи нощем. Само че на мен ми е все тая. Да знаеш. Мама си спи с приятелите през цялото време и на мен не ми пука!

– Аз не съм ти майка!

Долната ѝ устна затрепери, сякаш я бях ударила през лицето.

– Никога не съм казвала, че си ми майка! А и не искам да си ми майка! Мразя те!

И двете седяхме на столовете, без да помръднем.

За миг се почувствах зашеметена. Не си спомнях някой някога да ми бе казал, че ме мрази, дори и да беше вярно.

– Люси – запънах се аз. Стомахът ми бе свит като юмрук. Повдигах ми се. – Не исках да кажа това. Исках да кажа, че аз не съм като майка ти, окей? Много сме различни. Винаги сме били различни. Но това не означава, че аз не държа на теб.

Тя не реагира.

– Знам, че всъщност не ме мразиш.

Тя продължаваше да мълчи безучастно. Станах и унило напълних отново чашата си. Разбира се, че Люси не ме мрази. Децата говорят такива неща през цялото време, без да е вярно. Опитах се да си спомня. Никога не бях казвала на майка си, че я мразя. Мисля, че тайно наистина я мразех, поне докато бях дете, заради лъжите ѝ и защото, когато загубих баща си, загубих и нея. Тя беше толкова погълната от смъртта му, колкото преди това от болестта му. За мен и Дороти не остана нищо топло, нищо живо.

Бях излъгала Люси. Аз също бях погълната, но не от мисълта за смъртта, а по-скоро от мисълта за мъртвите.

Всеки ден за мен бе битка за справедливост. Но каква справедливост можеше да има в това на едно малко момиченце да му липсва любов? Господи, Люси не ме мразеше, но може би имаше основание да ме мрази.

Върнах се на масата и заговорих на забранената тема колкото може по-внимателно:

– Сигурно изглеждам разтревожена, защото наистина съм разтревожена, Люси. Някой е проникнал в служебния ми компютър.

Тя седеше мълчаливо и чакаше.

Отпих от чашата.

– Не мога да съм сигурна, че този човек е видял нещо важно, но ако разбере как точно е станало и кой го е направил, това за мен ще е голямо успокоение.

Тя мълчеше.

Продължих:

– Ако не разбере какво е станало, може да се окаже, че съм здравата загазила.

Това като че ли я стресна.

– Защо ще си загазила?

– Защото – обясних спокойно – данните от служебния ми компютър са много деликатни и важни личности от администрацията на града и на щата се безпокоят от информацията, която по някакъв начин стига до вестниците. Има хора, които смятат, че тази информация идва от служебния ми компютър.

– О!

– Например, ако по някакъв начин някой журналист успее да проникне...

– Информация за какво? – попита тя.

– За последните случаи.

– За лекарката, която е била убита?

Кимнах.

Последва мълчание.

След това тя каза намусено:

– И затова го няма модема, нали, лельо Кей? Взела си го, защото мислиш, че съм направила нещо лошо.

– Не мисля, че си направила нещо лошо, Люси. Ако си се свързала с моя служебен компютър, сигурна съм, че не си го направила, защото си искала да направиш нещо лошо. Не бих ти се сърдила, че си била любопитна.

Тя ме погледна, а очите ѝ се пълнеха със сълзи.

– Взела си модема, защото ми нямаш вече доверие.

Не знаех как да реагирам на това. Не можех да я излъжа, а истината щеше да е признание, че наистина ѝ нямам доверие.

Люси беше загубила всякакъв интерес към млечния шейк. Седеше съвсем неподвижно, забила поглед в масата, и дъвчеше долната си

уствна.

– Наистина прибрах модема, защото се питах дали не си била ти – признах. – Не постъпих правилно. Трябваше първо да те попитам. Но може би се чувствах засегната. Засегната от това, че може би ти си нарушила доверието между нас.

Тя ме изгледа продължително. В израза ѝ се промъкна някакво странно доволство и тя изглеждаше почти щастлива, когато ме попита:

– Искаш да кажеш, че ако съм направила нещо лошо, ти би се чувствала засегната? – Като че ли това ѝ даваше някаква сила или някакви права, от които тя толкова много имаше нужда.

– Да. Защото аз много те обичам, Люси – казах аз и това може би беше първият път, когато ѝ го казвах толкова ясно. – Не исках да те засягам, така както не си искала да ме засягаш ти. Съжалявам.

– Няма нищо.

Лъжицата изтрака о ръба на чашата, когато тя започна да бърка шейка си. След малко бодро възкликна:

– Освен това знам, че си го прибрала. От мен нищо не можеш да скриеш, лельо Кей. Видях го в гардероба ти. Потърсих го, докато Берта приготвяше обяда. Намерих го на рафта, точно до тридесет и осем калибровия ти пистолет.

– А откъде знаеш, че е тридесет и осем калибров? – изтърсих, без да се замислям.

– Защото Анди имаше тридесет и осем калибров. Той беше преди Ралф. Анди носеше тридесет и осем калибров на колана си, ето тук. – И тя посочи кръста си. – Има заложна къща и затова трябва да носи тридесет и осем калибров. Той ми показваше как да стрелям. Вадеше куршумите и ми даваше да стрелям по телевизора. Бум! Бум! – И тя застреля хладилника няколко пъти с пръст. – Той ми харесваше повече от Ралф, но на мама сигурно ѝ омръзна.

Това ли беше животът, към който щях да я върна утре? Започнах една лекция за пистолетите, разказах ѝ как те не са играчки и как може някой да се нарани, когато иззвъня телефонът.

– А, да – сети се Люси, когато аз станах от стола. – Обади се баба. Два пъти.

Тя беше последният човек, с когото сега ми се разговаряше. Колкото и умело да прикривах настроенията си, тя винаги ги усещаше и просто не ме оставяше на мира.

– Звучиш ми потисната – каза майка ми, след като разменихме две-три реплики.

– Просто съм уморена. – Пак тази изтъркана фраза.

Виждах я толкова ясно, сякаш наистина беше при мен.

Представях си я как е полулегнала в леглото, подпряла гръб на няколко възглавници, а пред нея телевизорът тихо мърмори. Аз съм наследила боята на баща ми. Майка ми е мургава, черната ѝ коса, сега вече бяла, нежно обрамчва кръглото ѝ пълно лице, а кафявите ѝ очи изглеждат много големи зад дебелия стъкла на очилата.

– Естествено, че си уморена – започна тя. – Ти само работиш. А и тези ужасни случаи в Ричмънд. Пишеше за тях във вчерашния „Хералд“. Никога не съм била толкова изненадана, Кей. Видях го чак днес следобед, когато ми дойде на гости госпожа Мартинес и ми го донесе. Вече не получавам неделния вестник. Пълен е само с реклами, подлистници и талони. Толкова е дебел, че нямам нерви за него. Госпожа Мартинес ми го донесе, защото там имаше твоя снимка.

Изстенах.

– Аз самата не бих те познала. Снимката не е много хубава, направена е през нощта, но отдолу пише името ти. И си без шапка, Кей. На снимката изглеждаше, че вали или че е мокро и гадно, а ти си без шапка. И като имаш предвид колко шапки само съм ти изплела, а ти не си правиш труда да си сложиш една от шапките на майка си поне за да не хванеш пневмония...

– Майко...

Тя продължи:

– Майко!

Не можех да го понеса, тази вечер не. Можеше да съм Меги Тачър, но майка ми щеше упорито да продължава да се отнася с мен като с петгодишно дете, което не се сеща само, че когато вали, трябва да се прибере на сухо.

След това дойде ред на въпросите как се храня и дали спя достатъчно.

Ненадейно аз рязко я накарах да промени посоката.

– Как е Дороти?

Тя се поколеба.

– Ами аз затова се обаждам.

Придърпах един стол и седнах, докато гласът на майка ми се качи с една октава и тя ми разказа как Дороти е хванала самолета за Невада – за да се омъжи.

– А защо за Невада? – попитах тъпо.

– Каж ми, за да ти кажа! Каж ми защо единствената ти сестра

трябва да срещне някакъв си книжен плъх, с когото е разговаряла само по телефона, и изведнъж взема, че се обажда на майка си от летището, за да ѝ каже, че е на път за Невада, където смята да се омъжи. Кажи ми как дъщеря ми може да направи такова нещо! Като че ли вместо мозък в главата си има макарони...

– Какво ще рече „книжен плъх“? – попитах и хвърлих поглед към Люси. Тя ме наблюдаваше с покрусен израз.

– Не знам. Каза, че бил някакъв илюстратор, май прави рисунките за книгите ѝ, преди няколко дни бил в Маями за някакъв договор и взел да обсъжда с Дороти някакъв проект или нещо такова. Не ме питай. Казава се Джейкб Бланк. Евреин, просто го усещам. Не че Дороти би ми го казала. Защо трябва да казва на майка си, че ще се омъжва за евреин, когото никога не съм виждала и който може да ѝ бъде баща, пък рисува картинки за деца, Боже мой!

Дори не продължих с въпросите.

Беше немислимо да изпратя Люси у дома наред с поредната семейна криза. И друг път се беше случвало да отсъства по-дълго от предвиденото, когато Дороти трябваше да тича извън града за редакционно събрание или за проучване, или пък за някоя от многобройните ѝ „литературни лекции“, които винаги я забавяха по-дълго, отколкото можеше да се предположи. Люси оставаше при баба си, докато най-накрая писателката скитница благоволяше да се върне у дома. Може би се бяхме научили да приемаме тези моменти на крещяща безотговорност. Може би дори и Люси беше свикнала. Но да „пристане“ на любовника си? Боже Господи!

– И не е казала кога ще се върне? – Отвърнах лице от Люси и понижих глас.

– Какво? – извика майка ми. – Да ми каже на мен?! Защо трябва да казва на майка си такова нещо? Кей, как е могла отново да постъпи по същия начин? Той е два пъти по-възрастен от нея! И Армандо беше два пъти по-възрастен от нея и гледай какво стана! Падна и умря на ръба на плувния басейн, когато Люси беше още толкова малка, че не можеше дори да кара велосипед...

Трябваше да положи известни усилия, за да прекратя истерията ѝ – Когато затворих телефона, всичко беше прехвърлено в мои ръце.

Нямах представа как да смекча удара.

– Майка ти е извън града за известно време, Люси. Тя се е омъжила за господин Бланк, той илюстрира книгите ѝ...

Седеше неподвижна като статуя. Протегнах ръце да я прегърна.

– В момента са в Невада.

Столът рязко излетя назад, удари се в стената и падна, а тя се отскубна от прегръдките ми и изхвърча от стаята.

Как е могла сестра ми да постъпи така с Люси? Знаех, че Люси никога няма да ѝ го прости, този път не. Положението беше доста трагично, когато се омъжи за Армандо. Беше току-що навършила осемнадесет. Бяхме я предупредили. Бяхме направили всичко възможно, за да я разубедим. Той почти не говореше английски, на възраст можеше да ѝ бъде баща и ние се отнасяхме с притеснено подозрение към богатството му, към мерцедеса му, към златния му часовник и лъскавия му апартамент на морския бряг. Както за много други хора, които тайнствено се появяват в Маями, логично обяснение за елегантния живот на високи обороти просто нямаше.

Проклетата да е Дороти! Тя знаеше каква е работата ми, знаеше колко неумолими са изискванията ѝ... Знаеше, че се колебаех дали въобще да приема Люси, когато започнаха тези случаи! Но всичко беше планирано и чрез ласкателства и използвайки чара си, Дороти бе успяла да му убеди.

– Ако възникнат някакви проблеми, можеш веднага да я изпратиш у дома и аз ще променя плановете си – каза мило. – Наистина. Тя толкова иска да те види. Само за това говори. Направо те боготвори. Класически случай на идолопоклонничество.

Люси седеше неподвижно на ръба на леглото си, вперила очи в пода.

– Дано да умрат в самолетна катастрофа – изрече, докато ѝ помагах да си облече пижамата.

– Всъщност не би искала такова нещо, Люси – пригладих аз чаршафа на маргаритки под брадичката ѝ. – Ще останеш при мен още известно време. Ще ти хареса, нали?

Тя стисна очи и се обърна към стената.

Чувствах езика си надебелял и трудноподвижен. Нямаше думи, които да могат да облекчат болката ѝ, и известно време седях и я гледах безпомощно. След известно колебание се приближих до нея и започнах да разтривам гърба ѝ. Малко по малко мъката ѝ намаля и след време чух дълбоко ѝ равномерно дишане, което подсказваше, че е заспала. Целунах я по косата и внимателно затворих вратата.

Още не бях стигнала до кухнята, когато чух автомобила на Бил. Отворих външната врата още преди да звънне.

– Люси спи – прошепнах аз.

– О! – закачливо прошепна и той. – Жалко, значи не си е струвало да ме изчака...

Внезапно се обърна и проследи слисания поглед, който хвърлих към улицата. Завоят бе осветен от фарове, които изгаснаха в момента, в който някаква кола, която не можах добре да видя, рязко спря. Секунда след това тя потегли на заден ход с ревящ мотор.

Чу се изхрущяването на камъчета и чакъл и колата бързо изчезна зад дърветата.

– Чакаш ли някого? – промълви Бил, загледан в мрака.

Бавно поклатих глава.

Той хвърли бегъл поглед към часовника си и ме побутна към антрето.

Всеки път, когато Марино идваше в Службата на главния съдебен лекар, той не пропускаше да се заяде с Уинго, вероятно най-добрия технически сътрудник, с когото бях работила в залата за аутопсии, и със сигурност най-чувствителния.

– ... Ъхъ. Нещо като близка среща от „Фордовия“ вид... – продължи Марино гръмогласно.

Един шкембест полицай, пристигнал заедно с Марино, се изсмя отново.

Лицето на Уинго беше яркочервено. Той нервно напъха щепсела на триона в разклонителя на края на намотания жълт шнур, който висеше от ръба на стоманената маса.

С ръце, потънали в кръв до китките, промърморих:

– Не му обръщай внимание, Уинго.

Марино стрелна с поглед полицая и аз зачаках да видя следващия му номер.

Уинго беше прекалено чувствителен и понякога се тревожех за него. Той се вживяваше в съдбата на жертвите до такава степен, че при някои по-ужасяващи случаи се бе случвало и да се разплаче.

Тази сутрин ни бе поднесла една от жестоките иронии на съдбата. Млада жена бе отишла на бар в провинциален район на съседен окръг снощи и когато се беше отправила към дома си към два часа през нощта, е била ударена от кола, която после избягала. Преглеждайки личните й вещи, полицаят бе намерил в портфейла й едно листче, явно късметче от баница, което предричаше: „Скоро ще имате среща, която изцяло ще промени хода на живота ви.“

– А може и да е търсила господин Баровец.

Бях готова да избухна, когато гласът на Марино бе заглушен от звука на триона, който наподобяваше зъболекарска машина; Уинго започваше разреза на черепа на жената. Във въздуха неприятно се издигна костен прах и Марино и полицаят се отдръпнаха в другия край на залата, където на последната маса се извършваше аутопсията на последната жертва в Ричмънд, убита с огнестрелно оръжие.

Когато трионът замлъкна и черепът бе отворен, аз спрях наред работата си, за да направя бърза инспекция на мозъка. Нямах нито субдурални, нито субарахноидални кръвоизливи.

– Не е смешно – започна Уинго възмутено. – Не е никак смешно. Как е възможно човек да се смее над такива неща...

По скалпа на жената имаше разрези, но това бе всичко. Беше починала вследствие на многобройни фрактури на таза – ударът в задните ѝ части е бил толкова силен, че решетката на колата бе ясно отпечатана върху кожата ѝ. Колата не беше ниска, вероятно спортен модел. Можеше да бъде и камион.

– Запазила го е, защото е значело нещо за нея. Сигурно е искала да повярва, че точно така ще стане. Търсела е човек, когото е чакала през целия си живот. Нейната *среща*. А накрая излиза, че срещата ѝ била с някакъв пиян шофьор, който я е отхвърлил на петнадесет метра и тя е паднала в канавката.

– Уинго – казах уморено и започнах да правя снимки. – По-добре да не си ги представяш тези неща.

– Просто не мога да се въздържа...

– Ще се наложи.

Той обърна обидени очи към Марино, който не спираше, докато не предизвика избухване. Горкият Уинго. Повечето от хората от не особено изискания свят на правозащитните органи доста се смущаваха от него. Той не се смееше на вицовете им, нито пък му доставяха удоволствие техните героични истории и което бе най-важното – просто бе различен.

Беше висок и подвижен, косата му бе черна, късо подстригана отсрани, но стърчаща подобно на гребен на папагал отгоре и с навита опашчица на врата. Бе изтънчено красив, приличаше на манекен с елегантните си, свободни падащи дрехи и меките си европейски кожени обувки. Дори тъмносинята му престилка, която си бе купил и переше сам, изглеждаше стилна. Той не флиртуваше. Нямах нищо против да бъде командван от жена. Никога не проявяваше и най-малък интерес

към това, как изглеждам под лабораторната престилка или под строгите джорджтаунски костюми, с които ходех. Бях толкова свикнала с него, че когато няколко пъти се случи той по погрешка да нахълта в съблекалнята, докато обличах престилката, почти не го забелязах.

Предполагам, че ако бях се замислила върху неговите наклонности по време на интервюто за тази работа преди няколко месеца, може би нямаше да проявя такава готовност да го назнача. Това беше факт, който ме притесняваше.

Но най-лесно от всичко бе да се лепват на хората стереотипни определения, защото тук аз виждах само най-лошите представители на всички типове. Травеститите с изкуствените си бюстове и подплатените си ханшове и хомосексуалистите, които изпадаха в бяс от ревност и убиваха любовниците си, „ястребите“ на лов за „кокошки“ в парковете и залите с видеоигри, които умираха, заклани от биячи, страдащи от хомофобия. Имаше и затворници с неприличните си татуировки и извратените си истории, вършили безобразия с всичко живо, до което се бяха докопали в затвора, и развратници, които обикаляха по градските бани и баровете и никак не се интересуваха кого ще заразят със СПИН. Място на Уинго не бе тук. Уинго просто си беше Уинго.

– Можете ли да продължите? – каза той ядосано, докато изплакваше кръвта от ръкавиците си.

– Ще довърша – отвърнах разсеяно и продължих да измервам големия срез на мезентерия.

Той отиде до шкафчето си, откъдето измъкна пулверизатори с дезинфекционни средства, парцалчета и всякакви други дреболии, които използваше за почистване. Накрая постави чифт слушалчици на ушите си, включи касетофончето, прикрепено към колана на престилката му, и за момент заличи света около себе си.

Петнадесет минути по-късно вече почистваше малкия хладилник, в който държахме уликите от залата за аутопсии през уикенда. Разсеяно забелязах, че е измъкнал нещо от него и дълго време го разглеждаше. Когато се приближих до моята маса, слушалките му висяха около врата като яка, а по лицето му се четеше неловкост и озадаченост. В ръката си държеше малка картонена папчица с предметни стъкла за тестове.

– Тъъ, доктор Скарпета – каза той, като се окашля. – Намерих това в хладилника.

Не предложи никакво обяснение. А и нямаше нужда.

Оставих скалпела и усетих как стомахът ми се сви. Върху етикета на папката беше напечатан номерът на случая, името и датата на

аутопсията на Лори Питърсън, уликите от която бяха предадени преди четири дни.

– Намерил си това в хладилника?

Трябваше да има някаква грешка.

– Отзад, на долния рафт – поколеба се той и добави: – Ъъъ, не е подписана. Искам да кажа, не сте я подписали.

Трябваше да има някакво обяснение.

– Разбира се, че не съм я подписала – казах рязко. – В нейния случай направих само един тест.

Още докато изричах тези думи, някъде дълбоко в мен като пламък на вятър потрепна съмнението. Опитах се да си спомня.

Бях сложила пробите на Лори Питърсън в хладилника през уикенда заедно с пробите от всички случаи от събота. Ясно си спомнях, че се бях разписала лично за нейните проби в лабораториите в понеделник сутринта, а те включваха картонена папка с предметни стъкла с анални, орални и вагинални натривки. Бях сигурна, че съм използвала само една картонена папка с предметни стъкла. Никога не изпращах папките в лабораториите отделно – винаги ги слагах в найлонов плик заедно с тампоните, пликчетата с косми, епруветките и всичко останало.

– Нямам никаква представа откъде се е появила – казах с подчертана твърдост.

Уинго неловко пристъпи от крак на крак и отместа поглед. Знаех какво си мисли. Бях сгафила, а на него никак не му се нравеше мисълта, че трябва да ми го каже.

Тази опасност винаги бе съществувала. Аз и Уинго бяхме повтаряли същата процедура безброй пъти още от момента, когато Маргарет бе въвела програмите за етикетите в персоналния компютър в залата за аутопсии.

Преди да започне работа по някой случай, патологоанатомът отиваше при този персонален компютър и набираше информацията за смъртния случай, чиято аутопсия трябваше да извърши. Компютърът подаваше серия от етикети за всички възможни проби, като например кръв, жлъчна течност, урина, стомашно съдържание. Тази система спестяваше много време и беше напълно приемлива, стига патологоанатомът да не пропуснеше да залепи етикета на съответната епруветка и да внимаваше да го разпише.

Имаше един аспект от този автоматизиран процес на просвещението, който винаги ме бе притеснявал. Някои етикети неизбежно оставаха неизползвани, защото поначало невинаги се правеха всички възможни

проби, особено като се има предвид колко претрупани с работа бяха лабораториите и колко недостатъчен бе персоналът в тях. Например при смъртен случай на осемдесет и една годишен мъж, починал от инфаркт на миокарда, докато подрязвал тревата в градината си, аз в никакъв случай нямаше да изпратя проби от ноктите му.

Какво да се прави с излишните етикети? В никакъв случай не трябваше да се оставят просто да се въргалат наоколо, тъй като винаги съществуваше опасността да попаднат върху епруветки, където не им е мястото. Повечето от патологоанатомите ги късаха. Аз имах навика да ги държа в личната папка на съответния случай. Това беше един бърз начин да установя какви тестове са били направени и какви не са, какви епруветки и колко на брой съм изпратила горе в лабораториите.

Уинго беше отишъл в другия край на залата и сега прекарваше пръст по страниците на дневника на моргата. Усещах тежкия поглед на Марино, който чакаше в другия край на залата да получи куршумите от новото убийство. В момента, в който Уинго се върна, той бавно тръгна към мен.

– Този ден сме имали шест случая – припомни ми Уинго, сякаш Марино въобще не беше там. – Събота. Спомням си. Имаше много етикети върху плота ето там. Може един от тях...

– Не – казах аз високо. – Не виждам как може да се станало. Не съм оставяла никакви неизползвани етикети от нейния случай да се въргалат наоколо. Бяха с другите документи, закрепени към папката с кламер...

– По дяволите! – възкликна Марино учудено и ми хвърли поглед през рамо. – Не ме лъжат очите, нали?

Аз бързо смъкнах ръкавиците си, взех папката от Уинго и разкъсах лентата с нокът. Вътре имаше четири предметни стъкла, върху три от които със сигурност имаше някаква натривка, но липсваше обичайното обозначение на ръка – 0, А или В, за различните видове проби. Върху тях нямаше никаква маркировка, като изключим компютърния етикет от външната страна на папката.

– Може да сте залепили етикетите, като сте смятали да ги използвате, а после да сте се отказали? – предположи Уинго.

Не отговорих веднага. Просто не можех да си спомня!

– Кога за последен път си поглеждал в хладилника? – попитах го аз.

Той повдигна рамене.

– Миналата седмица, може би миналия понеделник, когато извадих нещата, за да ги разнеса по лабораториите. Този понеделник мен ме нямаше. А сега за първи път поглеждам в хладилника тази седмица.

Бавно си припомних, че в понеделник Уинго не беше тук. Аз сама бях извадила пробите на Лори Питърсън от хладилника, преди да тръгна на обиколка по лабораториите. Възможно ли беше да не съм забелязала тази картонена папка? Възможно ли беше да съм била толкова уморена, толкова разсеяна, че да съм объркала нейните проби с някои от другите пет случая за деня? И ако това беше така, то тогава коя папка с предметни стъкла беше наистина от нейния случай – тази, която бях предала горе в лабораторията, или тази тук? Не можех да повярвам, че всичко е истина. Винаги бях толкова внимателна!

Рядко ходех с престилка извън мургата. Почти никога. Дори когато правех противопожарни упражнения. След няколко минути асистентите от лабораторията ме оглеждаха с любопитство, докато бързах по коридора на третия етаж, облечена в зелената си престилка, опръскана с кръв. Бети беше в тясната си стая и пиеше кафе. Хвърли ми само един поглед и очите ѝ се смразиха.

– Имаме проблем – казах веднага.

Тя погледна към картонената папка и етикета върху нея.

– Уинго разчистваше пробите от хладилника. Намери я преди няколко минути.

– О, Господи! – беше всичко, което можа да каже.

Последвах я в серологичната лаборатория, обяснявайки ѝ, че нямам никакъв спомен да съм поставяла етикети върху две папки за случая „Лори Питърсън“. Нямах никаква представа какво бе станало.

Тя нахлузи чифт ръкавици и се пресегна да вземе някакви шишета от етажерката, опитвайки се да ме успокои:

– Мисля, че пробите, които ми изпрати, са истинските. Предметните стъкла отговаряха на тампоните, на всичко друго, което донесе. Всички проби показаха, че нападателят не отделя секрет – а това пак се връзва. Тези трябва да са проби, които ти просто не си спомняш, че си взела.

През тялото ми премина още една тръпка на съмнение. Бях съставила само една папка с предметни стъкла или не беше така? Можех ли да се закълна? В съзнанието ми миналата събота бе бяло петно. Не можех със сигурност да си спомня всяка своя стъпка.

– Предполагам, че към тази папка няма никакви тампони? – попита тя.

– Няма – отговорих. – Само стъклата. Това е намерил Уинго.

– Хмм – замисли се тя. – Дай да видим какво има тук. – Поставяше всяко стъкло под микроскопа и след дълга пауза продължи: – Тук имаме големи люспести клетки, което значи, че може да са орални или

вагинални, но не и анални. И – тук тя вдигна поглед – не виждам никак-ва сперма.

– Господи! – изстенах аз.

– Да опитаме отново – отговори тя.

Разкъса пакет стерилизирани тампони, навлажни ги с вода и внимателно започна да ги прекарва един по един върху отделни участъци от натривката, от всяка страна на предметните стъкла – общо три. След това натри тампоните върху малки кръгчета филтърна хартия. Като извади медицински капкомер, започна сръчно да капе нафтилфосфат върху филтърна хартия. Последваха няколко капки бърза синя Б-сол. И двете опулихме очи в очакване на първия намек за лилаво.

Натривките не реагираха. Те просто си седяха там, миниатюрни мокри петънца, и техният вид бе за мен цяло мъчение. Продължих да ги гледам много след като бе минал краткият период, необходим за реакцията, сякаш исках да ги хипнотизирам да дадат положителна реакция за семенна течност. Исках да вярвам, че наистина съм съставила два теста за случая „Лори Питърсън“, но просто съм забравила. Исках да вярвам каквото и да било, само не и това, което вече бе съвсем очевидно.

Предметните стъкла, които Уинго бе намерил, не бяха от случая „Лори Питърсън“. Просто не можеха да бъдат.

Безизразното лице на Бети ми подсказваше, че и тя е загрижена, но се мъчи да не го покаже.

Най-накрая трябваше да заключи:

– Не изглежда много вероятно да са от случая „Лори Питърсън“. – След това замълча. – Разбира се, ще направя всичко възможно да ги групирам, да направя другите проверки и така нататък.

– Да, ако обичаш – казах и поех дълбоко дъх.

Тя продължи, опитвайки се да ме успокои:

– Секрециите, които отделих от секрециите на убиеца, отговарят на кръвните проби на Лори. Мисля, че няма защо да се тревожиш. За мен няма никакво съмнение, що се отнася до първата папка, която изпрати...

– Въпросът вече е повдигнат – забелязах унило.

Адвокатите само чакаха такова нещо. Господи, как щяха да се зарадват. Щяха да накарат съдебните заседатели да се съмняват, че всяка от пробите е на Лори, включително и кръвта. Щяха да накарат съдебните заседатели да се съмняват, че пробите, изпратени в Ню Йорк за ДНК-изследвания, наистина са от този случай. А кой можеше да гарантира, че не са от някой друг труп?

Гласът ми беше готов да затрепери, когато се обърнах към Бети:

– Този ден имахме шест случая, Бети. От тях три заслужаваха да се състави тестът, защото бяха потенциални сексуални убийства.

– Всичките жени?

– Да – промълвих. – Всичките жени.

Думите на Бил в сряда вечерта, когато беше под напрежение и когато езикът му бе натежал от алкохола, се бяха запечатали в съзнанието ми. Какво щеше да стане с тези случаи, ако доверието в мен спаднеше? Под въпрос щяха да бъдат поставени всички случаи, не само този на Лори Питърсън. Бях притисната до стената и няхах абсолютно никакъв изход. Не можех да се преструвам, че тази папка не съществува. Тя съществуваше, а това означаваше, че не можех с чиста съвест да се закълна в съда, че веригата от улики е непокътната.

Друг шанс няхах. Не можех отново да събера всичките проби, да започна отначало. Пробите на Лори Питърсън вече бяха отнесени на ръка в лабораторията в Ню Йорк. Балсамираното ѝ тяло бе погребано във вторник. Ексхумацията бе невъзможна. Не би имала никакъв смисъл, а и би предизвикала сензация, която би отприщила огромно обществено любопитство. Всички биха си задали въпроса „защо?“.

Двете с Бети се обърнахме едновременно към вратата в момента, в който в стаята с нехайна походка влезе Марино.

– Току-що ми хрумна една такава идея, докторке. – Той замълча и хвърли суров поглед към предметните стъкла и филтърната хартия върху плота.

Изгледах го вцепенено.

– Ако бях на твое място, щях да отнеса това тук на Вандер. Може ти да си го оставила в хладилника. А може и да не си ти.

През тялото ми премина тръпка на тревога, преди значението на думите му да достигне до съзнанието ми.

– Какво? – попитах аз, сякаш той беше луд. – Искаш да кажеш, че някой друг е поставил папката там?

Той повдигна рамене.

– Просто ти предлагам да имаш предвид всяка възможност.

– Кой?

– Нямам никаква представа.

– Как? Как е възможно такава нещo? Този някой трябва да е влязъл в залата за аутопсии, трябва да е имал достъп до хладилника. А и папката с етикети...

Етикетите: сега вече си спомних. Компютърните етикети, останали от аутопсията на Лори. Те бяха в папката ѝ. Никой не беше пипал

папката ѝ освен мен, но и Амбърги, Танър и Бил.

Когато тримата мъже напуснаха кабинета ми в късния следобед в понеделник, веригата бе поставена на външната врата. Те всичките си тръгнаха през моргата. Амбърги и Танър си тръгнаха първи, Бил ги последва малко по-късно.

Залата за аутопсии бе заключена, но не и големият хладилник. Налагаше се да оставяме хладилника отключен, за да могат погребалните бюра и спасителните бригади да оставят трупове след работно време. Този голям хладилник имаше, две врати – едната към коридора, а другата към залата за аутопсии. Възможно ли беше един от мъжете да е преминал през хладилника и да е влязъл в залата за аутопсии?

Върху един рафт близо до първата маса лежаха цял куп комплекти за улики, включително и десетки стъкла за тестове. Уинго винаги се грижеше по рафтовете да има всичко необходимо.

Пресегнах се към телефона и помолих Роуз да отключи чекмеджето на бюрото ми и да отвори папката на Лори Питърсън.

– Върте би трябвало да има етикети за улики – казах ѝ аз.

Докато тя проверяваше, аз се опитах да си спомня. Бях останали шест, може би седем етикета, и то не защото бях взела малко проби, а защото бях взела прекалено много – почти два пъти, колкото в обичайните случаи, което значеше, че бях използвала два комплекта компютърни етикети вместо един. Трябваше да имам останали етикети за сърце, бял дроб, бъбреци и други органи и един тест.

– Доктор Скарпета? – прозвуча гласът на Роуз в слушалката. – Етикетите са тук.

– Колко са?

– Момент да проверя. Пет.

– За какво?

– Сърце, бял дроб, далак, жлъчка и черен дроб.

– И това е всичко?

– Да.

– Сигурна си, че няма тест?

Последва пауза.

– Сигурна съм. Само тези пет са тук.

Марино се обади:

– Ако ти си лепнала етикета на този тест, значи трябва да има твои отпечатъци, на мен така ми се струва.

– Не и ако е била с ръкавици – каза Бети, която ни наблюдаваше с тревога.

– Обикновено не слагам ръкавици, когато поставям етикети – промълвих аз. – Биха били целите в кръв. Ръкавиците биха били целите в кръв.

Марино продължи, без да трепне:

– Окей. Значи не си била с ръкавици, а пък Динго...

– Уинго – казах аз раздразнително. – Името му е Уинго.

– Както и да е. – Марино се обърна с намерението да си тръгва. – Важното е, че си се докоснала до този тест с голи ръце и отпечатъците ти трябва да са там. – И добави от коридора: – Но може би не би трябвало да има ничии други.

10.

Други отпечатъци нямаше. Единствените ясни отпечатъци върху картонената папка бяха моите.

Имаше няколко размазани петна, но и още нещо, което беше толкова неочаквано, че за момент изцяло забравих печалната причина, поради която бях дошла при Вандер.

Той бе бомбардирал папката с лазерните лъчи и картонът светна като нощно небе, обсипано със звезди.

– Просто невероятно! – възкликна той за трети път.

– Тая проклетия трябва да е дошла от ръцете ми – казах аз невярващо. – Уинго беше с ръкавици. Бети също...

Вандер шракна горната лампа и поклати глава.

– Ако беше мъж, щях да кажа на полицията да те привика на разпит.

– И щеше да бъдеш съвсем прав.

Лицето му беше напрегнато.

– Спомни си какво си правила тази сутрин, Кей. Трябва да сме сигурни, че веществото е дошло от теб. И ако е така, може би ще се наложи да преразгледаме предположенията си за случаите с удушените жени, за блестящото вещество, което намираме...

– Не – прекъснах го аз. – Не е възможно аз да съм оставяла следи от веществото по телата, Нийлс. Бях с ръкавици през цялото време, докато съм работила по тях. Свалих ръкавиците, когато Уинго намери този тест. Тогава се докоснах до папката с голи ръце.

Той продължи да упорства:

– Ами лак за коса, някаква козметика? Нещо, което използваш постоянно?

– Невъзможно – повторих аз. – Това вещество го нямаше по трупозе, които съм преглеждала. Само по телата на удушените жени.

– Права си.

За момент и двамата се замислихме.

– Бети и Уинго бяха ли с ръкавици, когато са пипали тази папка? – Той искаше да е сигурен.

– Да, и затова не са оставили отпечатъци.

– Значи не е много вероятно веществото да е от техните ръце?

– Трябва да е дошло от моите ръце. Освен ако и някой друг не е

пипал папката.

– Искаш да кажеш някой друг, който поначало е оставил папката в хладилника. – Вандер ме изгледа скептично. – Единствените отпечатъци са твоите, Кей.

– Ами размазаните петна, Нийлс? Те могат да са на всекиго.

Разбира се, че можеше. Но аз знаех, че той не вярва. След малко попита:

– С какво се занимаваше, преди да дойдеш горе?

– Преглеждах трупа на жена, ударена от кола.

– А след това?

– След това дойде Уинго с папката и аз веднага я отнесох на Бети.

Той изгледа безизразно петната от кръв по престилката ми и отбеляза:

– Била си с ръкавици, докато си преглеждала трупа.

– Разбира се, и ги свалих, когато Уинго ми донесе папката, казах ти вече.

– От вътрешната страна на ръкавиците има талк.

– Не ми изглежда много вероятно.

– Може и да не е, но все отнякъде трябва да започнем.

Върнах се обратно в залата за аутопсия и взех един чифт от същите гумени ръкавици. След няколко минути Вандер разкъса пакета, обърна ръкавиците и насочи към тях лазерния лъч.

Не последва дори и проблясване. Талкът не реагираше – не че се бяхме надявали на реакция. Вече бяхме правили проби с всякакви козметични пудри, взети от стаите, в които са били убити жените, с надеждата да идентифицираме блестящото вещество. Пудрите, които бяха на основата на талка, също не бяха реагирали.

Лампите светнаха. Аз пуших и мислех. Опитвах се да си спомня всяка своя стъпка от момента, в който Уинго ми бе показал папката с предметните стъкла, до идването ми при Вандер. В момента, в който Уинго се приближи с теста, аз се занимавах с коронарните артерии. Оставих скалпела, свалих ръкавиците, отворих папката и разгледах предметните стъкла. Отидох до мивката, бързо измих ръцете си и ги изсуших с хартиена кърпичка. След това се качих горе при Бети. Дали бях пипала нещо в нейната лаборатория? Не можех да си спомня.

Единственото, което ми дойде наум, беше:

– Сапунът, с който се измих долу. Възможно ли е да е от него?

– Не ми се вярва – отговори Вандер, без да се замисля. – Особено ако след това си изплакнала ръцете си. Ако обикновеният сапун, който

използваме ежедневно, реагираше дори и след изплакване, то тогава щяхме непрекъснато да намираме от блестящото вещество по телата и дрехите си. Сапунът, който се използва долу, е течен, дезинфекционен, нали така?

Наистина беше така, но аз не бяха използвала него. Прекалено много бързах и нямах време да се връщам до съблекалнята, където до мивката стояха шишета с розов дезинфекционен сапун. Вместо това бяха отишла до най-близката мивка, тази в залата за аутопсии, където имаше метална кутийка със зърнестия сив сапун на прах, който се използваше и във всички други части на сградата. Той беше евтин. И затова щатът го изкупуваше в промишлени количества. Нямах никаква представа какво съдържа. Нямах почти никаква миризма и нито се разтваряше, нито се пенеше. Да се измиеш с него, бе като да се измиеш с мокър пясък.

В дъното на коридора имаше дамска тоалетна. Излязох за момент и след малко се върнах с шепя сив сапун на прах. Светлината угасна и Вандер отново включи лазера.

В същия момент прахът сякаш побесня, святайки с бели неонов светлини.

– Боже Господи...

Вандер беше извън себе си от вълнение. За себе си не бих могла да кажа същото. Изгарях от желание да разбере какво е блестящото вещество, което намирахме по телата. Но никога не бях предполагала, че може да се окаже нещо, което се намира във всяка умивалня в собствената ми сграда.

А и все още не бях убедена. Наистина ли веществото по папката бе дошло от ръцете ми? Ами ако не беше така?

Започнахме да експериментираме.

Експертите по огнестрелно оръжие провеждат серии от пробни изстрели, за да установят разстоянието и траекторията. Ние с Вандер проведохме серия пробни измивания, за да определим до каква степен трябва да бъдат изплакнати ръцете, за да не проблесне веществото, когато се освети с лазера.

Той внимателно изми ръцете си с праха, изплакна ги добре и ги подсуши с хартиена кърпичка. Лазерът показва само няколко проблясвания, и толкоз. Аз се опитах точно да повтора начина, по който се бях измила предишния път на долния етаж. Резултатът бе множество звездички, които лесно оставаха по плота, по ръкава на Вандер, по всяка повърхност, до която се докосвах. И съвсем логично: колкото повече неща докосвах, толкова по-малобройни оставаха звездичките по ръцете ми.

Върнах се в дамската тоалетна и отново се показах с пластмасова чашка, пълна със сапун. Продължихме да се мием отново и отново. Лампите светваха и угасваха, лазерът изстрелваше своя лъч, докато най-накрая всичко около мивката започна да изглежда като нощен изглед на Ричмънд от въздуха.

Постепенно забелязахме едно интересно явление. Колкото повече се миехме и подсушавахме, толкова повече блестящата субстанция се събираше. Веществото се събираше под ноктите ни, оставаше по маншетите на ръкавите ни. Прилепваше о дрехите ни, косите ни, лицата ни, вратовете ни – всичко, до което се докосвахме. След около четиридесет и пет минути пробни измивания двамата с Вандер изглеждахме съвсем нормални на естествена светлина. Когато включвахме лазера обаче, заприличвахме на коледни елхи.

– Мамка му мръсна! – възкликна той в мрака. За пръв път го чувах да употребява този израз. – Гледай само, моля ти се! Това копеле трябва да е побъркан на тема чистота. При положение че оставя толкова много от тази гадост, значи си мие ръцете по двадесет пъти на ден.

– Ако наистина става дума за този сапун на прах – подсетих го аз.

– Разбира се, разбира се.

Молех се учените от горните лаборатории да успеят с възшебствата си. Но това, което нито те, нито който и да било друг можеше да определи, беше от какво естество е веществото върху папката с предметните стъкла и как тази папка поначало бе попаднала в хладилника.

Вътрешният ми глас отново тревожно се обаждаше.

Ти просто не искаш да приемеш, че си сбъркала, смъмрих се сама. Просто не си в състояние да погледнеш истината в очите. Ти си сложила погрешен етикет на теста, а веществото е от собствените ти ръце.

Ами ако не беше така? Ами ако сценарият бе по-зловещ? Мълчаливо доразвих аргумента. Ами ако някой със зъл умисъл е поставил папката в хладилника и блестящото вещество е от неговите, а не от моите ръце? Мисълта изглеждаше странна – като отровата на едно обезумяло въображение.

Досега подобно блестящо вещество бе намерено върху труповите на четири убити жени.

Знаех, че до папката сме се докосвали аз, Уинго, Бети и Вандер. Единствените освен нас, които бяхме имали някакъв достъп до нея, бяха Танър, Амбърги и Бил.

Лицето му бавно премина пред очите ми. Споменът за понеделник следобед неприятно заби студен трън в сърцето ми. Бил изглеждаше

толкова далечен по време на срещата с Амбърги и Танър. Не искаше да ме погледне нито тогава, нито по-късно, когато тримата мъже започнаха да ровят из папките в заседателната зала.

Видях как папките се изхлузиха от коленете на Бил, как паднаха на земята, как настана бъркотия. Танър веднага предложи да ги събере. Услужливостта му беше автоматична реакция. Но листовете бяха събрани от Бил, а между тези листове положително бяха и излишните етикети. След това той и Танър подредиха всичко. Колко лесно би било само да откъсне едно етикетче и да го мушне в джоба си.

След това Амбърги и Танър си тръгнаха заедно, а Бил остана с мен. В продължение на десет-петнадесет минути разговаряхме в стаята на Маргарет. Той беше много нежен и обеща, че ако изпием по едно питие заедно вечерта, нервите ми ще се отпуснат.

Тръгна си много преди мен, но когато е излязъл от сградата, е бил сам и ненаблюдаван...

Прогоних тези образи и затворих съзнанието си за тях. Това беше безобразие! Явно губех контрол. Бил никога не би направил такова нещо. Първо на първо, нямаше никакъв смисъл. Не можех да си представя каква полза би могъл да има от такъв саботаж. Обърканите етикети върху предметните стъкла можеха само да навредят на случая, който самият той трябваше да води в съда. Това означаваше ни повече, ни по-малко да отреже клона, на който седи.

Ти просто искаш да стовариш вината върху друг, защото не си в състояние да погледнеш истината в очите – направила си гаф!

Тези убийства бяха най-трудните случаи в цялата ми кариера и започнах да се страхувам, че съм затънала прекалено дълбоко в тях. Може би загубвах способността си да разсъждавам, както и методичността на действията си. Може би правех грешки.

В този момент чух гласа на Вандер:

– Трябва да разберем съставките на този боклук.

Досуш като загрижени домакини ние решихме да намерим кутия от този сапун, за да прочетем съставките му.

– Ще потърся в дамските тоалетни – предложих.

– Аз пък в мъжките.

И започна големият лов в тоалетните.

След като бях обиколила всички дамски тоалетни в сградата, ме осени брилянтната идея да намеря Уинго. Негово задължение бе да пълни металните кутийки в мургата със сапун. Той ми каза да отида в стачката на портiera, която се намираще през няколко врати от

собствената ми стая. Там, на най-горния рафт, точно до купчина парцали за прах, се мъдреше огромна кутия от сапун за ръце „Борауош“.

Основната съставка бе боракс.

Бързата проверка в справочниците по химия ми подсказаха защо сапунът на прах свети като фойерверк на Четвърти юли. Боракс е съединение на бора, кристално вещество, добър проводник на електричество, подобно на метал, при високи температури. Широко се използва в промишлеността – като се започне от производството на керамика, специално стъкло, перилни препарати и дезинфекционни средства и се стигне до шлифовъчни материали и ракетно гориво.

По странно стечение на обстоятелствата голям процент от световните резерви от боракс се добиват в Долината на смъртта.

Петък вечер дойде и отмина, а след това и събота, а Марино не се обаждаше.

В седем часа на следващата сутрин вече бях паркирала колата зад службата си и трескаво преглеждах дневника на morgata.

Нямаше нужда от такива проверки. Ако нещо се бе случило, щях да бъда първият човек, който би бил информиран. Не бяха докарвали никакви извънредни трупове, но това по-скоро ми приличаше на затишие пред буря.

Не можех да се освободя от мисълта, че още някоя жена чака да се погрижа за нея, че всичко се повтаря отначало. Непрестанно очаквах Марино да се обади.

Вандер ми позвъни от дома си към седем и половина.

– Има ли нещо? – попита.

– Ако има нещо, ще ти се обадя веднага.

– Ще чакам до телефона.

Лазерът беше в лабораторията му на горния етаж, поставен върху една количка и готов да бъде внесен в рентгеновата зала, ако се наложи. Бях резервирала първата маса за аутопсии, а Уинго я беше изтъркал до блясък и бе поставил до нея две колички с всевъзможни хирургически инструменти и пликчета за улики. Масата и количките останаха непокътнати.

Единствените ми трупове бяха един смъртен случай след поглъщане на прекомерна доза кокаин от Фредериксбърг и едно непредумишлено удавяне от Джеймс Сити.

Точно преди обяд аз и Уинго бяхме сами и методично

довършвахме сутрешната си работа.

Маратонките му изскърцаха по мокрия под, когато той облегна дръжката на четката на стената и отбеляза:

– Казват, че снощи са работили извънредно стотици ченгета.

Продължих да попълвам смъртния акт.

– Да се надяваме, че ще подейства.

– Ако бях на негово място, сигурно би ми подействало. – Той започна да отмива кръвта от една маса с маркуч. – Тоя трябва да е луд, за да си покаже физиономията. Един полицаи ми каза, че спират всеки срещнат на улицата. Ако те видят навън в късните часове, те спират, за да те проверят. Записват си и номера на колата ти, ако я забележат някъде, паркирана през нощта.

– Какъв полицаи? – изгледах го аз. Тази сутрин не бе идвал нито един полицаи от Ричмънд, няхаме и нито един случай от Ричмънд. – Какъв полицаи ти е разказал това?

– Един от полицаите, които донесоха удавника.

– От Джеймс Сити? А той откъде знае какво е ставало в Ричмънд снощи?

Уинго ме погледна с любопитство.

– Брат му е ченге тук, в града.

Извърнах глава, за да скрия раздразнението си. Прекалено много хора говореха прекалено много. Някакво ченге, чийто брат е ченге в Ричмънд, словоохотливо е разказал това на Уинго, един напълно непознат човек. А какво друго се приказваше? Прекалено много се говореше. Прекалено много. Дори и най-невинната забележка за мен бе многозначителна, подозрението ми се събуждаше към всичко и към всекиго.

Уинго рече:

– Според мен тоя тип се е покрил. За известно време ще остане на сянка, докато нещата се поразминат. – Той замълча, а водната струя продължаваше да барабани по масата. – Или пък снощи пак е ударил, само че никой още не е намерил трупа.

Мълчах, а раздразнението ми растеше все повече и повече.

– Но много не ми се вярва. – Гласът му се заглушаваше от водата. – Надали би опитал. Ако питате мен, прекалено е рисковано. Но знам някои от хипотезите. Казват, че след време повечето ставали много самонадеяни. Искали да разиграват всички, а всъщност истината е, че искат да ги хванат. Може би този тип не е в състояние сам да се спре и моли някой да го спре...

– Уинго – казах заплашително.

Сякаш не ме чу и продължи:

– Сигурно е някаква болест. Той знае, че е болен. Почти съм сигурен. Може би моли някой да му помогне да го спаси от самия него...

– Уинго! – повиших глас и завъртях стола си. Той спря водата, но прекалено късно. Думите ми бяха вече изречени и неочаквано и тревожно изкънтяха в тихата празна зала.

– Той не иска да бъде хванат!

Устните му учудено се разтвориха, а лицето му замръзна при моята рязкост.

– Господи, не исках да ви разстройвам, доктор Скарпета!

– Не съм разстроена – отсякох. – Но хора като това копеле не искат да бъдат заловени, окей? Той не е болен, окей? Той е антисоциален тип, у него има зло и той просто прави това, което иска, окей?

С тихо проскърцване на обувките той извади гъба от мивката и започна да бърше масата отстрани. Очите му отбягваха моите.

Гледах го с чувство на поражение.

Той не вдигна поглед от масата.

Почувствах се виновна.

– Уинго? – Отблъснах стола си от бюрото. – Уинго?

Той се доближи с нежелание и аз леко докоснах ръката му.

– Извинявай. Няма никаква причина да изливам яда си върху теб.

– Няма нищо – каза той и смущението в погледа му ме разтревожи. – Знам какво преживявате. Всички тези неща, които стават. Направо да полудееш. А аз през цялото време седя и се опитвам да измисля какво да направя. Всичките тия работи, които в последно време ви се струпаха на главата, а аз не мога да измисля нищо. Просто... просто ми се искаше да можех нещо да направя...

Значи така! Не бях го обидила, по-скоро бях подсилила тревогите му. Уинго се тревожеше за *мен*. Знаеше, че през последните дни не съм на себе си, че нервите ми са опънати до скъсване. А може би и другите го забелязваха. Изтичането на информация, проникването в компютърната програма, обърканите етикети на предметните стъкла. Може би никой нямаше да се учуди, ако се стигнеше дотам да бъде обвинена в некомпетентност...

„Отдавна го подозирахме – ще кажат хората, – тя беше станала съвсем неуравновесена.“

Дори не спях добре. Когато се опитвах да се отпусна, съзнанието ми бе като машина, която не можеше да бъде изключена. Продължаваше да работи, докато мозъкът ми прегрееше, а нервите ми заприличаха

на кабели, по които преминава електрически ток.

Снощи се бях опитала да развеселя Люси и я бях завела да вечеряме навън, а след това на кино. През цялото време в ресторанта и в кино-салона очаквах радиотелефонът ми да иззвъни и от време на време проверявах батериите. Тишината не ми вдъхваше доверие.

В три следобед бях издиктувала два доклада за аутопсии, запълвайки цяла купчина касетки. Когато телефонът иззвъня, аз се качвах в асансьора. Затичах се обратно в стаята си и припряно вдигнах слушалката.

Беше Бил.

– Уговорката ни остава, нали?

Не можех да откажа.

– Много ще се радвам – отговорих аз с фалшив ентузиазъм. – Но не съм сигурна, че моята компания ще е най-приятното нещо на света.

– Ами тогава аз няма да обърна внимание на света.

Излязох от сградата.

Отново бе слънчев ден, но този път по-горещ. Тревата, опасваща сградата, изглеждаше изсъхнала, а по радиото съобщиха, че ако не паднат още дъждове, хановерската доматена реколта ще бъде съсипана. Пролетта тази година се бе изпарила по странно бърз начин. Дълги периоди на вятър и слънце ненадейно се сменяха с навъсена черна армия облаци, появила се сякаш отникъде, за да премине с бойна стъпка през цялото небе. Светкавици сипеха електричество върху целия град, а дъждът се лееше като плътна стена. По същия начин, ако хвърлиш кофа вода в лицето на човек, който е жаден, той просто няма да успее да изпие и капка.

Понякога се замислях върху някои аналогии в живота. Отношенията ми с Бил бяха много подобни на времето. Той беше нахлул в живота ми с почти свирепата си красота, докато аз бях открила, че всъщност се нуждаех от съвсем нежен дъждец, който да уталожил жаждата на сърцето ми. Очаквах с нетърпение да го видя тази вечер, но в същото време не исках да се срещам с него.

Както винаги Бил бе точен: в пет колата му спря пред къщи.

– Това е и добро, и лошо – каза той, когато се бяхме настанили в задния двор и бяхме запалили грила.

– Лошо? – попитах аз. – Сигурно не искаш да кажеш точно това, Бил.

Слънчевите лъчи падаха косо и бяха все още горещи, но облаци преминаваха през слънчевия диск, сменяйки интервалите на бяла светлина с интервали на сянка. Беше се надигнал вятър и въздухът бе

зареден с напрегнато очакване.

Той избърса чело с ръкав и ме погледна с присвити очи. Порив на вятъра огъна дърветата и отпрати една книжна кърпичка през целия двор.

– Лошо, защото това спотояване може да означава, че е напуснал района.

Отдръпнахме се от тлеещите въглени, отпивайки от бутилки бира. Не можех да понеса мисълта, че убиецът може да се премести другаде. Искях да стои тук. Ние поне вече бяхме запознати с начина му на действие. Натрапчиво се опасях от мисълта, че той може да започне да убива в други градове, където случаите ще бъдат подхванати от детективи и съдебни лекари, които нямаха нашата информация. Нищо не беше в състояние да обърка едно следствие така, както сливането на различни пълномощия. Ченгетата ревниво пазят териториите си. Всеки детектив иска лично да извърши ареста и смята, че може да се справи със случая по-добре от всеки друг. Нещата стигаха дотам, че случаите се считаха едва ли не за частна собственост.

И у мен вероятно съществуваше това чувство на собственост. Бях се превърнала в настойник на жертвите и в единствената им надежда убиецът да бъде заловен и съден тук. Един човек може да бъде обвинен в ограничен брой углавни престъпления и едно осъждане другаде щеше да изключи съдебно дело тук. Самата мисъл за това бе възмутителна. Сякаш убийствата на жените в Ричмънд са били само репетиция, само подготовка и съвсем напразни. Може би щеше да се окаже, че и всичко, което ми се бе случило, също е било напразно.

Бил напръска въглищата с още запалителна смес. След това отстъпи от грила и обърна към мен зачервеното си от горещината лице.

– Какво става с твоя компютър? – попита той. – Има ли нещо ново?

Поколебах се. Нямахме никакъв смисъл да извъртам. Бил много добре знаеше, че не съм изпълнила заповедите на Амбърги, че не съм променила паролата, нито съм направила каквото и да било друго, за да „обезопася“ данните. Стоеше точно зад гърба ми миналия понеделник следобед, когато включих компютъра в режим на повикване и пунах ЕХОТО, като че ли подканях извършителя да опита отново. Което всъщност и правех.

– Не изглежда някой друг да е влизал в програмата, ако това имаш предвид.

– Интересно – замисли се той и отпи глътка бира. – Звучи съвсем безсмислено. Логично би било този човек да се опита да се добере до

файла на Лори Питърсън.

– Нейният случай не е в компютъра – подсетих го. – Нищо ново няма да влезе вътре, докато не приключи разследването на тези случаи.

– Значи случаят не е в компютъра. Но как може тя да знае това, освен ако не пробва?

– ТЯ?

– Тя, той, който е там.

– Тя... той, който там е бил човекът, се е опитал да дръпне файла на Лори и не е успял.

– Все пак не е много логично, Кей – настоя той. – Като се замисли човек, не е много логично някой поначало да се е опитал и първия път. Всеки, който разбира от компютри, би се досетил, че един случай, чиято аутопсия е направена в събота, трудно може вече да е в компютърната база данни в понеделник.

– Който рискува, печели – промърморих.

Присъствието на Бил ме правеше нервна. Не можех да се отпусна, нито да се посветя на вечерята, която обещавах да бъде чудесна.

В кухнята бяха накиснати в марината нарязани на тънки ивици рибици. Бутилка червено вино стоеше отворена на плота, за да „подиша“. Люси правеше салатата и беше в чудесно настроение, макар да не бяхме чули и дума от майка ѝ, която бе изчезнала някъде с нейния илюстратор. Люси изглеждаше напълно доволна. Във въображението си тя започваше да си представя, че никога няма да си отиде, а аз се притеснявах от подмятанията ѝ за това колко хубаво би било, когато аз и господин Болтс „се оженим“.

Рано или късно щеше да се наложи да разбия мечтите ѝ о твърдата скала на действителността. Тя щеше да се върне у дома веднага след завръщането на майка ѝ в Маями, а Бил и аз нямаше да се оженим.

Обърнах се към него и внимателно го заразглеждах, като че го виждах за пръв път. Беше се вторачил замислено във въглищата, разсеяно стиснал бирата с две ръце, а златният мъх по ръцете и краката му изглеждаше като цветен прашец. Виждах го през надигащото се було от нагорещен въздух и дим и то бе като символ на растящата дистанция между нас.

Защо жена му се беше самоубила със собствения му пистолет? Дали причината бе чисто утилитарна – пистолетът му е бил най-удобният начин да посегне на себе си, без да губи време? Или това бе нейният начин да го накаже за грехове, за които няхах представа?

Жена му се бе застреляла в гърдите, докато е седяла в леглото – в

тяхното легло. На сутринта в онзи понеделник тя бе дръпнала спусъка часове, а може би и минути след като двамата бяха правили любов. Нейният тест бе положителен за сперма. Когато направих прегледа на място, от тялото ѝ все още се излъчваше лекото ухание на парфюм. Какви са били последните думи на Бил към нея, преди да тръгне на работа?

– Май не си тук.

Погледът ми се фокусира. Бил ме гледаше втренчено.

– Къде отлетя? – попита той и обгърна с ръка талията ми. Усещах дъха му на бузата си. – Може ли и аз да дойда?

– Просто се бях замислила.

– За какво? Само не ми казвай, че за работа...

Реших да говоря направо:

– Бил, липсват някои документи от една от папките, които ти, Амбърги и Танър разглеждахте оня ден.

Ръката, която леко масажираше кръста ми, застина. Усещах гнева му по натиска на пръстите му.

– Какви документи?

– Не съм съвсем сигурна – отговорих притеснено. Не смеех да уточнявам, че липсва етикетът за теста. – Просто се питах дали си забелязал случайно някой да е вдигнал нещо...

Той рязко издърпа ръката си и отсече:

– По дяволите! Не можеш ли поне за една вечер да забравиш тези случаи?

– Бил...

– Достатъчно, окей? – Той рязко пхна ръце в джобовете на шортите си, отбягвайки погледа ми. – Боже мой, Кей! Направо ще ме подлудиш. Те са мъртви. Жените просто са мъртви. Мъртви! Ние с теб сме живи. Животът продължава. Или поне така би трябвало да бъде. Това ще те съсипе – ще ни съсипе, – ако не престанеш да се вманиачаваш с тези убийства.

Въпреки това през останалата част от вечерта, докато Бил и Люси разговаряха непринудено за незначителни неща на масата, аз непрекъснато се ослушвах за телефона. Очаквах да звънне. Чаках обаждането на Марино.

Когато той иззвъня в малките часове, дъждът шибаше къщата, а сънят ми бе неспокоен, с тревожни разпокъсани видения.

Протегнах ръка в тъмното към слушалката.

Последва мълчание.

– Ало? – повторих и щракнах лампата.

Някъде в далечината се чуваше неясен звук от телевизор. Чувах приглушени гласове, изричащи реплики, които не можех да доловя, а сърцето ми се блъскаше като бясно между ребрата ми. Тръснах слушалката.

Беше понеделник, рано следобед. Проверях предварителните лабораторни доклади от изследванията, направени от съдебните специалисти в лабораториите на горните етажи.

Бяха дали пълен приоритет на случаите с удушените жени. Всичко друго – ниво на алкохол в кръвта, улични наркотици и барбитурати – временно минаваше на заден план. Четирима от най-добрите научни умове в момента работеха върху следите от блестящото вещество, което можеше да се окаже евтин сапун на прах, какъвто се използваше в обществените тоалетни из целия град.

Не можеше да се каже, че предварителните доклади са обнадеждаващи. До този момент не можеше да се каже много и за вече известната ни проба – сапун „Борауош“, който използвахме в нашата сграда. Състоеше се от приблизително двадесет и пет процента „инертно, абразивно вещество“ и седемдесет и пет процента натриев борат. Знаехме това, защото ни го бяха казали химиците от фирмата производител. Скениращата електронна микроскопия не даваше толкова сигурни резултати. Например микроскопията на натриев борат, натриев карбонат и натриев нитрат не показваше нищо друго освен натрий. Следите от блестящото вещество показваха същия резултат – натрий. А това бе толкова точно, колкото фактът, че някакво вещество съдържа олово, при положение че олово има навсякъде – във въздуха, в почвата, в дъжда. Никога не правехме проби за олово в следите от огнестрелни рани, защото положителните резултати не означаваха нищо.

С други думи, не всичко, що блести, е боракс.

Следите, които бяхме намерили по телата на убитите жени, можеха да са от нещо друго, като например от натриев нитрат, който се използва много широко – като се започне от торовете и се стигне до една от съставките на динамита. А може да е кристална сода, която се използва като съставка във фотографските проявители. На теория убиецът може да прекарва работното си време във фотографска лаборатория, в оранжерия или във ферма. Колко от веществата, използвани на всяко едно от тези места, съдържат натрий? Само един господ знае.

Вандер изпробва лазера върху най-различни натриеви съединения,

за да види дали ще проблеснат. Това беше един бърз начин да зачеркне няколко точки от списъка ни.

Аз си имах собствени идеи. Исках да разбера кой друг от Ричмъндската голяма община беше поръчвал „Борауош“ освен Службата за здравеопазване и социални грижи. Затова се свързах с представителя на фирмата в Ню Джързи. Попаднах на някаква секретарка, която ме насочи към отдел „Продажби“, оттам ме препратиха към Отдела за връзка с обществеността, а оттам – обратно в счетоводството.

И тогава започна спор.

– Списъкът на клиентите ни е търговска тайна. Нямам право да го правя обществено достояние. А вие какъв лекар казахте, че сте?

– Съдебен лекар – казах аз, преценявайки всяка дума.

– Казвам се доктор Скарпета, главен съдебен лекар на Вирджиния.

– Аха. Вие давате разрешителни на лекари и...

– Не. Ние разследваме смъртни случаи.

Последва пауза.

– Искате да кажете коронер?

Нямаше никакъв смисъл да обяснявам, че не съм коронер. Коронерите са служебни лица на изборна длъжност. Обикновено не са съдебни патологоанатоми. В някои щати човек може да работи на бензиностанция и пак да бъде избран за коронер. Не го опровергах, но това само условни нещата.

– Не разбирам. Да не искате да кажете, че „Борауош“ може да действа смъртоносно? Това просто не е възможно. Доколкото ми е известно, въобще не е токсичен. Никога не сме имали проблеми от подобно естество. Да не би някой да се е отровил, като го е погълнал? Ще трябва да ви препратя към началника си.

Обясних, че при няколко взаимно свързани престъпления сме намерили вещество, подобно на „Борауош“, но че самото вещество няма нищо общо с настъпването на смъртта и че неговата евентуална токсичност изобщо не ме интересува. Казах му, че мога да получа заповед от съда, но че това би означавало загуба на време и за мен, и за него. След това чух удари по клавишите на компютър.

– Мисля, че ще предпочетете да ви го изпратя, госпожо. Тук има седемдесет и три имена, клиенти от Ричмънд.

– Да, ще съм ви много признателна, ако можете да ми изпратите разпечатка колкото може по-бързо. Но ако е възможно, бихте ли ми прочели списъка по телефона?

С определена липса на ентузиазъм в гласа той ми изчете списъка.

Не че това много ми помогна. Повечето от клиентите не ми говореха нищо, като изключим Отдела за моторни превозни средства, Централната градска служба за доставки и, разбира се, Службата за здравеопазване и социални грижи. Взети заедно, те вероятно включваха десетина хиляди служители, всякакви хора – от съдии до обществени защитници, от цялата полиция до монтьорите във всички гаражи в щата и града. Някъде сред тази огромна маса имаше един господин Никой с мания за чистота.

Точно се връщах към бюрото си малко след три часа подир обяд, носейки поредната чаша кафе, когато Роуз позвъни и ми прехвърли едно обаждане.

– Мъртва е от доста време – каза Марино.

Грабнах чантата си и изхвърчах от стаята.

11.

Според Марино полицията още не бе успяла да намери съседите, които да са видели жертвата през уикенда. Една колежка се опитала да се обади по телефона в събота и в неделя, но никой не отговорил. Когато жената не се появила за урока си в един часа, колежката се обадила в полицията. Пристигналият полицай заобиколил къщата. Един прозорец на третия етаж бил широко отворен. Жертвата имала съквартирантка, но тя отсъствала от града.

Адресът бе на по-малко от миля от центъра, на границата с университета на Вирджиния, един разпрострял се конгломерат с повече от двадесет хиляди студенти. Много от колежите, които съставяха университета, се помещаваха в реставрирани викториански или каменни къщи по улица Уест Мейн. В момента имаше летни занятия и студентите се разхождаха по улицата пеша или с велосипеди. Те седяха на малки масички по терасите на ресторантите, пиеха кафе, поставили огромни купчини учебници до лактите си, и лениво разговаряха с приятели в топлия и слънчев юнски следобед.

Както ми каза Марино, Хена Ярбъро била на тридесет и една години и преподавала журналистика в колежа по радиожурналистика на университета. Дошла в Ричмънд от Северна Каролина миналата есен. Не знаехме за нея нищо повече от това, че е мъртва, и то от няколко дни.

Навсякъде бе пълно с ченгета и репортери.

Колите преминаваха бавно край триетажната червена тухлена къща, пред входа на която се вееше ръчно изработено синьо-зелено знаме. В сандъчетата по прозорците растеше бяло и розово мушкато, а по стоманеносивия покрив се виждаха светложълти цветни шарки в стил ар нуво.

Улицата бе толкова задръстена, че ми се наложи да паркирам почти на половин пресечка от къщата, но забелязах, че репортерите бяха покротки от всякога. Почти не помръднаха, когато минах покрай тях. Не тикнаха камери и микрофони под носа ми. В държанието им имаше нещо почти военно по дух – стояха тихо, сковано и определено се чувстваха неловко, сякаш усещаха, че това е още един от онези случаи. Номер пет. Пет жени като тях самите или като техните жени или любовници бяха жестоко малтретирани и след това убити.

Мъж в униформа повдигна жълтата лента, преграждаща външната врата, до която се достигаше по няколко изтъркани стъпала от гранит. Озовах се в слабо осветено антре и се качих по три реда дървени стълби. Най-горе ме чакаха началникът на полицията, няколко високопоставени полицаи, детективи и мъже в униформа. Бил също беше там. Стоеше най-близо до отворената врата и надничаше през нея. За секунда погледът му срещна моя; лицето му изглеждаше пепеляво.

Почти без да го забелязвам, спрях за миг на прага и погледнах в малката спалня, от която лъхаше остра воня на разлагащ се труп. Марино бе с гръб към мен. Беше клекнал пред скрина и отваряше чекмедже след чекмедже, а ръцете му сръчно прехвърляха купчини прилежно съгнати дрехи.

Върху скрина имаше само няколко шишенца парфюм и тоалетно мляко, една четка и комплект електрически ролки за коса. До стената вляво се виждаше бюро, а електрическата пишеща машина върху него бе като остров наред море от листове и книги. Имаше още книги върху един рафт над бюрото, а също и разхвърляни на купчини по дървения под. Вратата на вградения гардероб бе открехната, а лампата вътре не светеше. Нямаше никакви килимчета или дреболии, нямаше снимки или картинки по стените – сякаш спалнята не бе използвана от дълго време или престоят на жената тук е бил временен.

Далеч вдясно имаше двойно легло. От това разстояние успях да видя разхвърляни чаршафи и тъмно петно заплетена коса. Тръгнах към нея, като внимавах къде стъпвам.

Лицето ѝ бе обърнато към мен и бе толкова подуто и червено, че единственото, което можех да кажа за външния ѝ вид, бе, че е бяла с тъмна коса до раменете. Беше гола и полуобърната наляво. Краката ѝ бяха свити в коленете, а ръцете ѝ здраво пристегнати зад гърба. Изглежда, убиецът бе използвал шнуровете от щорите, а начинът, по който бяха вързани, и въобще начинът, по който бе действал, бе потресаващо познат. Тъмносиня покривка за легло бе небрежно метната през бедрата ѝ с жест, който издаваше равнодушно, ледено презрение. На пода пред леглото се въргальаше къса пижамка. Горната част бе закопчана и раздрана от горе до долу. Долната част изглеждаше разпрана по страничните шевове.

Марино бавно прекоси стаята и застана пред мен.

– Качил се е по стълбата – каза той.

– Каква стълба? – попитах.

Имаше два прозореца. Този, на който той беше спрял погледа си, бе

по-близо до леглото и бе отворен.

– Отвън по стената минава стара желязна пожарна стълба – обясни той. – Оттам е влязъл. Стъпалата са ръждясали. Намерихме люспи от ръжда по дограмата, сигурно са от обувките му.

– И пак оттам е излязъл – предположих.

– За това не можем да бъдем сигурни, но така изглежда. Наложил се да разбиваме вратата. Но отвън – добави той и хвърли още един поглед към прозореца – под стълбата расте висока трева. Няма никакви стъпки. В събота вечер валя като из ведро, но това никак не ни помага.

– Има ли климатична инсталация? – По кожата ми лазеха тръпки, въздухът в стаята бе горещ, гнил и влажен.

– Не. Няма и вентилатори. Нито един. – Той избърса зачервеното си лице с ръка. Косата му бе залепнала по мокрото чело на сиви кичури, очите му бяха кръвясали, с тъмни кръгове. Имаше вид на човек, който цяла седмица нито е спал, нито се е преобличал.

– Прозорецът заключен ли беше? – попитах аз.

– И двата бяха отключени. – Изведнъж лицето му придоби учудено изражение и ние едновременно се обърнахме към вратата. – Какво, по дяволите...

Женски писък се бе извисил от антрето два етажа по-долу. Чуваше се тътрене на крака, мъжки гласове спореха.

– Махай се от къща ми! О, Господи... Махай се от къщата ми, копеце такова! – крещеше жената.

Марино рязко мина край мен и шумно затрополи надолу по дървените стъпала. Чух гласа му и почти веднага кръсците спряха. Гръмките гласове се превърнаха почти в шепот.

Пристъпих към външния оглед на тялото.

Температурата на тялото беше същата като температурата на стаята. Веднага след смъртта тялото бе изстинало и се бе вкочанило; после, с покачването на външната температура, се бе покачила и температурата на тялото. Най-накрая вкочаняването бе отминало, сякаш първият шок от смъртта бе преминал с времето.

Нямаше нужда да отмествам покривката много, за да видя какво има отдолу. За секунда спрях да дишам и сърцето ми замря. Внимателно върнах покривката обратно и започнах да си свалям ръкавиците. Тук не можех да направя нищо повече. Нищо.

Когато чух стъпките на Марино по стълбите, се извърнах, за да му кажа, че трупът трябва да стигне до моргата покрит. Но не успях да издам нито звук. Стоях и гледах в безмълвно изумление.

До него на прага стоеше Аби Търнбул. Какво, по дяволите, правеше Марино? Да не беше полудял? Аби Търнбул, репортер номер едно, акулата, пред която чудовището от „Челюсти“ изглеждаше като златна рибка.

Тогава забелязах, че е по сандали, дънки и бяла памучна блуза, която висеше навън. Косата ѝ бе вързана. По лицето ѝ нямаше грим. Не носеше нито касетофон, нито тефтер, през рамото ѝ бе праметната само платнена торба.

Широко отворените ѝ очи се приковаха към леглото, лицето ѝ се сгърчи от ужас.

– Господи, не!!! – изкрещя тя и ръката ѝ се стрелна към отворената ѝ уста.

– Значи е тя – рече Марино тихо.

Аби се приближи с вторачени очи.

– Господи, Хена. Господи...

– Това ли е нейната стая?

– Да. Да. Господи, Боже мой...

Марино отсечено кимна на един униформен полицаи извън полезрението ми да се качи горе и да изведе Аби Търнбул. Чух стъпките ѝ по стъпалата и стоновеите ѝ.

Тихо се обърнах към Марино:

– Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

– Ей, ама аз винаги знам какво правя.

– Значи тя е крещяла – продължих като вцепенена. – Крещяла е по полицията.

– Не. Болтс току-що бе слязъл. Крещеше по него.

– Болтс? – Мозъкът ми сякаш се вледени.

– И е права – отговори той с равен глас. – Къщата си е нейна. Права е, като не иска да се разполагаме навсякъде и да ѝ казваме, че не може да влезе...

– Болтс? – попитах аз тъпо. – Болтс ли ѝ е казал, че не може да влезе?

– Той и още двама. – Повдигна рамене. – С нея ще си имаме главоболия. Съвсем се е побъркала. – Погледът му се плъзна по тялото на леглото и нещо проблесна в очите му. – Тази дама тук ѝ е сестра.

Всекидневната бе изпълнена със слънчева светлина и саксии със зеленина. Беше на втория етаж. Личеше си, че скоро са били платени

много пари за ремонт. Полираният дървен под бе почти изцяло покрит с дебело памучно индийско килимче на светлосини и зелени фигури. Мебелите бяха бели и ъгловати, навсякъде имаше малки възглавнички в пастелни цветове. По варосаните стени висеше завидна колекция абстрактни монотипни гравюри от ричмъндския художник Грег Карбо. Стаята не бе практична; подозирах, че Аби я бе подредила, имайки предвид само себе си. Бе впечатляваща, но студена бърлога, която говори за успех и липса на сантименталност, а това беше много типично за създателката ѝ, поне доколкото можех да я преценя.

Тя седеше свита в ъгъла на бяло кожено канапе и нервно пушеше дълга тънка цигара. Никога не бях виждала Аби отблизо, но сега бях направо поразена от вида ѝ; толкова бе особена. Очите ѝ не бяха еднакви, едното бе малко по-зелено от другото, а пълните устни и вирнатият тънък нос сякаш не принадлежах на едно и също лице. Имаше кестенява коса, която започваше да побелява и достигаше до раменете ѝ, високи скули, около очите и устата мрежа от тънки бръчици. Беше слаба, с дълги крака, вероятно на моите години, може би няколко години по-млада.

Тя втренчи в нас немигащите си изцъклени очи на подплашено животно. Униформеният полицаи излезе и Марино тихо затвори вратата след него.

– Ужасно съжалявам. Знам колко е мъчително... – Марино започваше с обичайните приказки. Спокойно обясни колко е важно тя да отговори на всички въпроси, да си спомни каквото може за сестра си – навичките, приятелите, ежедневието ѝ, – и то колкото може по-подробно. Аби го гледаше вдървено и мълчеше. Аз седях срещу нея.

– Разбрах, че сте отсъствали от града – каза той.

– Да. – Гласът ѝ потрепера и тя потръпна, сякаш ѝ беше студено. – Заминах за Ню Йорк в петък следобед. Имах среща.

– Каква среща?

– За една книга. В момента вода преговори за една книга. Имах среща с посредника си. Останах да спя при една приятелка.

Върху стъклената масичка за кафе касетката в магнетофона тихо се въртеше. Аби бе забола неவிждащ поглед в нея.

– Говорили ли сте със сестра си от Ню Йорк?

– Опитях се да ѝ се обадя снощи, за да ѝ кажа в колко часа пристига влакът ми. – Тя пое дълбоко дъх. – Когато не вдигна телефона, малко се зачудих. След това просто предположих, че е излязла някъде. Опитях отново, като пристигнах на гарата. Знаех, че днес следобед има часове. Взех такси. Нямах представа. Чак когато пристигнах, когато видях

колите, полицията...

– От колко време живеете заедно със сестра си?

– Миналата година тя се раздели с мъжа си. Искаше да промени живота си, да размисли. Казах ѝ да дойде да живее тук. Казах ѝ, че може да остане при мен, докато се успокои или докато реши да се върне при него. Това беше през есента. Края на август. Дойде да живее при мен миналия август и започна работа в университета.

– Кога я видяхте за последен път?

– В петък следобед. – Гласът ѝ се извиси и след това засече. – Закара ме до гарата.

Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

Марино измъкна смачкана носна кърпа от задния си джоб и ѝ я подаде.

– Имате ли някаква представа какви са били пановете и за уикенда?

– Смяташе да работи. Каза ми, че ще си стои у дома и ще подготвя часовете си. Хена не беше много общителна, имаше само един-двама приятели, и те преподаватели. Предстоеше ѝ много работа по подготовката на часовете ѝ, каза ми, че ще напазарува в събота. Това е.

– Къде? От кой магазин?

– Нямам представа. Но това няма значение. Знам, че не е ходила. Другият полицай, който беше тук преди малко, ме накара да проверя в кухнята. Не е ходила до магазина. Хладилникът е точно толкова празен, колкото беше, когато тръгнах. Трябва да е станало в петък вечер. Също като другите убийства. През целия уикенд, докато съм била в Ню Йорк, тя е била тук. Лежала е тук по този начин.

За момент всички замълчахме. Марино огледа всекидневната с непоницаемо лице. Аби запали цигара с треперещи ръце и се обърна към мен.

Знаех какво ще попита още преди да изрече думите.

– И това ли е като другите? Знам, че сте я прегледали.

Поколеба се, опитвайки се да се овладее, следващите ѝ думи прозвучаха като затишие пред яростна буря:

– Какво ѝ е сторил?

Отговорът, който ѝ дадох, можеше да мине в графата „нищо не мога да ви кажа, докато не я прегледам на по-добра светлина“.

– По дяволите, тя ми е сестра! – извика. – Искам да знам какво ѝ е сторил този изверг. Господи! Мъчила ли се е? Моля ви, кажете ми, че не се е мъчила...

Ние я оставихме да плаче с дълбоките ридания на неприкрито

страдание. Мъката ѝ я отнесе далеч извън пределите на човешкото страдание. Ние просто седяхме. Марино я наблюдаваше с нетрепващи, непоницаеми очи.

Ето в такива моменти се ненавиждах. Студеният, клиничен завършен професионалист, който не се трогва от чуждата болка. Какво можех да кажа? Разбира се, че се е мъчила! Когато го е видяла в стаята си, когато е започнала да разбира какво ще ѝ се случи, ужасът ѝ, умножен многократно от това, което е прочела във вестниците за другите убити жени, смразяващите репортажи, писани от собствената ѝ сестра. И след това болката, физическата ѝ болка.

– Добре. Естествено, няма да ми кажете – изстреля Аби, насичайки изреченията. – Всичко ми е ясно. Вие няма да ми кажете. Ще си криете картите. Тези неща са ми ясни. И защо? Колко жени още трябва да убие това копеле? Шест? Десет? Петнадесет? Може би тогава ченгетата ще го заловят?

Когато Марино се обади, невиджащите му очи още бяха обърнати към нея:

– Недейте да стоварвате вината върху полицията, госпожице Търнбул. Ние сме на ваша страна, опитваме се да помогнем...

– Точно така! – прекъсна го тя. – Вие и вашата помощ! Колко много помогнахте миналата седмица! Къде, по дяволите, бяхте тогава?

– Миналата седмица? Какво по-точно имате предвид?

– Имам предвид горилата, която ме проследи от редакцията до къщи! – възкликна тя. – Беше се залепил за мен като гербова марка, аз завия нанякъде и той след мен. Дори спрях пред един магазин, за да го разкарам. Когато излязох след двадесет минути, пак си седеше там. Същата кола! И продължи да ме следи! Прибрах се и веднага се обадих на полицията. А те какво направиха? *Нищо*. Някакъв полицаи довтаса след *два часа*, за да провери дали всичко е наред. Дадох му описание, даже номера на колата. А той направил ли е проверка? Боже мой, не! Поне не чух и дума. А тази свиня в колата може да е бил и убиецът! Сестра ми е мъртва. Убита. Защото някакъв полицаи не си е помръднал пръста.

Марино я изучаваше с поглед, в очите му проблисваше интерес.

– Кога точно е станало това?

Тя се поколеба.

– Във вторник, струва ми се. Миналия вторник. Късно, може би към десет и половина вечерта. Работих в редакцията до късно, имах да довършвам един материал...

Той придоби объркан вид.

– Тъъ, ако не греша, вашата смяна не беше ли нощна – от шест до два сутринта или нещо такова?

– Във вторник друг репортер беше поел моята смяна. Трябваше да отида рано през деня, за да довърша нещо за следващия брой.

– Аха – рече Марино. – Окей, колата. Кога започна да ви следи?

– Трудно е да се каже. Всъщност я забелязах няколко минути след като бях тръгнала от паркинга. Може и да ме е причакавал. Може в един момент да ме е забелязал, не зная. Но изведнъж се залепи за задната ми броня с включени фарове. Намалих, като се надявах, че ще ме задмине. Но той също намали. Натиснах газта. Пак същото. Не можех да се отърва от него. Реших да се отбия в един магазин. Не исках да ме проследи до дома. Но то така и стана. Трябва да е подминал, да се е върнал и да ме е изчакал в паркинга или на някоя улица наблизо. Изчакал ме е, докато изляза, и после е тръгнал.

– Сигурна сте, че е била същата кола?

– Нов кугар, черен. Абсолютно съм сигурна. Имам човек от Отдела за моторни превозни средства. Когато ченгетата не направиха нищо, той провери номера. Колата е наета. Имам адреса на фирмата и номера на колата, ако това ви интересува.

– Да, интересува ме – каза Марино.

Тя пхна ръка дълбоко в торбата си и измъкна сгънато листче от бележник. Когато му го подаде, ръката ѝ потрепна.

Марино му хвърли един поглед и го пхна в джоба си.

– После какво стана? Колата ви проследи. Проследи ви до дома?

– Нямах друг избор. Не можех цяла нощ да обикалям из града. Той видя къде живея. Прибрах се и веднага грабнах телефона. Той сигурно е подминал къщата и е продължил нататък. Когато погледнах през прозореца, вече го нямаше.

– Някога преди това да сте виждали колата?

– Не знам. Черни кугари съм виждала. Но дали съм виждала точно този – това не съм сигурна.

– Добре ли разгледахте шофьора?

– Беше много тъмно, а и той беше зад мен. Но съм сигурна, че в колата имаше само един човек. Той, шофьорът.

– Той? Сигурна ли сте?

– Видях само силует, човек с къса коса, окей? Разбира се, че е „той“. Беше ужасно. Седеше неподвижно, втренчил поглед в тила ми. Просто един втренчен силует. Залепен за бронята ми. Казах на Хена. Разказах ѝ всичко. Казах ѝ да внимава, да си отваря очите за черен кугар

и ако види такава кола близо до къщата, да се обади на деветстотин и единадесет. Тя знаеше какво става из града. Знаеше за убийствата. Боже мой! Не мога да го повярвам! Казах ѝ да заключва прозорците! Да внимава!

– Значи за нея е било нещо обичайно да оставя някой прозорец не-
заклучен или отворен?

Аби кимна и изтри очите си.

– Винаги спеше на отворен прозорец. Понякога вътре става горещо. През юли смятах да сложа климатична инсталация. Аз самата дойдох да живея тук малко преди да дойде тя. През август. Имаше толкова много друга работа. А есента и зимата приближаваха. О, Господи! Казвала съм ѝ хиляди пъти. Тя винаги витаеше в някакъв свой собствен свят. Просто не обръщаше внимание. Не можех да я накарам да ме изслуша. По същия начин никога не съм могла да я накарам да си сложи предпазния колан в колата. Тя е малката ми сестричка. Никога не е обичала да ѝ казвам какво да прави. Нещата просто се плъзгаха край съзнанието ѝ, като че ли изобщо не ги чуваше. Аз ѝ казвах. Разказвах ѝ за всичко, което става, за престъпленията. Не само за убийствата, ами за изнасилванията, обирите, за всичко. А тя ставаше нетърпелива. Не искаше да слуша такива истории. Казваше: „О, Аби, ти виждаш само лошите неща. Не можем ли да говорим за друго?“ Аз имам pistolет. Казах ѝ да го държи до леглото си, когато ме няма. Но тя не искаше дори да го пипне. По някакъв начин. Предложих ѝ да я науча да стреля и също да си купи pistolет. Но тя отказа. Отказа! А сега това! Нея я няма! Господи! Сега трябва да ви кажа всичко за нея, за навиците ѝ, а това всъщност няма никакво значение!

– Има значение. Всичко има значение...

– Нищо от това няма значение, защото аз знам, че не тя е била набе-
лезаната жертва! Той дори не е знаел за нея! Жертвата е трябвало да бъ-
да аз!

Последва тишина.

– А защо смятате така? – попита Марино спокойно.

– Ако в черната кола е бил убиецът, значи жертвата е трябвало да
бъда аз. Няма значение кой е той, защото аз съм човекът, който пише за
него. Виждал е името ми във вестниците. Знае коя съм.

– Може би.

– Мен! Той е преследвал мен!

– Възможно е и вие да сте били набеязаната жертва – каза Марино
сухо, – но не можем да бъдем сигурни, госпожице Търнбул. Не трябва

да се изключва нито една възможност. Може той да е видял сестра ви някъде, в университета или в някой ресторант, или в магазин. Може да не е знаел, че тя живее с някого, особено ако я е проследил, когато вие сте били на работа – искам да кажа, ако я е проследил нощем и я е видял как се прибира, когато вас ви е нямало вкъщи. Може да е нямал понятие, че ви е сестра. Може да е съвпадение. Имаше ли някое място, което тя често да посещава, някой ресторант, бар или нещо друго?

Като изтри очи, тя се опита да си спомни.

– Има една „бърза закуска“ на улица Фъргюсън, близо до колежа по радиожурналистика. Веднъж-два пъти в седмицата обядваше там. По барове не ходеше. От време на време отивахме в ресторант „При Анжела“ в южния квартал, но в тези случаи винаги сме били заедно – тя не е била сама. Може и да е ходила и по други места, имам предвид магазини. Не знам. Не знам какво е правила всяка минута от денонощието.

– Казахте, че се е пренесла тук миналия август. Някога да е заминавала, за уикенда, някакви други пътувания или нещо такова?

– Защо? – Тя бе озадачена. – Смятате, че някой може да я е проследил, някой, който не живее в града?

– Просто се опитвам да установя кога е била тук и кога не.

Тя каза с треперещ глас:

– Миналия четвъртък отиде до Чепел Хил, за да се види с мъжа си и с някаква приятелка. Имаше я почти цяла седмица, върна се в сряда. Днес започваха часовете ѝ, първият учебен ден от летния семестър.

– Някога да е идвал тук мъжът ѝ?

– Не – отговори Аби предпазливо.

– Имало ли е случаи той да се е отнасял с нея грубо, да е проявявал насилие...

– Не! – извика тя. – Джеф не би могъл да го направи! Те и двамата искаха за известно време да се разделят, за да премислят! Между тях никога не е имало враждебност. Свинята, която е направила това, е същата свиня от другите случаи!

Марино се вторачи в магнетофона на масата. На него просветваше миниатюрна червена светлинка. Прерови джобовите на сакото си и по лицето му се изписа раздразнение.

– Ще трябва да слеза до колата за минута.

Остави ме сама с Аби в ярко осветената бяла всекидневна.

Възцари се неловко мълчание. След продължителна пауза Аби се обърна и ме погледна.

Очите ѝ бяха кръвясали, а лицето ѝ – подпухнало. С мъка и

горчивина тя изрече:

– Толкова пъти съм искала да говоря с вас. А ето какво стана сега. Вие сигурно тайно се радвате. Зная какво мислите за мен. Сигурно смятате, че съм си го заслужила. Получавам доза от това, което чувстват хората, за които съм писала. Поетическа правда.

Забележката ѝ ме нарани дълбоко. Аз възкликнах горешо:

– Аби, вие не сте заслужили такова нещо. Не бих го пожелала нито на вас, нито на когото и да било.

Забилата поглед в силно стиснатите си ръце, тя продължи мъчително:

– Моля ви, погрижете се за нея. Моля ви. Сестра ми. О, Боже. Моля ви, погрижете се за Хена...

– Ще се погрижа за нея, обещавам...

– Не трябва да го оставяте да се измъкне! Не трябва!

Не знаех какво да кажа.

Тя ме погледна и ужасът, който прочетох в очите ѝ, ме разтърси.

– Вече нищо не разбирам. Не разбирам какво става. Всичките тези неща, които чувам. А сега това. Опитвала съм се. Опитвала съм се да разбера. От вас. А сега това. Сега вече не знам кои сме ние и кои са те.

Аз казах тихо:

– Не съм сигурна, че ви разбрах, Аби. Какво сте се опитвали да разберете от мен?

Тя отговори, изговаряйки думите много бързо:

– Онази вечер. Миналата седмица. Аз се опитах да разговарям с вас. Но той беше там...

В главата ми смътно се оформяше някакъв спомен. Бавно попитах:

– Коя вечер?

По лицето ѝ се изписа объркване, сякаш не можеше да си спомни.

– Сряда – каза тя. – Беше сряда вечер.

– Вие сте дошли до дома ми с колата си и после сте си отишли? Защо?

Тя се запъна:

– Вие... Вие не бяхте сама.

Бил. Спомних си как стояхме в кръга светлина от лампата на терасата. Виждахме се съвсем ясно, а колата му бе паркирана пред къщата. Значи е била тя. Аби е дошла с колата си онази вечер, видяла ме е заедно с Бил, но това не обяснява реакцията ѝ. Защо е изпаднала в паника? Тя веднага загаси фаровете и отпраши на заден ход, а това приличаше на първичен рефлекс на страх.

Тя продължи:

– Тези разследвания. Чувам разни неща. Слухове. Ченгетата нямат право да разговарят с вас. Никой няма право да разговаря с вас. Някъде е станал гаф и затова цялата информация се насочва към Амбърги... Трябваше да ви попитам! А сега казват, че сте сгрешили със серологичните изследвания в случая с лекарката... Лори Питърсън. Че цялото разследване е отишло на кино заради вашия отдел и че ако не бил този гаф, полицията е щяла вече да хване убиеца... – Беше ядосана и несигурна, широко отворените ѝ очи не се отместваха от мен. – Трябва да знам дали е така. Трябва да знам! Трябва да знам какво ще стане със сестра ми!

Откъде можеше тя да знае за етикета на теста? Бети не би ѝ казала. Но Бети бе приключила серологичните проби с предметните стъкла и копията – *всички* копия на *всички* доклади – се изпращаха направо на Амбърги. Да не би той да е казал на Аби? Или някой от неговия отдел? Дали той е казал на Танър? А на Бил?

– Откъде знаете всичко това?

– Чувам много неща. – Гласът ѝ трепереше.

Погледнах покрусеното ѝ лице, тялото ѝ, сгърчено от скръб.

– Аби – казах спокойно. – Сигурно наистина чувате много неща. Също така съм сигурна, че голяма част от тях не са истина. А и дори в тях да има зрънце истина, тълкуването е погрешно. Може би трябва да се запитате защо някой ще седне да ви разправя тези неща, какви трябва да са истинските му мотиви.

Тя се поколеба.

– Просто искам да знам дали е вярно... Дали е вярно това, което ми казаха. Дали вашата служба има някаква вина.

Просто не знаех как да реагирам.

– Така или иначе, ще го разбере, не си правете илюзии. Не ме подценявайте, доктор Скарпета. Ченгетата правят гаф след гаф. Те направиха гаф и с мен, когато тази горילה ме проследи до дома. Направиха гаф с Лори Питърсън, когато тя е навъртяла деветстотин и единадесет, а полицията е реагирала с един час закъснение. Тогава, когато вече е била мъртва!

Не успях да скрия учудването си.

– Когато хората научат за това – продължи тя и в очите ѝ светеха сълзи и ярост, – градът ще проклина деня, в който съм се родила! Някой ще трябва да плати! Аз ще се погрижа да плати този, който трябва! И знаете ли защо?

Гледах я, без да продумам.

– Защото на никой от важните клечки не му пука, когато се

изнасилват и убиват жени! Същите копелета, които работят по случаите, ходят да гледат филми, в които изнасилват, убиват, заколват жени. Смятат го за секси. Обичат да гледат такива снимки в списания. Имат си такива фантазии. И сигурно се възбуждат, като гледат снимките на убитите жени. Ченгета! Те си правят шегички с тези неща. Чувала съм ги. Чувала съм как се смеят на местопрестъпленията, как се смеят в спешния кабинет в болницата!

– Не го правят нарочно. – Устата ми бе суха. – Това е начин да се противопоставят на напрежението.

По стълбите се чува стъпки.

Аби погледна крадешком към вратата, бръкна в торбата си, извади оттам визитна картичка и написа на нея някакъв телефон.

– Моля ви. Ако можете нещо да ми кажете след... след това... – Тя пое дълбоко дъх. – Ще ми се обадите ли? – Подаде ми картичката. – Тук е номерът на радиотелефона ми. Не знам къде ще бъда. Но не и в тази къща. Тук няма да се върна още доста време. Може би никога.

Влезе Марино.

Очите на Аби яростно го фиксираха.

– Знам какво ще ме попитате – каза, когато той затвори вратата. – И отговорът е „не“. В живота на Хена нямаше никакви мъже, тук, в Ричмънд. Тя не се виждаше с никого. Не спеше с никого.

Без да каже и дума, той вкара нова касетка и натисна на запис.

След това бавно вдигна глава и я погледна.

– А вие, госпожице Търнбул?

Дъхът ѝ секна. Като се запъваше, тя каза:

– Имам приятел в Ню Йорк. Тук няма никой. Само делови връзки.

– Ясно. А какво е вашето определение на „делови връзки“?

– Какво искате да кажете? – Очите ѝ бяха широко отворени от уплаха.

Той за момент се замисли, после небрежно каза:

– Това, което се питам, е дали сте знаели, че „горилата“, която ви е проследила до дома онази вечер, всъщност ви е наблюдавала от няколко седмици. Мъжът в черния кугар. Той е полицаи. Цивилен полицаи, работи в нравствения отдел.

Тя го погледна невярващо.

Марино продължи лаконично:

– И затова никой не се е притеснил много, когато сте се обадили, госпожице Търнбул. Но аз щях да се притесня, ако го бях разбрал тогава, защото този човек се е изложил. Искам да кажа, ако той ви следи,

вие не трябва да го забележите.

С всяка изминала секунда думите му звучаха все по-студено и злобно.

– Но този полицаи никак не ви е обичал. Всъщност когато ей сега слязох до колата, му се обадох, за да разбере какво е станало. Той си призна, че нарочно е искал да окаже натиск върху вас. Изпуснал си нервите, докато ви следил онази вечер.

– Какво става? – възкликна тя, обзета от паника. – Той е оказал натиск върху мен, защото съм репортер?

– Става въпрос за нещо доста по-лично, госпожице Търнбул. – Марино небрежно запали цигара. – Спомняте ли си, преди няколко години вие написяхте голямо експозе за един полицаи от „нравствения“, който се замесил в контрабанда и се пристрастил към кокаина. Не може да не си го спомняте. Най-накрая той налага дулото на служебния си пистолет, пръсна си черепа. Сигурно си спомняте случая съвсем ясно. Този полицаи от „нравствения“ бил съдружник на човека, който ви е следил. Смятах, че интересът, който проявява към вас, ще бъде за него мотив да си свърши добре работата. Но той като че ли се е поувлъкъл...

– *Вие!* – възкликна тя невярващо. – Вие сте го накарали да ме следи! Защо?

– Ще ви кажа. Тъй като приятелят ми явно се е престарал, няма какво повече да крия. Рано или късно щяхте да разберете, че е полицаи. По-добре още отсега да поставим картите на масата пред лекарката тук, защото това я засяга и нея.

Аби ми хвърли отчаян поглед. Марино бавно тръсна цигарата си. След това дръпна от нея и продължи:

– В момента Службата на главния съдебен лекар опира пешкира за тези изтичания на информация в пресата, а те водят директно към вас, госпожице Търнбул. Някой е проникнал в компютъра на докторката. Амбърги я е хванал на мушката, създава цял куп проблеми и отправя обвинения. Аз пък съм на друго мнение. Смятам, че изтичанията на информация нямат нищо общо с компютъра. Смятам, че някой е проникнал в компютъра само за да ни накара да си помислим, че информацията идва оттам, за да прикрие факта, че единствената база данни, в която е проникнато, е тази, която е между ушите на Бил Болтс!

– Това е лудост!

Марино продължи да пуши, с поглед, втрещен в нея. Тя се измъчваше, а това му доставяше удоволствие.

– Нямам нищо общо с някакво проникване в някакъв компютър! –

избухна тя. – Дори да знаех как да го направя, никога, никога не бих го сторила! Просто не мога да повярвам! Сестра ми е мъртва... Боже Господи... – Очите ѝ станаха безумни и се изпълниха със сълзи. – Боже мой! Какво общо има всичко това с Хена?

Марино хладно каза:

– Стигнал съм дотам, че вече не зная кой и какво общо има с каквото и да било. Това, което знам, е, че някои от нещата, които вие сте публикували, не са широко известни. Някой иска да издъни разследването зад кулисите. Ще ми се да знам защо някой би направил такова нещо, освен ако има какво да крие или какво да спечели...

– Не разбирам какво...

– Вижте – прекъсна я той. – Струва ми се малко странен фактът, че преди около пет седмици, точно след второто убийство, вие сте написали дълга статия за Болтс, „един ден от живота му“. Голям портрет на амбициозното момче с голямо бъдеще. Дватамата сте прекарвали деня заедно, нали така? Само че съвсем случайно аз се разхождах из улиците през същия този ден, видях ви как си тръгнахте с колата от „Франко“ към десет часа. Ченгетата обичат да си пъхат носа навсякъде, а аз и без това нямах какво друго да правя, по улиците става скучно. Така че се залепих за вас...

– Стига – прошепна тя, клатейки глава. – Стига!

Той не ѝ обърна внимание.

– Болтс не ви е оставил в редакцията. Откарал ви е до вас и когато минах оттам няколко часа по-късно – какво да видя! Лъскавото бяло ауди продължава да си седи там, а всички лампи в къщата загасени. И после какво? Веднага след това във вашите репортажи започват да се появяват всички тези пикантни подробности. Сигурно това е вашето определение за „делови връзки“.

Аби цялата трепереше, подпряла глава с ръце. Не можех да се насиля да я погледна. Не можех да се насиля да погледна и Марино. Бях толкова потресена, че информацията почти не достигаше до съзнанието ми – с нищо неоправданата жестокост на това обвинение сега, след всичко, което се бе случило.

– Не съм спала с него. – Гласът ѝ толкова трепереше, че тя едва говореше. – Не съм. Не съм искала. Той... Той се е възползвал от мен.

– Точно така – изсумтя Марино.

Тя вдигна глава и за секунда притвори очи.

– Бях с него през целия ден. Последното събрание, на което отидохме, свърши чак към седем. Предложих да вечеряме заедно, казах му, че

вестникът поема разноските. Отидохме във „Франко“. Аз изпих само една чаша вино. Една чаша. Почувствах се много зле. Почти не си спомням как съм си тръгнала от ресторанта. Последното нещо, което си спомням, е как влизам в колата му. Как той се пресяга, хваща ме за ръката и казва, че никога не бил го правил с полицейски репортер. Какво е станало тази вечер, аз просто не си спомням. Събудих се рано на следващата сутрин. Той беше тук...

– Което ме подсеща... – Марино яростно изгаси цигарата си. – Къде е била сестра ви през това време?

– Тук. Предполагам, че е била в стаята си. Не си спомням. Няма значение. Ние сме били на долния етаж. Във всекидневната. На кушетката, на пода, не си спомням. Не съм сигурна, че тя въобще е разбрала!

Върху лицето на Марино се изписа отвращение.

Аби продължи истерично:

– Не можех да го повярвам. Ужасно ме беше страх, чувствах се зле, като че ли бях отровена. Единственото обяснение е, когато съм станала, за да отида до тоалетната, той е сипал нещо в чашата ми. Бил е сигурен, че ме е хванал натясно. Кой би ми повярвал, ако им разкажех, че щатският прокурор... е направил подобно нещо? Никой! Никой не би ми повярвал!

– Тука сте права – прекъсна я Марино. – Ей, ама той е привлекателен мъж. Няма защо да играе такива фокуси, за да накара някоя жена да се предаде.

Аби изкрещя:

– Той е измет! Сигурно е правил такива неща хиляди пъти и никой не му е потърсил сметка! Той ме заплаши, каза, че ако кажа и дума, ще ме изкара курва и ще ме съсипе!

– След това какво стана? – попита Марино. – След това се е почувствал виновен и е започнал да ви снася информация, така ли?

– Не! Нямам нищо общо с това копеле! Страхувам се, че ако се приближа до него, ще го пречукам. Информацията ми не идва от него!

Не можеше да е вярно това, което казваше Аби. Не можеше да е вярно. Опитах се да пропъдя думите ѝ. Те бяха ужасни, но се вписваха, бяха логични въпреки отчаяната ми вътрешна съпротива.

Тя трябва да е познала бялото ауди на Бил веднага. Затова я е обзела паника, когато го е видяла паркирано пред къщи. Преди малко бе видяла Бил в дома си и му се бе разкрещяла, защото не можела да го понася.

Бил ме бе предупредил, че тя не би се спряла пред нищо, че е

отмъстителна, опасна. Защо ми бе казал това? Наистина, защо? Дали не подготвяше почвата за собствената си защита в случай, че Аби реши да го обвини?

Беше ме излъгал. Не е било вярно, че е отблъснал така наречените й „аванси“, когато я е откарал до къщи след интервюто. Колата му все още е била паркирана там рано на следващата сутрин.

Пред очите ми се стрелнаха образи от няколко случая в началото на нашите отношения, когато с Бил бяхме оставали сами на кушетката във всекидневната ми. Повдигна ми се при спомена за ненадейната му агресия, за неподправената, брутална сила, която бе приложил и която аз приписах на уискито. Дали това не бе тъмната страна на характера му? Дали единственото удоволствие за него не бе да подчинява другите на волята си? Да взема със сила?

Той бе тук, вкъщи, на местопрестъплението, когато пристигнах. Нищо чудно, че бе дошъл толкова бързо. Интересът му е бил повече от професионален. Той не изпълняваше просто задълженията си. Вероятно е познал адреса на Аби. Вероятно е знаел чия е къщата преди всички други. Искал е да види, да провери.

Може би дори се е надявал, че жертвата е Аби. В такъв случай той никога повече не би се притеснявал, че може да настъпи този момент, че тя ще разкаже на някого.

Седейки съвсем неподвижно, аз се опитах да превърна изражението си в каменна маска. Не можех да си позволя да се издам. Раздиращото неверие. Опустошението. О, Господи, дано само да не ми проричи.

От съседната стая се чу телефонен звън. Той продължи дълго, но никой не вдигна слушалката.

По стъпалата отекнаха стъпки, метал приглушено звънна о дърво, от радиотелефони долиташе прашене. Санитарите качваха носилка на третия етаж.

Аби въртеше в ръце цигара, след това внезапно я хвърли в пепелника заедно с горящата клечка.

– Ако наистина сте изпратили човек да ме следи – каза тя, понижавйки глас, от което думите й се изпълниха с презрение – и ако сте искали да разберете дали се срещам с него, дали спя с него, за да получавам информация, то тогава би трябвало да знаете, че казвам истината. След случилото се онази вечер не съм се приближавала до това копеле.

Марино не пророни дума.

Мълчанието му бе неговият отговор.

Аби не се бе виждала с Бил оттогава.

По-късно, докато санитарите сваляха носилката надолу по стълбите, Аби се облегна на рамката на вратата и стисна ръба толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха от напрежение. Тя проследи с поглед белия силует на тялото на сестра ѝ, докато отмина, и продължи да гледа след групата; лицето ѝ бе маска на неприкрита мъка.

Леко стиснах лакътя ѝ в безмълвно съчувствие и излязох, следвайки непонятната за нея загуба. Миризмата витаеше по стълбите, а когато прекрачих прага на външната врата, яркото слънце за момент ме заслепи.

12.

Кожата на Хена Ярбъро, влажна от многократните измивания, лъщеше като бял мрамор на светлината на горната лампа. Бях сама в моргата с нея, слагайки последните шевове на разреза във формата на Y, който се разпростираше от слабините до гръдната кост и след това се раздвояваше наляво и надясно по гърдите.

Уинго се бе погрижил за главата, преди да си тръгне. Черепната кутия бе наместена съвсем точно, а разрезът от задната страна на главата бе затворен прецизно и изцяло покрит с коса, но затова пък следите от шнура, с който е била удушена, бяха като прогорени. Лицето ѝ бе подуто и лилаво и това не можеше да бъде променено нито от моите усилия, нито от усилията на погребалното бюро.

От главния вход рязко се разнесе извъняване. Вдигнах очи към часовника. Минаваше девет вечерта.

Срязах конеца със скалпел, покрих тялото с чаршаф и свалих ръкавиците си. Чух гласа на Фред, пазача; разговаряше с някого в коридора, след това преместих тялото върху количката и я забутах към хладилника.

Когато отново се показах и затворих тежката стоманена врата, видях Марино. Стоеше облегат на бюрото и пушеше цигара. Продължи да ме наблюдава безмълвно, докато събирах пробите и епруветките с кръв и започнах да ги подписвам.

– Откри ли нещо, което би могло да ме заинтересува?

– Смъртта е настъпила вследствие на задушаване чрез притискане на врата – казах механично.

– А някакви следи?

– Няколко влакна...

– Хм – прекъсна ме той, – аз обаче открих други неща.

– Хм – казах със същия тон, – аз пък искам да се махна оттук.

– Добре, докторке. Точно това имах предвид. Мисля да се поразходим с кола.

Прекъснах това, което правех, и внимателно го загледах. Косата му бе влажна и прилепнала към темето, вратовръзката му – изкривена, гърбът на бялата му риза с къс ръкав – силно измачкан, сякаш дълго време бе седял в колата си. Под лявата му мишница висеше светлокафяв кобур, от който се подаваше дълга цев на револвер. Облян от ярката

светлина на горната лампа, той имаше почти заплашителен вид, очите му приличаха на две дълбоки сенки, а мускулите на челюстта му непрестанно играеха.

– Мисля, че трябва да дойдеш и ти – добави той с равен тон. – Така че ще изчакам да се преоблечеш и да се обадиш вкъщи.

Да се обади вкъщи? Откъде знаеше, че у дома има някой, на когото да се обади? Никога не му бях споменавала за племенничката си. Никога не му бях споменавала за Берта. Що се отнасяше до мен, можеше изобщо да нямам дом, но това не влизаше в работата на Марино.

Тъкмо се канех да му кажа, че нямам никакво намерение да се разхождам с него където и да било, когато забелязах суровия израз на очите му и думите ми замръзнаха на устните.

– Добре – промълвих, – добре.

Той продължаваше да седи облеган на бюрото, с цигара в уста, докато аз прекосих залата и отидох до съблекалнята. Измих лицето си на мивката, съблякох престилката и облякох полата и блузата си. Толкова бях разсеяна, че отворих шкафчето си и се пресегнах да взема лабораторната си престилка, преди да се усетя какво правя. Нямах нужда от лабораторната си престилка. Бележникът, куфарчето и сакото ми бяха горе, в стаята.

В крайна сметка успях да взема всичко и последвах Марино до колата му. Отворих вратата на мястото отпред, но лампата в колата не светна. Мушнах се вътре опипом, събаряйки от седалката трохи и някакви нагънати хартиени кърпички.

Той излезе от паркинга на заден ход, без да продума.

Скениращата светлина подскочаше от канал на канал, докато диспечерът прехвърляше обаждания, към които Марино, изглежда, не проявяваше никакъв интерес. Полицаи мърмореха нещо в микрофона. Някои сякаш го дъвчеха.

– Три-четиридесет и пет, десет-пет, едно-шестдесет и пет на канал три.

– Едно-шестдесет и девет, приемам.

– При теб свободно ли е?

– Десет-десет. Десет-седемнадесет, полицията. С обекта.

– Обади ми се, когато стане десет-двадесет и четири.

– Десет-четири.

– Четири-петдесет и едно.

– Четири-петдесет и едно хикс.

– Десет-двадесет и осем на Адам Ейда Линкълн, едно-седем-нула.

Гласовете се изключваха, а сигналите гърмяха като басов клавиш на електрически орган. Марино караше, без да продума. Прекосихме центъра, където витрините бяха препречени от железните „завеси“, които спускаха в края на деня. Червени и зелени неонов светлини настоятелно рекламираха заложни къщи, поправки на обувки, евтини закусвални. Хотелите „Шератън“ и „Мариът“ светеха като кораби, но по улиците имаше много малко автомобили и пешеходци, виждаха се само сенките на скитници, скупчени по ъглите. Когато минавахме край тях, те ни проследяваха с бялото на очите си.

Трябваше да изтекат няколко минути, за да разбере къде отиваме. На площад Уинчестър забавихме ход и запълзахме като мравка пред номер 498, дома на Аби Търнбул. Кафявата каменна стена изглеждаше като черна отломка, знамето помръдваше безпомощно пред входа. Отпред нямаше никакви коли. Аби не си бе у дома. Питам се къде ли бе отседнала.

Марино бавно зави по алеята, отделяща нейната къща от съседната. Колата се разтресе, преминавайки през браздите, оставени от колела; фаровете подскочиха и осветиха тъмните тухли на сградите, кофите за боклук, закрепени с вериги към стълбовете, счупени бутилки и други боклуци. На около шест метра навътре в този клаустрофобичен коридор той спря и угаси мотора и фаровете. Точно вляво от нас бе задният двор на къщата на Аби, тясна ивица трева, опасана от телена ограда, на която висеше табела, предупреждаваща света, че ВНИМАНИЕ, има КУЧЕ, каквото аз знаех, че не съществува.

Марино извади фенера от колата и лъчът сега се плъзгаше по ръждасалата пожарна стълба от задната страна на къщата. Всичките прозорци бяха затворени, стъклата им проблясваха в тъмнината. Марино обърна фенера и огледа празния двор, а седалката му проскърца.

– Хайде – каза той. – Чакам да чуя дали и ти си мислиш това, което си мисля и аз.

Казах очевидното:

– Табела. Табелата на оградата. Ако убиецът е смятал, че има куче, това би го накарало да се замисли. Нито една от другите жертви не е имала куче. Ако имаха, сигурно сега щяха да са живи.

– Право в целта.

– Освен това – продължих – подозирам какъв е твоят извод – убиецът е знаел, че табелката не означава нищо, че Аби – или Хена – нямат куче. А откъде е могъл да знае?

– Ъхъ. Откъде може той да знае това – повтори Марино бавно, –

освен ако е имало причина да го знае?

Аз мълчах.

Той щракна запалката.

– Като например, ако вече е бил влизал в тази къща.

– Не мисля, че...

– Не се прави, че нищо не разбираш, докторке – каза той тихо.

Аз също извадих цигарите си, ръцете ми трепереха.

– Просто си го представям. Мисля, че и ти си го представяш. Един мъж, който е бил в дома на Аби Търнбул. Той не знае, че сестра ѝ е тук, но знае, че куче няма. А той никак не обича госпожица Търнбул, защото тя знае нещо, което той в никакъв случай не би искал някой друг да разбере.

Замълча. Усещах погледа му, но отказвах да го срещна или да кажа нещо.

– От нея той вече си е взел своето, окей? Възможно е и да не може да се контролира, може това да е непреодолим импулс, може да му хлопа дъската, така да се каже. Той се притеснява. Притеснява се, че тя може всичко да разкаже. По дяволите! Тя е журналистка. На нея ѝ плащат за това да разказва мръсните тайни на хората. Ще се разбере... това, което той е направил.

Той хвърли към мен още един поглед, но аз продължавах да мълча.

– И какво прави тогава? Решава да я пречука, но така, че да си помислим, че е като другите убийства. Единственият проблем, е, че той не знае за Хена. Не знае и къде се намира спалнята на Аби, защото единственият път, когато е бил в този дом, е стигнал до всекидневната. Така че, когато влиза с взлом миналия петък вечер, сбърква спалните и отива в стаята на Хена. Защо? Защото това е спалнята, където свети лампа, а пък Аби е заминала. Е, да, но вече е късно. Той вече не може да се върне назад. Трябва да свърши работата докрай. Той я убива...

– Не може да го е направил. – Опитях се да овладее гласа си. – Болт не би направил такова нещо. Господи, та той не е убиец.

Мълчание.

Марино бавно се обърна към мен и изгърси цигарата си.

– Интересно. Аз не съм споменавал имена. Но тъй като ти го направи, може би ще трябва да продължим разговора на тази тема, да се опитаме да вникнем по-дълбоко.

Отново замълчах. Емоциите ме застигнаха и аз усещах как гърлото ми се стегна. Отказвах да плача. По дяволите! Нямах да позволя на Марино да ме види разплакана!

– Слушай, докторке – каза той и гласът му беше значително по-спокоен. – Не се опитвам да те тормозя. Това, което правиш в личния си живот, си е твоя работа. И двамата сте пълнолетни и необвързани. Но аз знам за вас. Виждал съм колата му пред вас...

– Пред нас? – попитах аз объркано. – Какво...

– Ей, ама аз обикалям из целия град. Ти живееш в града, нали? Познавам колата ти. Знам и къде живееш, познавам и бялото му ауди. Виждал съм го пред вас няколко пъти през последните месеци и ми е ясно, че не е бил там, за да обсъждате случаите...

– Точно така. Не е бил за това там. Но това въобще не те засяга.

– Напротив, засяга ме. – Той бързо метна фасата си през прозореца и запали друга цигара. – Сега вече ме засяга заради това, което е направил с госпожица Търнбул. Това ме кара да си задам въпроса: какво ли друго е правил?

– Случаят с Хена е почти същият като останалите – казах аз хладно. – Няма никакво съмнение, че е била убита от същия човек.

– А какво показват тампоните?

– Бети ще ги обработи утре сутринта. Не знам...

– Искам да ти спестя усилията, докторке. Болтс не отделя секрет. И мисля, че и ти знаеш това, знаеш го от месеци.

– В този град има хиляди мъже, които не отделят секрет. Ти също може да си сред тях.

– Ъхъ – измърмори той. – Може и да съм, това не знам. И ти не знаеш. Но за Болтс знаеш. Когато си преглеждала жена му миналата година, си й направила теста и си намерила сперма, спермата на съпруга й. В лабораторния доклад пише черно на бяло, че човекът, с когото тя е имала полово сношение, преди да посегне на живота си, не отделя секрет. Господи, дори аз си го спомням. Аз бях там, нали си спомняш?

Не реагирах.

– Не исках да изключвам нито една възможност, когато за пръв път влязох в онази спалня и я видях седнала в леглото, облечена в тази нощница с огромна дупка отпред. При мен винаги убийството е на първо място, самоубийството на последно, защото, ако не приемеш, че е убийство от самото начало, после става късно. Единствената грешка, която направих тогава, беше, че не взех пълен комплект проби от Болтс. Самоубийството изглеждаше толкова очевидно, че след като ти прегледа трупа, аз отбелязах случая като приключен. А може би не е трябвало. Тогава имах основателна причина да му поискам кръвна проба, за да проверя дали наистина спермата, намерена по жена му, е била от него.

Той каза, че е била, че са правили любов рано онази сутрин. Аз оставих нещата дотам. Не съм го притискал. А сега не мога дори да попитам. Нямам никаква прилична причина.

– Само кръв не е достатъчно – казах тъпо. – Ако е А-отрицателна или Б-отрицателна, не можеш да бъдеш сигурен дали не отделя секрет – трябва проба и от слюнката...

– Тъхъ, ясно ми е как се взема пълен комплект проби. Но това сега няма значение. Не знаем коя група е.

Аз мълчах.

– Знаем, че човекът, който пречуква тези жени, не отделя секрет. И знаем, че Болтс знае всички подробности около тези убийства, знае ги толкова добре, че спокойно би могъл да убие Хена така, че да изглежда като поредното убийство от серията.

– Ами поискай му от всички проби, и от ДНК-то – казах ядосано. – Хайде де. Това ще реши въпроса.

– Ей, точно така ще направя. Може да го сложа и под лазера, за да видя дали блести.

Блестящото вещество на теста със сбъркания етикет премина пред очите ми. Наистина ли веществото беше дошло от ръцете ми? Дали Бил миеше ръцете си със сапун „Борауош“?

– Намери ли блестящи следи по тялото на Хена? – попита Марино.

– По пижамата й. Също и по чаршафите.

Известно време и двамата мълчахме.

После казах:

– Убиецът е същият. Знам какви са моите констатации. Същият е.

– Тъхъ. Може и да е същият. Но това не ме успокоява.

– Сигурен ли си, че Аби не ни е излъгала?

– Отбих се в кабинета му днес следобед.

– Бил си при Болтс? – попитах, запъвайки се.

– Тъхъ, точно така.

– И си получил потвърждение? – повиших тон.

– Тъхъ. – Той ми хвърли бегъл поглед. – В известен смисъл.

Мълчах, страхувах се да си отворя устата.

– Разбира се, той отрече всичко и направо се разяри. Заплаши, че ще я съди за клевета, цялата програма. Но и аз знам това. А пък той знае, че аз знам.

Видях как ръката му се стрелна към външната страна на бедрото му и изведнъж ме обзе паника. Касетофонът.

– Ако правиш това, което ми се струва, че правиш... – бързо

изстрелях.

– Какво? – попита той учуден.

– Ако си включил проклетия си касетофон...

– Ей! – запротестира той. – Исках да се почеша, окей? Господи, претърси ме, ако искаш. Накарай ме да се съблека, ако това ще те успокои.

– Не можеш да ми платиш достатъчно.

Той се размя. Репликата бе го развеселила съвсем чистосърдечно.

След това продължи:

– Исках ли да знаеш истината? Започвам да се чудя всъщност какво се е случило с жена му.

Преглътнах и казах:

– Нямахте нищо съмнително във физическите данни. По дясната й ръка нямахте следи от барут...

Той ме прекъсна:

– О, разбира се. Тя самата е дръпнала спусъка. В това не се и съмнявам, но може би си заслужава да си зададем въпроса: „Защо?“ Може би ги е вършил тези неща от години. Може би тя е открила.

Той запали мотора и фаровете. Известно време колата се клатушкаше между къщите и след това излезе на улицата.

– Виж какво. – Явно нямахте намерение да ме остави на мира. – Не искам да си пъхам носа там, където не ми е работа. Или с други думи, това не е моята идея за забавление, докторке. Ти се виждаш с него, нали така?

Един травестит се поклащаше по тротоара, жълтата му пола се подмяташе около добре оформените му крака. Изкуственият му бюст бе висок, зърната изглеждаха твърди под стегнатата бяла блуза. Той обърна към нас безизразни очи.

– Често ли се виждате? – попита Марино отново.

– Да. – Гласът ми едва се чуваше.

– А миналия петък вечер?

В началото не можех да си спомня. Не можех да се сетя. Травеститът лениво се обърна и тръгна в обратна посока.

– Заведох племенничката си да вечеряме и след това на кино.

– Той беше ли с вас?

– Не.

– Знаеш ли къде е бил в петък вечерта?

Поклатих глава.

– Не се ли е обаждал или нещо такова?

– Не.

Мълчание.

– Мамка му мръсна – промърмори той с чувство на безсилие. – Ако само бях знаел за него тогава, ако само знаех това, което знам сега, щях да мина с колата покрай тях. Да проверя къде е. Мамка му мръсна.

Мълчание.

Той изхвърли угарката си през прозореца и запали отново. Пушеше цигара от цигара.

– Така. Откога се виждаш с него?

– От няколко месеца. От април.

– Само с теб ли се вижда или и с други жени?

– Мисля, че не се вижда с друга. Не знам. Явно има доста неща за него, които не знам.

Той продължи неумолимо като вършачка.

– Някога да си забелязвала нещо странно у него? Искам да кажа, нещо да не е в ред?

– Какво имаш предвид? – Усещах как езикът ми надебелява. Трудно изговарях думите, сякаш заспивах.

– Да не е в ред – повтори той, – искам да кажа в секса.

Замълчах.

– Някога да е бил с теб груб? Да се е опитвал да приложи насилие? – За миг замълча. – Какво представлява? Наистина ли е животното, което описа Аби Търнбул? Можеш ли да си представиш, че е способен на това, което е направил с нея?

Чухах гласа му и същевременно не го чувах. Мислите ми се появяваха и изчезваха, сякаш от време на време изпадах в безсъзнание.

– ... като например агресия. Бил ли е някога агресивен? Забелязвала ли си нещо странно?

Образите. Бил. Ръцете му, които ме мачкат, раздърпват дрехите ми, грубо ме блъскат на кушетката.

– ... Хора като него си имат начин на действие. Тях не ги интересува сексът като такъв. На тях им трябва да го получат със сила. Нали разбираш, трябва им завоевание...

Беше груб. Причини ми болка. Със сила вмъкна езика си в устата ми. Не можех да дишам. Това не беше той. Като че ли в него се бе вселил някой друг.

– И няма никакво значение, че е толкова привлекателен, че може да го получи винаги когато поиска. Нали разбираш? Хора като него не са в ред. Просто не са в ред...

Като Тони, когато се напиеше и когато бе сърдит.

– ... Искам да кажа, докторке, че той е насилник. Знам, че не ти е приятно да го чуеш. Но, по дяволите, това е истината. Може и нещо да си забелязала...

Бил пиеше прекалено много. И когато беше пил, положението ставаше още по-лошо.

– ... Непрекъснато се случва. Сигурно няма да ми повярваш, като ти разкажа колко често ме викат разни дами у дома два месеца след случката. Най-накрая се решават да разкажат на някого. Понякога някоя приятелка ги убеждава да разкажат какво се е случило. Банкери, бизнесмени, политици. Срещат някоя „мацка“ в бара, почерпят я с едно питие и ѝ сипят малко приспивателно. Бум! Следващото, което тя си спомня, е как се събужда и животното е до нея в леглото, а през нея като бе ли е минал трактор...

С мен той никога не би си позволил подобно нещо. Държеше на мен. За него аз не бях просто обект, не бях непозната... Или просто е проявил предпазливост. Знам прекалено много. Номерът никога не би минал.

– ... И номерът им минава с години. Понякога цял живот. Когато ги погребват, на коланите им има толкова много резки, като че ли са Храбрият шивач.

Бяхме спрели на червен светофар. Нямах представа от колко време стоим и чакаме.

– Нали не сбърках алюзията? Она тип, дето убивал мухи и за всяка муха имал по една резка на колана...

Светофарът приличаше на яркочервено око.

– Някога да е опитвал с теб, докторке? Някога Болтс да те е насилвал?

– Какво? – Бавно се обърнах и го погледнах. Той гледаше право напред, лицето му бе бледо в червените отблясъци от светофара. – Какво? – казах отново. Сърцето ми се блъскаше в гърдите.

– Изнасилвал ли те е някога? – попита Марино, сякаш бях някаква непозната, сякаш бях една от „мацките“, които го бяха извикали вкъщи.

Усещах как кръвта се покачва по врата ми.

– Някога да те е нападал, да се е опитвал да те удуши, нещо тако...

Изведнъж вътре в мен избухна гневът. Пред очите ми заиграха светлинки. Сякаш в главата ми бе станало късо съединение. Кръвта нахлу в мозъка ми и ме заслепи.

– Не! Казах ти всичко, което знам за него! И повече няма да кажа и

дума! ТОЧКА!

Марино стреснато замълча. За момент не знаех къде се намираме.

Големият бял циферблат плуваше точно пред мен, а сенките и силюетите около нас бавно се превърнаха в малкия парк от подвижни лаборатории отвъд паркинга зад сградата.

Наоколо нямаше никой. Намалихме и спряхме до моята кола.

Разкопчах предпазния колан. Цялата треперех.

Във вторник валеше дъжд. Водата се изливаше от сивото небе и чистичките ми не успяваха толкова бързо да изчистят предното стъкло. Седях в колата и чаках заедно с почти неподвижна редица от автомобили по междущатското шосе.

Времето отразяваше настроението ми. След срещата с Марино се чувствах физически зле, сякаш бях препила. Откога знаеше той за това? Колко често бе виждал бялото аути пред дома ми? Дали бе преминавал покрай къщата ми с колата си просто от любопитство? Искал е да види как живее надутата началничка? Сигурно знае колко е заплатата ми и колко плащам по ипотеката всеки месец.

Заслепяващи снопове светлина ме накараха да свия в лявото платно и аз бавно задминах една линейка и един полицаи, който отклоняваше движението край силно смачкан пикап. Мрачните ми мисли бяха прекъснати от радиото.

– ... Хена Ярбъро е била изнасилена и удушена. Смята се, че нападателят е същият мъж, който е убил другите четири жени в Ричмънд през последните два месеца.

Увеличих звука и се заслушах в информацията, която вече бях чула няколко пъти, откак бях излязла от къщи. Изглежда, единствената новина в Ричмънд от няколко дни насам бе убийството.

– ... Последните събития. Според източник, близък до следствието, доктор Лори Питърсън е направила опит да набере деветстотин и единадесет непосредствено преди да бъде убита...

Тази сензационна подробност бе на първа страница на сутрешния вестник.

– ... Свързахме се с директора на Обществена безопасност в дома му...

Танър явно четеше предварително подготвено изказване:

– Полицейският отдел е осведомен за положението. Поради деликатността на тези случаи не мога да направя никакъв коментар...

– Имате ли някаква представа кой е източникът на тази информация? – попита журналистът.

– Не съм упълномощен да коментирам този факт...

Не можеше да го коментира, защото не знаеше.

Но аз знаех.

Така нареченият източник, близък до следствието, трябва да беше самата Аби. Името ѝ го нямаше никъде по вестниците. Явно редакторите бяха решили да ѝ отнемат този случай. Тя вече не коментираше новините, тя самата ги създаваше. Спомних си заканата ѝ:

– Някой ще плати...

Тя искаше Бил да плати, полицията да плати, градът да плати, сам Господ да плати. Чаках новините от проникването в моя компютър и от втория тест. Човекът, който щеше да плаща, бях аз.

Стигнах в службата си в осем и половина. Чуваше се звън от телефони по целия коридор.

– Репортери – оплака се Роуз, когато влезе да остави купчина бележки с телефонни обаждания върху бюрото ми. – Информационни агенции, списания, а преди няколко минути и някакъв тип от Ню Джързи, който заяви, че пишел книга.

Запалих цигара.

– Това за Лори Питърсън. Че се е обаждала в полицията – добави тя, а по лицето ѝ се появиха тревожни бръчки. – Колко ужасно, ако е вярно...

– Продължавай да отпращаш всички в сградата отсреща – прекъснах я. – Всички, които се интересуват от тези случаи, да бъдат препращани на Амбърги.

Той вече ми беше изпратил няколко бележки по електронната поща, в които искаше да му предам копие от доклада за аутопсията на Хена Ярбъро. На тях пишеше: „Спешно.“ На последната бележка думата „спешно“ бе подчертана, а до нея се мъдреше обидната забележка: „Очаквам обяснение по повод статията в «Таймс»“.

Да не би да намекваше, че аз съм виновна за това последно „изтичане на информация“? Да не би да ме обвиняваше, че съм разказала на някой репортер за неуспешното обаждане на 911?

Амбърги нямаше да получи от мен никакво обяснение. От мен той днес нямаше да получи абсолютно нищо, дори ако изпратеше хиляда бележки, дори ако се появеше лично.

– Сержант Марино е тук – добави Роуз, което съвсем ме довърши. – Искате ли да го видите?

Знаех за какво е дошъл. Всъщност вече бях направила копие от доклада си за него. Сигурно се бях надявала, че ще се появи по-късно, когато вече ще съм си тръгнала.

Подписах една купчина токсикологични доклади, когато чух тежките му стъпки по коридора. Когато влезе, от тъмносиния му шлифер капеше вода. Рядката му коса бе залепнала за главата, а лицето му изглеждаше изтощено.

– За снощи... – започна той, когато се доближи до бюрото ми.

Погледът, който му хвърлих, бързо затвори устата му.

Чувствайки се неловко, той се огледа, разкопча шлифера си и бръкна в джоба за цигари.

– Навън вали като из ведро – промърмори. – До обяд би трябвало да премине.

Без да продумам, му подадох фотокопие от доклада за аутопсията на Хена Яръбро, който включваше предварителните серологични проби, направени от Бети. Той започна да чете, без да придърпва стола от другата страна на бюрото ми – застанал прав, а от него се стичаше вода върху килимчето.

Когато стигна до общото описание, видях как очите му се заковаха някъде в средата на страницата. Когато ги вдигна и ме погледна, лицето му бе сурово.

– Кой знае за това?

– Почти никой.

– Комисарят виждал ли го е?

– Не.

– Танър?

– Той се обади преди малко. Казах му само каква е причината за смъртта. Не съм споменавала другите ѝ наранявания.

Марино продължи да прелиства доклада още известно време.

– Някой друг? – попита той и ме погледна.

– Никой друг не го е виждал.

Мълчание.

– Във вестниците няма нищо – каза. – Няма и по радиото, и по телевизията. С други думи, нашият човек, на когото снасят информацията, не знае за тези подробности.

Хвърлих му смразяващ поглед.

– Мама му стара! – Стъгна доклада и го пхна в джоба си. – Тоя тип е направо втори Джак Изкормвача.

После ми хвърли един поглед и продължи:

– Предполагам, че от Болтс няма и дума. Ако се появи, гледай да го отбягваш, да изчезнеш.

– А това какво би трябвало да значи? – При самото споменаване на името на Бил ми стана физически зле.

– Недей да разговаряш с него, не се виждай с него. Какъвто е там стилът ти. Точно сега не искам той да получава копие от доклада. Не искам да вижда този доклад или да получава каквато и да било допълнителна информация.

– Все още ли го подозираш? – попитах колкото може по-спокойно.

– Боже мой, вече изобщо не знам какво да мисля – отсече Марино. – Всъщност той е щатски прокурор и има право да получава каквато информация си поиска, окей? Но на мен хич не ми дреме, дори и да е губернатор на този щат. Не искам да знае нищо. Така че, моля те, направи всичко възможно да избегнеш всякакви срещи с него.

Бил нямаше да дойде. Сигурна бях, че няма и да се обади. Той знаеше какво бе разказала за него Аби, знаеше също така, че и аз бях при съставяла и бях чула всичко.

– И още нещо – каза Марино, като закопча шлифера си и вдигна яката. – Ако ще ми се цупиш, цупи ми се. Но снощи аз просто си върших работата и ако смяташ, че ми е доставило удоволствие, то тогава много грешиш.

Зад гърба му някой се покашля и той се обърна. Уинго стоеше на вратата нерешително, с ръце в джобовете на елегантния си бял ленен панталон.

По лицето на Марино се изписа отвращение; той бързо мина покрай Уинго и излезе.

Нервно подрънквайки с някакви монети, Уинго се приближи до бюрото ми и каза:

– Ъъ, доктор Скарпета, във фойето чака още един екип от телевизията...

– Къде е Роуз? – попитах аз и свалих очилата си. Клепачите ми сякаш бяха посипани с пясък.

В тоалетната или нещо такова. Ъъ, да им кажа да си ходят или...

– Препрати ги в сградата отсреща – казах и добавих раздражено: – Точно както препратихме предишния и по-предишния екип.

– Да, разбира се – промърмори Уинго, но не помръдна. Продължаваше нервно да подрънква монетите.

– Има ли друго? – попитах с пресилено спокойствие.

– Ами нещо, което бих искал да знам. Става дума за него, ъъ, за

Амбърги де. Нали той беше против пушенето и само вдигаше много пара против цигарите или го бъркам с някого?

Погледът ми се задържа върху сериозното му лице. Не можех да си представя какво значение можеше да има това.

– Да – отговорих аз. – Той е обявил война на тютюнопушенето и често прави публични изказвания по този въпрос.

– Така си и мислех. Струва ми се, че съм чел такова нещо в редакционни статии, а и по телевизията съм го чувал. Доколкото си спомням, догодина той смята да забрани пушенето във всички сгради на Службата за здравеопазване и социални грижи.

– Точно така – отговорих и раздразнението ми достигна връхната си точка. – Догодина по това време твоята началничка ще мръзне навън в дъжда, докато изпуши една цигара – като тинейджър, който се крие от родителите си.

След това го изгледах въпросително и попитах:

– Защо?

Той повдигна рамене.

– Просто се чудех. – Отново повдигна рамене. – Предполагам, че навремето е пушел и след това е бил спечелен за каузата, или...

– Доколкото ми е известно, никога не е пушил – казах аз.

Телефонът ми пак иззвъня и когато вдигнах поглед отново, Уинго беше изчезнал.

За едно поне Марино беше прав: за времето. Когато подкарах колата към Шарлътсвил същия следобед, небето над мен бе ослепително синьо. Единственото, което подсказваше, че сутринта се бе разразила буря, беше леката мъглица, която се издигаше от тучните пасища от двете страни на пътя.

Обвиненията на Амбърги продължаваха да ме глождат, така че бях решила да чуя сама това, което той всъщност бе обсъждал с доктор Спиро Фортозис. Такова поне бе намерението ми, когато се обадих и си уредих среща със съдебния психиатър. Но тази всъщност не беше единствената причина. Познавах се с Фортозис още от началото на кариерата си и никога не бях забравила факта, че той се бе отнесъл приятелски с мен в онези студени дни, когато ходех по различни национални срещи по съдебна медицина, където не познавах почти никого. Един разговор с него щеше да бъде за мен най-добрата форма на изповед, ако не исках просто да отида на психиатър.

Той стоеше в коридора на полуосветения четвърти етаж на тухлената сграда, където се намираше неговият отдел. По лицето му се разля

усмивка, той бащински ме прегърна и бързо ме целуна по темето.

Фортозис беше професор по медицина и психиатрия в университета на Вирджиния. От мен бе по-възрастен с петнадесет години, косата му бе като две бели крила над ушите, а очите му гледаха приветливо иззад очилата без рамки.

Обикновено носеше тъмни костюми, бели ризи и тънки вратовръзки на райета, които бяха излезли от мода толкова отдавна, че бяха станали отново модерни. Винаги си го бях представяла като „домашния лекар“ от картина на Роуел.

– В момента боядисват кабинета ми – поясни той, отваряйки една врата от тъмно дърво в средата на коридора. – Така че, ако не те притеснява, че би се почувствала като пациент, можем да влезем тук.

– Точно сега наистина се чувствам като твой пациент – казах, след като той затвори вратата зад гърба ми.

В просторната стая имаше всички удобства на една всекидневна, въпреки че бяха доста по-неутрални и лишени от уют.

Настаних се на светлокафява кожена кушетка.

По стените висяха няколко бледи абстрактни акварела, имаше и няколко саксии с нецъфтящи растения. Липсваха списания, книги, нямаше и телефон. Лампите върху масичките около стените не светеха, скъпите бели транспаранти бяха вдигнати само дотолкова, че да позволяват слънчевата светлина успокоително да прониква в стаята.

– Как е майка ти, Кей? – попита Фортозис, а аз придърпах един бежов стол.

– Оцелява. Мисля, че ще ни надживее всичките.

Той се усмихна.

– Ние винаги си мислим така за майките си, но за съжаление, рядко се оказва вярно.

– Как са жена ти и дъщерите?

– Добре. – Очите му не се отместваха от лицето ми. – Изглеждаш много уморена.

– Да, уморена съм.

Замълча за известно време.

– Знам, че водиш часове в Медицинския институт на Вирджиния – започна той с благия си уравновесен глас. – Питам се дали някога си се срещала с Лори Питърсън.

Без да има нужда от повече подканвания, аз му разказах всичко, което не смеех да призная пред друг. Нуждата да го изразя с думи бе зашеметяваща.

– Срещата съм я веднъж – казах аз. – Почти съм сигурна, че е била тя.

Бях се ровила дълбоко в паметта си, особено в онези мълчаливи, интроспективни моменти, когато бях в колата на път за работа или за дома, или когато се грижех за розите в градината си. Виждах лицето на Лори Питърсън и се опитвах да го наложа върху неясните черти на безброй студентки от института, които се скупчваха около мен в лабораториите или в аудиториите по време на лекции. Вече бях успяла да си внуша, че когато разглеждах снимките у дома ѝ, нещо в съзнанието ми бе прещракало – тя ми беше позната.

Преди месец бях изнесла серия от лекции „Жените в медицината“. Спомням си как стоях зад подиума пред море от млади лица, което се издигаше на редици, достигайки до края на аудиторията в Медицинския институт. Студентите си бяха донесли обяда и се бяха разположили върху червените възглавнички на банките, като ядяха и отпиваха от безалкохолните си напитки. Случаят бе съвсем обикновен, нямаше нищо необичайно или особено забележително освен в ретроспекцията.

Не бях съвсем сигурна, но смятах, че Лори бе едно от момичетата, които след лекцията излязоха, за да зададат въпроси. Спомнях си неясния образ на привлекателно русо момиче, облечено в лабораторна престилка. Единственото, което си спомнях ясно от лицето ѝ, бяха очите, тъмнозелени и нерешителни. Попита ме дали наистина смятам, че една жена е способна да съчетае семейните си задължения с кариера, изискваща толкова много, каквато е медицината. Това се запомняше, защото аз за момент се запънах. Аз самата бях успяла в едното, но не и в другото.

С маниакална настойчивост се бях връщала към тази сцена безброй пъти, като че лицето щеше да дойде на фокус, ако го извиквах в съзнанието си достатъчен брой пъти. Тя ли беше, или не? Никога вече нямаше да мога да ходя из коридорите на института, без да търся лицето на русокосата лекарка. Не смятах, че ще я открия. Вероятно е била Лори, появила се за момент пред очите ми като призрак от един бъдещ кошмар, който щеше да я отпрати в миналото.

– Интересно – отбеляза Фортозис с типичния за него замислен тон. – Защо смяташ, че за теб е толкова важно дали си се срещала с нея тогава или в друг момент?

Забих поглед в дима, който се издигаше от цигарата ми.

– Не съм сигурна. Само знам, че от това смъртта ѝ става по-реална.

– Ако можеше да върнеш този ден, би ли го направила?

- Да.
- И какво би направила?
- Бих я предупредила по някакъв начин – казах аз. – По някакъв начин бих поправила това, което е направил той.
- Това, което е направил убиецът?
- Да.
- Мислиш ли за него?
- Не искам да мисля за него. Просто искам да направя всичко възможно да бъде заловен.
- И наказан?
- Няма наказание, което да е равно на престъплението му. Няма такова наказание, което би било достатъчно.
- Ако го осъдят на смърт, това не би ли било достатъчно, Кей?
- Той може да умре само веднъж.
- Значи ти искаш той да се мъчи. – Очите му не ме изпускаха.
- Да – отговорих.
- По какъв начин? Чрез болка?
- Чрез страх – отвърнах. – Искам да чувства същия страх, какъвто са чувствали и те, когато са разбрали, че ще умрат.

Не бях усетила колко време е минало, откакто разговаряхме, но когато най-накрая млъкнах, в стаята бе притъмняло.

– Сигурно са ми влезли под кожата по начин, по който никога друг случай не ми е действал – признах.

– Също като в сънищата. – Той се облегна на стола си и леко съедини пръстите на двете си ръце. – Хората често казват, че не сънуват, а всъщност би било по-точно да се каже, че просто не си спомнят сънищата си. Тези неща ще ни влязат под кожата, Кей. Всичко. Ние едва успяваме да обуздаем по-голямата част от емоциите си, така че да не ни погълнат.

– Явно в последно време на мен това не ми се удава добре, Спиро.

– Защо?

Подозирах, че отговорът на този въпрос му е много добре известен, но че иска да го чуе от мен.

– Може би защото Лори Питърсън е била лекарка. Аз се идентифицирам с нея. Може би проектирам собствената си личност върху нея. Някога и аз бях на нейната възраст.

– В известен смисъл някога *ти* си била *тя*.

- В известен смисъл.
- И това, което се е случило с нея, би могло да се случи с теб?
- Не съм сигурна, че съм извела нещата чак дотам.
- Мисля, че си го направила. – Той се поусмихна. – Мисля, че си докарала много неща доста далече. Друго?

Амбърги. Какво всъщност му е казал Фортозис?

- Върху мен има силен страничен натиск.
- Какво например?
- Политика. – Ето че го казах.
- Аха, ясно. – Той леко потропа с пръсти. – Това винаги го има.
- Изтичане на информация, която излиза в пресата. Амбърги се тревожи, че може източникът да е моята служба.

Поколебах се, дебнейки да засека признак, че това вече му е известно.

Безизразното му лице не издаваше нищо.

– Според него твоята теория е, че репортажите от вестниците изострят маниакалната необходимост на убиеца да убива и следователно изтичането на информация може да е косвената причина за смъртта на Лори Питърсън. А сега и на Хена Ярбъро. Сигурна съм, че следващото твърдение ще е това.

– Възможно ли е информацията наистина да изтича от твоята служба?

– Някой отвън е проникнал в базата данни на нашия компютър. Това означава, че е възможно. Или по-точно казано, това ме поставя в незащитима позиция.

– Освен ако не откриеш кой наистина го е направил – каза той сухо.

– Не виждам никакъв начин това да стане – отговорих и го подтигнах: – Ти си разговарял с Амбърги.

Той срещна погледа ми.

– Да. Но смятам, че придава прекалено голямо значение на думите ми. Никога не бих си позволил да твърдя, че информацията, която, казват, изтичала от твоята служба, е причина за последните две убийства. С други думи, че ако не се бяха появили тези репортажи, двете жени биха били живи. Това не съм го казвал.

Бях сигурна, че облекчението, което чувствах, се изписва на лицето ми.

– Но ако Амбърги или някой друг смята да раздухва историята с така нареченото изтичане на информация, което може и да е от твоя служебен компютър, аз за съжаление ще съм в състояние да направя много

малко. В интерес на истината действително съм убеден, че има съществена връзка между репортажите и действията на убиеца. Ако се използва вътрешна информация за написването на сензационни материали и огромни заглавия на първа страница, то Амбърги – или който и да било друг – може да вземе обективното ми изказване и да го използва като оръжие срещу твоята служба. – Хвърли ми един дълъг поглед. – Разбираш какво искам да кажа, нали?

– Искаш да кажеш, че не можеш да обезвредиш бомбата – отговорих и усетих как настроението ми спадна.

Той се наведе напред и направо изрече:

– Искам да кажа, че не мога да обезвредя бомба, която дори не виждам. Каква бомба? Да не намекваш, че някой нарочно ти е поставил клопка?

– Не зная – отговорих предпазливо. – Но знам, че градската управа ще си има страхотни неприятности заради това, че Лори Питърсън е набрала деветстотин и единадесет точно преди да бъде убита. Чете ли вестниците?

Той кимна и в очите му проблесна интерес.

– Амбърги ме извика, за да обсъдим този въпрос много преди тазсутрешната история – продължих. – Танър беше там. Болтс също. Казаха, че може да стане скандал, че може да се стигне до съд. Точно тогава Амбърги разпореда всяка информация за пресата да минава през него. На мен ми се забраняват всякакви коментари. Той каза, че според теб изтичането на информация в пресата и репортажите, които се пишат на базата на тази информация, стимулират действията на убиеца. Подложена бях на подробен разпит по повод изтичането на информация, на възможността източникът да е моята служба. Нямах избор – трябваше да си призная, че някой е проникнал в нашата база данни.

– Ясно.

– Докато ставаше всичко това – продължих, – у мен започна да се затвърждава обезпокояващото впечатление, че ако наистина избухне скандал, той ще се върти около моята служба и нейната дейност. Изводът: аз съм попречила на следствието, може би дори косвено съм причинила смъртта на още жени... – Тук замълчах. После гласът ми постепенно се извиси: – С други думи, струва ми се, че ще се стигне дотам никой да не обърне внимание на гафа с обаждането на телефон деветстотин и единадесет, защото всички ще са прекалено заети да си изкарват яда на Службата на главния съдебен лекар и на мен лично.

Фортозис мълчеше.

Добавих безпомощно:

– Може би си създавам излишни емоции, без да имам основателна причина.

– А може би не.

Не това исках да чуя.

– На теория – обясни той – положението би могло да е точно такво, каквото току-що описа. Щом има хора, които насочват нещата в тази посока, защото искат да спасят собствената си кожа. Съдебният лекар е фигура, която лесно може да опере пешкира. Като цяло, обществеността не знае с какво се занимава един съдебен лекар, хората имат доста неприятна представа, едни доста ужасни впечатления. Поначало те се противопоставят на мисълта някой да реже трупа на любимия човек. За тях това е осакатяване, последно унижение...

– Моля те – прекъснах го аз.

Той меко продължи:

– Разбираш какво имам предвид.

– По-ясно не би могъл да се изразиш.

– Жалко, че някой е успял да проникне в компютъра ти.

– Господи! Още малко, и ще започна да мечтая за времето, когато използвахме пишещи машини.

Фортозис се загледа през прозореца.

– Нека за момент вляза в ролята на адвокат, Кей. – Погледът му се върна към мен, лицето му стана сурово. – Бих ти препоръчал да бъдеш много внимателна. Но също така да не се вживяваш в тази работа прекалено много и да не позволяваш да се отклони вниманието ти от следствието. Мръсните политически игри или страхът от тях могат да разстроят човека до такава степен, че той да започне да прави грешки, като по този начин спестява на противниците си усилията сами да ги изфабрикуват.

В съзнанието ми изникнаха предметните стъкла с объркания етикет. Стомахът ми се сви като юмрук.

Той добави:

– Подобно на хора от потъващ кораб. Те могат да се превърнат в диваци. Всеки за себе си. Не ставай и ти като тях. Недей да се поставяш в уязвимото положение на човек, изпаднал в паника. А хората в Ричмънд са обхванати от паника.

– Някои – съгласих се аз.

– И това е разбираемо. Смъртта на Лори Питърсън можеше да се предотврати. Полицията е направила непростима грешка, като не е дала

приоритет на нейното обаждане на деветстотин и единадесет. Убиецът не е заловен. Убийствата на жени продължават. Обществеността обвинява градската управа, която пък също иска да си намери виновник. Такава е животинската природа. Ако полицията и политиците имат на кого да прехвърлят вината, те няма да се поколебаят!

– И ще я прехвърлят пред моята врата – казах аз с горчивина и автоматично се сетих за Кагни.

Можеше ли това да се случи и с него?

– Без да искам, ми идва наум, че аз съм удобен прицел, защото съм жена.

– Ти си жена в един мъжки свят – отвърна Фортозис.

– Винаги ще бъдеш удобен прицел, докато не покажеш на момчетата, че и ти имаш зъби. А ти наистина имаш.

– Той се усмихна. – И те трябва да го разберат.

– По кой начин?

Той попита:

– Има ли някой в твоята служба, на когото да имаш безрезервно доверие?

– Персоналът ми е много лоялен.

Той махна с ръка пренебрежително.

– Аз говоря за доверие, Кей. На кого би могла да повериш живота си? Компютърната ти програмистка например?

– Маргарет винаги е била лоялна – отвърнах колебливо. – Но да ѝ поверя живота си? Не мисля. Всъщност почти не я познавам като човек.

– Искам да кажа, че твоят залог за сигурност – най-добрата ти защита, ако предпочиташ, би била да разбереш кой е проникнал в компютърната ти програма. Може и да се окаже невъзможно. Но ако има някакъв шанс, то бих казал, че този човек ще трябва да бъде разкрит от някого, който разбира достатъчно от компютри. Технически детектив, човек, на когото имаш доверие, Смятам, че би било неблагоприятно да натовариш с това човек, когото почти не познаваш, който може да проговори.

– Не се сещам за такъв човек – казах. – А дори и да успея да открива извършителя, новините могат и да се окажат лоши. Ако наистина става въпрос за репортер, който прониква в програмата, тогава не виждам как това, че ще го открия, би могло да ми помогне.

– Може и да не ти помогне. Но ако бях на твое място, бих опитал.

Чудех се накъде ме водеше с този разговор. У мен назряваше усещането, че има свои собствени подозрения.

– Ще имам предвид всичко това – обеща той, – ако или когато ми

се обади някой по повод на тези случаи.

Може например някой да се опита да окаже върху мен натиск за това, че репортажите подтикват убицеца към действие или нещо подобно. – Той замълча. – Нямам никакво намерение да се оставя да бъде използван. Но също така не мога и да излъжа. Истината е, че реакцията на този убиец на разгласяваната от пресата информация, неговият *modus operandi* е доста странен.

Мълчах и слушах.

– Всъщност не всички масови убийци обичат да четат информация за себе си. Обществеността обикновено смята, че хората, които извършват сензационни престъпления, търсят признание, искат да се почувстват важни. Като Хинкли. Застрелва президента и веднага се превръща в герой. Една неадекватна, трудно интегрираща се личност, която не може да се задържи на една и съща работа или да поддържа трайна лична връзка, внезапно става международно известна. По мое мнение тези случаи са по-скоро изключение. Те представляват едната крайност. На другата крайност са Лукас и Тул. Те правят каквото си поискат и често напускат града, преди да са успели да прочетат какво пише за тях във вестниците. Не искат никой да разбере. Прекарват голяма част от времето си на път, непрекъснато се местят от едно място на друго, като пътят търсят следващите си жертви. Моите впечатления, които се базират на основен анализ на *modus operandi* на ричмъндския убиец, са, че той съчетава елементи на двете крайности. Прави го, защото това за него е непреодолим импулс, но същевременно в никакъв случай не иска да бъде заловен. В същото време вниманието за него е насъщна необходимост, той иска всички да знаят какво е направил.

– Това ли е, което си казал на Амбърги? – попитах аз.

– Не мисля, че си бях изяснил нещата изцяло, когато разговарях с него миналата седмица. Убедих се чак след убийството на Хена Ярбъро.

– Заради Аби Търнбул.

– Да.

– Ако тя е била набеязаната жертва – продължих, – какъв по-добър начин да шокира града и да се появи по националните новини от това да убие първокласната журналистка, която е отразявала предишните му убийства.

– Ако Аби Търнбул е набеязаната жертва, фактът, че изборът е паднал на нея, ми се струва нещо доста лично. Първите четири са били убийства на безлични, непознати жени. Убиецът не е познавал жените, той ги е дебнел. Те са били жертви на шанса.

– Резултатите от ДНК-пробите ще покажат дали е бил същият човек – казах, избързвайки да пресека потока на мислите му, защото вече предполагах накъде бие. – Но аз съм сигурна. Не мога да повярвам и за секунда, че Хена е била убита от друг, от някакъв човек, който е преследвал сестра ѝ.

– Аби Търнбул е известна личност – продължи разсъжденията си Фортозис. – От една страна, се питам, ако наистина тя е била набеязаната жертва, възможно ли е убиецът да е направил тази грешка да убие сестра ѝ вместо нея? От друга страна, ако набеязаната жертва е била Хена Ярбъро, фактът, че е сестра на Аби, не е ли прекалено голямо съвпадение?

– И по-странни неща са се случвали.

– Разбира се. Нищо не е сигурно. Можем цял живот да гадаем и пак да не стигнем до нещо конкретно. Защо това е така, а онова еди-как си? Да вземем например мотива. Дали той е бил малтретиран от майка си и така нататък, и така нататък. Дали иска да си го върне на обществото, да демонстрира презрението си към света? Колкото по-дълго съм в тази професия, толкова повече се убеждавам в нещо, за което повечето психиатри не искат и да чуят. А то е, че голяма част от тези хора убиват просто защото това им доставя удоволствие.

– Аз достигнах до този извод доста отдавна – избухнах.

– Мисля, че убиецът от Ричмънд се забавлява – продължи той спокойно. – Много е хитър, предварително обмисля всичко. Рядко допуска грешки. Нямаме работа с някакъв психически неадекватен тип с увреждане на предното ляво полукълбо. Той със сигурност не е психически ненормален. Той е сексуален садист – психопат с ниво на интелигентност над средното, който умее достатъчно добре да се интегрира в обществото, за да поддържа приемлива обществена роля. Смятам, че има добра работа в Ричмънд. Не бих се учудил, ако се занимава с някаква дейност или има хоби, чрез което влиза в контакт с хора, наранени или изпаднали в беда – хора, които лесно би могъл да контролира.

– Какъв вид дейност например? – попитах с безпокойство.

– Може да е всякаква дейност. Бих се обзаложил, че е достатъчно умен и компетентен, за да е способен да се занимава с каквото си поиска. Лекар, адвокат, индиански вожд. – Сякаш чух гласа на Марино.

– Променил си мнението си – напомних на Фортозис. – Първоначално смяташе, че убиецът може да е рецидивист или психически болен, а може би и двете. Човек, който току-що е бил освободен от психиатрия или от затвора...

Той ме прекъсна:

– В светлината на последните две убийства, особено ако е замесена Аби Търнбул, вече изобщо не смятам, че е така. Престъпниците с психически отклонения рядко, а по-често никога не притежават необходимите качества, за да съумяват многократно да се изплъзват от полицията. Според мен ричмъндският убиец е опасен, вероятно от години извършва убийства в други градове и успява да се изплъзне от полицията точно толкова успешно, колкото и сега.

– Смяташ, че той се мести на ново място, извършва няколко убийства в продължение на няколко месеца и след това отново се мести?

– Може и да не е така – отвърна той. – Може да е достатъчно дисциплиниран, за да се премества на ново място и да изчаква да му потръгне на новата работа. Възможно е да мине доста време, преди да започне. Когато започне обаче, не може да спре. И при всяка нова територия му трябва все повече и повече, за да задоволи нуждите си. Става все по-дързък, започва да губи контрол. Присмива се на полицията, доставя му удоволствие фактът, че целият град се занимава с него чрез пресата – възможно е също и чрез избора на жертви.

– Аби – промърморих аз, – ако наистина тя е трябвало да бъде следващата жертва.

Той кимна.

– Това беше нещо ново, най-безразсъдната му стъпка до момента – ако наистина е искал да убие полицейски репортер, който е постоянно в центъра на общественото внимание. Това щеше да е най-доброто му изпълнение. Може би има и други елементи, отправни точки, проекции. Аби пише за него материали и той смята, че има някакви лични отношения с нея. Доразвива мисловно тези отношения. И яростта и фантазиите му се съсредоточават върху нея.

– Но той е объркал всичко – отсякох ядосано. – Неговото най-добро изпълнение, а той обърква всичко.

Точно така. Може и да не е познавал Аби достатъчно добре, за да я разпознае, или пък не е знаел, че сестра ѝ се е пренесла при нея миналата есен. – Погледът му стана твърд, когато добави: – Напълно е възможно от новините по телевизията и във вестниците да е разбрал, че не е убил Аби.

Тази мисъл ме сепна. Досега това просто не ми беше хрумвало.

– Тъкмо това ме тревожи – каза той и се облегна назад на стола си.

– Какво? Искаш да кажеш, че може и да опита отново да нападне Аби? – Сериозно се съмнявах.

– Това ме тревожи. – Сега Фортозис сякаш изричаше гласно мислите си. – Нещата не са станали така, както ги е планирал. В своите собствени очи той се е изложил. А това може да го ожесточи още повече.

– Колко жесток трябва да стане, за да заслужи думите „да се ожесточи още повече“? – почти извиках. – Знаеш какво е сторил на Лори. А сега Хена...

Изразът на лицето му ме спря.

Обадих се на Марино по телефона малко преди да дойдеш. Кей.

Фортозис знаеше.

Знаеше, че тампоните с вагиналните проби, взети от Хена Ярбъро, са отрицателни.

Убиецът явно беше направил засечка. По-голямата част от семенната течност, която събрах, бе от чаршафите и краката й. Или пък единственият инструмент, който той бе успял да напъха, бе ножът. Чаршафите под тялото бяха корави и потъмнели от спечената кръв. Ако той не я беше удушил, вероятно е щяла да умре от загуба на кръв.

Продължихме да седим в потискащо мълчание, виждайки ужасния образ на човек, който изпитва удоволствие от това да причинява такава ужасяваща болка на друго човешко същество.

Когато погледнах Фортозис, очите му изглеждаха мътни, а кръвта се бе отдръпнала от лицето му. Като че за пръв път осъзнах, че той е по-възрастен от действителния брой на годините си. Той можеше да чуе, да види всичко, което се бе случило с Хена. Чувстваше тези неща дори поточетливо от мен. Четирите стени сякаш ни притиснаха.

И двамата се изправихме едновременно.

Тръгнах по дългия път към колата си, прекосявайки целия колеж, вместо да взема прекия път по тясната уличка, която водеше към паркинга. В далечината силуетът на Блу Ридж Маунтинс се открояваше като мъглив син океан, кубето на ротондата бе ослепително бяло, а по тревата се примъкваха дълги като пръсти сенки. Топлата миризма на дървета и трева още витаеше в слънчевата светлина.

Покрай мен минаха групички студенти. Смееха се и говореха, без да ми обръщат и капчица внимание. В момента, в който достигнах разклонената корона на един гигантски дъб, сърцето ми изведнъж подскочи в гърлото – бях доловила зад гърба си шума от бягащи стъпки. Рязко се обърнах и погледът ми срещна очите на младеж, който явно тичаше за здраве: устните му бяха полуотворени от изненада. Той премина покрай мен като светкавица, от която остана видението на червени шорти и дълги загорели крака. След това пресече улицата и изчезна.

13.

В шест часа на следващата сутрин вече бях на работа. Нямахме никой друг, телефоните все още бяха закодирани така, че всички обаждания да се прехвърлят в градската телефонна централа.

Докато чаках да стане кафето, влязох в стаята на Маргарет. Компютърът стоеше в режим на повикване, приканвайки извършителя да опита отново. Той не се беше поддал.

Нещо не се връзваше. Дали той знаеше след опита му да дръпне файла със случая „Лори Питърсън“ миналата седмица, че сме разбрали, че е проникнал в програмата? Може би се е уплашил? Може би подозираше, че нищо ново не е било вкарано в компютъра? Или може би имаше друга причина? Загледах се в тъмния екран. „Кой си ти? – питах се. – Какво искаш от мен?“

Някакъв телефон отново извън от другия край на коридора. Три пъти, след което изведнъж последва тишина – телефонистката от градската централа бе поела обаждането.

„Той е много хитър, предварително обмисля всичко...“

Знаех това и без да ми го казва Фортозис.

„Нямаме работа с някакъв психически неадекватен тип...“

Не очаквах да прилича на нас. Но можеше и да е така.

Можеше и да е така.

„... умее достатъчно добре да се интегрира в обществото, за да поддържа приемлива обществена роля...“

Можеше да е достатъчно компетентен, за да упражнява всякаква професия. Можеше да използва компютър в работата си или да има компютър у дома.

Вероятно би искал да прочете мислите ми. Би искал да прочете мислите ми така, както аз исках да прочета неговите. Аз бях единствената реална връзка между него и жертвите му. Бях единственият жив свидетел. Когато преглеждах контузиите, фрактурите на костите и дълбоките разрези в тъканта, аз бях единственият човек, осъзнал силата и бруталността, с която са били нанесени тези рани. При младите и здрави хора ребрата са податливи. Той бе счупил ребрата на Лори Питърсън, като бе скочил върху гръдния ѝ кош с колене, използвайки цялата си тежест. В този момент тя е лежала по гръб. Това бе станало, след като бе изтръгнал телефонния кабел от стената.

Фрактурите на пръстите ѝ бяха следствие от жестоко извиване; костите бяха брутално изкълчени. Той бе запушил устата ѝ, бе я завързал и след това бе счупил всичките ѝ пръсти един по един. За това нямаше никакъв мотив, освен желанието му да ѝ причини непоносима болка и да я накара да вкуси от това, което ѝ предстоеше да изпита.

И през цялото време тя е била обхваната от паника поради недостига на въздух. Паника, защото ограничаването на притока от кръв е спускало кръвоносните ѝ съдове като балони, а от това главата ѝ сякаш е щяла да експлодира. След това я е насилил практически във всяко отвърстие.

Колкото повече се е борила, толкова повече се е затягал шнурът около врата ѝ. Най-накрая е изпаднала в безсъзнание за последен път и след това е умряла.

Знаех как е протекло всичко. Знаех какво е сторил той на всичките жени.

Той се питаше какво знам. Беше арогантен. Беше параноик.

Всичко бях вкарала в компютъра, всичко, което бе сторил той на Пати, Бренда, Сесил... Описание на всяко едно нараняване, всяка възможна улика, която бяхме намерили, всяка лабораторна проба, която бях изисквала.

Дали той четеше думите, които бях издиктувала? Дали четеше мислите ми?

Плоските ми обувки силно изкънтяха по празния коридор, когато се обърнах и побягнах към кабинета си. В изблик на неистова енергия изсипах съдържанието на портфейла си и започнах да ровя. Най-накрая измъкнах визитната картичка – мръснобяла, със заглавката „Таймс“, написана с релефни готически букви в средата.

На гърба с несигурна ръка бяха написани няколко думи с химикалка.

Набрах номера на Аби Търнбул.

Насрочих среща за следобед, защото, когато разговарях с Аби, тялото на сестра ѝ бе още в моргата. Не исках Аби да се появява в сградата, преди Хена да е изнесена и поверена на погребалното бюро.

Аби дойде навреме. Роуз тихо я въведе в стаята ми и аз също така тихо затворих и двете врати.

Изглеждаше ужасно. Лицето ѝ бе почти сиво и по него личаха дълбоки бръчки. Косата ѝ бе пусната и бе бухнала над раменете. Носеше

измачкана бяла блуза и зеленикава пола. Когато запали цигара, забелязах, че ръцете ѝ треперят. Някъде дълбоко в пустотата на очите ѝ се спотаяваше мъка и ярост.

Започнах с думите, с които обикновено се обръщах към близките на жертвите, чиито случаи ми бяха поверени.

– Причината за смъртта на сестра ви е задушаване, причинено от стягане на врата.

– Колко? – Тя изпусна треперлива струя дим. – Колко дълго е живяла, след като... след като я е нападнал?

– Не мога да преценя с точност. Но физическите данни показват, че смъртта вероятно е настъпила бързо.

Но не достатъчно, само че това не го казах. Бях намерила влакна в устата на Хена. Значи устата ѝ е била запушена с нещо. Извергът е искал тя да остане за известно време жива, но да мълчи. Съдейки по количеството загубена кръв, бях класифицирала нараняванията ѝ като перимортални, което означава, че са били нанесени около момента на настъпването на смъртта. Изтичането на кръв в съседните тъкани, след като убиецът е използвал ножа, беше много малко. Възможно бе тогава тя вече да е била мъртва. Или в безсъзнание.

Но по-вероятно бе събитията да са протекли по по-ужасен начин. Подозирах, че шнурът от щорите се е затегнал около врата ѝ, когато тя рязко е изпънала крака, реагирайки на болката.

– Имаше петехиални кръвоизливи на конюнктивите, на кожата на лицето и врата – казах аз. – С други думи, спукване на малките повърхностни кръвоносни съдове на очите и лицето. То е причинено от натиск, от запушването на шийките на вратните вени при затягането на шнура около врата.

– Колко дълго е останала жива? – попита Аби отново с равен глас.

– Няколко минути – повторих аз.

Повече от това не смятах да ѝ казвам. На Аби сякаш малко и олекна. Тя търсеше утеха в надеждата, че сестра и се е мъчила кратко време. Някой ден, когато случаят приключи и Аби щеше да е силна, тя щеше да научи истината. Господ да ѝ е на помощ, но тя щеше да научи за ножа.

– И това е всичко? – попита тя с треперещ глас.

– Това е всичко, което в момента мога да кажа – казах аз. – Съжалявам. Много съжалявам за Хена.

Известно време тя седя и пуши, дърпайки нервно от цигарата, сякаш не знаеше къде да дене ръцете си. Дъвчеше долната си устна,

опитвайки се да спре треперенето и.

Когато най-накрая повдигна поглед към мен, очите ѝ бяха тревожни, подозрителни.

Знаеше, че не за това съм я повикала. Усещаше, че има и още нещо.

– Не затова ме извикахте, нали?

– Не съвсем – отговорих откровено.

Последва мълчание.

Усещах как възмущението и гневът ѝ растат.

– Какво? – попита тя рязко. – Какво искате от мен?

– Искам да знам какво смятате да правите.

В погледа ѝ пламнаха искри.

– Аха, ясно. Безпокоите се за себе си. Боже Господи! И вие сте като всички други!

– Не се безпокоя за себе си – казах аз много спокойно. – Аз съм надживяла тези неща, Аби. Вие знаете достатъчно, за да ми създадете неприятности. Ако искате да съсипете и мен, и службата ми, направете го. Решението е ваше.

Лицето ѝ придоби израз на несигурност, а очите ѝ отбягваха моите.

– Разбирам гнева ви.

– Вие просто не бихте могли да го разберете.

– Разбирам, и то по-добре, отколкото можете да си представите.

За миг лицето на Бил се мярна в съзнанието ми. Много добре разбирах гнева на Аби.

– Не бихте могли! Никой не би могъл – избухна тя. – Той открадна сестра ми. Той открадна част от моя живот. Толкова ми омръзна хората да ми отнемат разни неща! – Тя се задави. – Какъв свят е този, в който има хора, способни на такова нещо? О, Господи! Аз просто не знам какво ще правя...

Казах твърдо:

– Знам, че смятате сама да разследвате смъртта на сестра си. Не го правете.

– Но някой трябва да го направи! – възкликна тя. – Как според вас трябва да реагирам? Да оставя нещата в ръцете на тази сбирщина полицаи?

– Има неща, които трябва да бъдат оставени в ръцете на полицията. Но вие можете да помогнете. Можете да помогнете, ако наистина искате.

– Не се дръжте с мен като с малко дете!

– Няма нищо такова.

Ще постъпя както намеря за добре...

– Не. Няма да постъпите както намерите за добре, Аби. Направете го заради сестра си.

Тя обърна към мен очите си със зачервени клепачи. В погледа ѝ се четеше недоумение.

– Помолих ви да дойдете тук, защото смятам да поема един риск. Трябва ми вашата помощ.

– Ясно! Моята помощ ще се състои в това да напусна града и да не си пъхам носа...

Бавно поклатих глава. По лицето ѝ се изписа изненада.

– Познавате ли Бентън Уесли?

– Специалистът по обрисуване портретите на престъпниците? – отговори тя нерешително. – Чувала съм за него.

Хвърлих бърз поглед към часовника.

– Ще бъде тук след десет минути.

Тя ме изгледа продължително.

– Какво? Какво всъщност искате от мен?

– Да използвате журналистическите си връзки, за да ни помогнете да го намерим.

– Да го намерите? – Очите ѝ се разшириха.

Аз се изправих, за да проверя дали е останало кафе.

Уесли не бе очарован от плана ми, когато му го обясних по телефона, но сега, когато тримата седяхме заедно в кабинета ми, той, изглежда, го бе приел.

– Пълното ви съдействие не подлежи на обсъждане – обърна се той към Аби с категоричен тон. – Трябва да имам уверението ви, че ще постъпвате точно така, както сме се разбрали. Каквато и да било импровизация или пък творчество от ваша страна може направо да унищожи разследването. Дискретността е задължителна.

Тя кимна и след това каза:

– Ако убиецът е човекът, който е проникнал в компютъра, тогава защо го е направил само веднъж?

– Ние знаем само за един път – промърморих. – Но не се е повторило, след като го открихме.

Уесли продължи:

– Покрил се е дълбоко. За две седмици е убил две жени и във вестниците сигурно е имало достатъчно информация, за да задоволи

любопитството му. Може да си седи съвсем, спокойно и да е доволен от себе си, защото от пресата е разбрал, че не знаем нищо за него.

– Трябва да го подразним – добавих. – Трябва да направим нещо, което да възпламени параноята му до такава степен, че да започне да действа безразсъдно. Можем да направим това, като го накараме да повярва, че моята служба е открила нещо, което ще ни насочи към него.

– Ако наистина е проникнал в програмата – обобщи Уесли, – това може да се окаже достатъчен стимул да опита отново да разбере какво сме научили за него.

Той ме погледна.

А истината беше, че нямахме нищо по тези случаи. Бях прогонила Маргарет от стаята ѝ за неопределено време, а компютърът се оставяше в режим на повикване. Уесли бе поставил детекторно устройство, за да засича всички включвания в нейния терминал. Смятахме да използваме компютъра, за да подмавим убиеца, след като вестникът на Аби отпечата материал, в който се споменава, че съдебното разследване се е натъкнало на „съществена улика“.

– Параноята му ще се изостри и той ще е достатъчно разстроен, за да повярва – предположих. – Например, ако някога е бил лекуван в една от болниците тук наблизо, ще се притесни, че можем да го открием по старите му картони. Ако купува някакви специални лекарства от аптеките, ще се разтревожи и за това.

Всичко се въртеше около специфичната миризма, която Мат Питърсън бе споменал на полицията. Нямаше никакви други „улики“, които да можем със сигурност да извадим на бял свят.

Единственият факт, който можеше да създаде грижи на убиеца, бе ДНК-то.

Можех да го блъфирам с него колкото си искам, без това дори да е истински блъф.

Преди няколко дни бях получила копия на докладите от първите два случая. Бях разгледала редиците вертикални ивички в най-различни разцветки и с най-различни широчини, които удивително приличаха на закодираните чертички по етикетите на опаковките за храни в супермаркетите. Във всеки от случаите имаше три радиоактивни „сонди“ и положението на чертичките при всяка „сонда“ в случая „Пати Луис“ с нищо не се различаваше от положението на чертичките при трите „сонди“ на Бренда Степ.

– Разбира се, това не ни подсказва самоличността му – обясних аз на Аби и на Уесли. – Единственото нещо, което можем да кажем, е, че

ако е чернокож, то само един от сто тридесет и пет милиона мъже може теоретично да се впише в едни и същи рамки. Ако е бял, само един на петстотин милиона.

ДНК-то представлява микромодела на целия човек, кода на неговия живот. Гениите инженери от една частна лаборатория в Ню Йорк бяха отделили ДНК-то от пробите семенна течност, които им бях изпратила. Бяха срязани пробите на определени места и тези късове се бяха придвижили към противоположните краища на наелектризирана повърхност, покрита с дебел слой гел. На единия край на повърхността се намираще положителният полюс, а на другия – отрицателният.

– Зарядът на ДНК-то е отрицателен – продължих аз. – Противоположностите се привличат.

По-късите парченца са се придвижили по-бързо и са стигнали подалеч по посока на положителния полюс от по-дългите. Така парченцата са се разпределили по повърхността на гела, оформяйки това разпределение на ивиците. После са били прехвърлени върху пластмасова мембрана, след което им е била приложена „сондата“.

– Не разбирам – прекъсна ме Аби. – Каква „сонда“?

Обясних:

– Двойните нишки на ДНК-то на убицеца са били разделени, така че да станат единични. Образно казано, те са били разделени така, както се разтваря цип. Така наречената „сонда“ всъщност е разтвор, състоящ се от единичните нишки на ДНК-то от определена поредица, отбелязана с радиоактивен маркер. Когато разтворът, или „сондата“, и бил покапан по пластмасовата мембрана, той е издирил и се е съединил с допълващите се единични нишки – с допълващите се единични нишки на убицеца.

– Така че ципът отново се е затворил? – попита тя. – Но сега вече е радиоактивен?

– Цялата работа е в това, че сега всичко може да бъде запечатано на рентгенов филм – казах аз.

– Да, като по този начин се образуват тези закодирани ивици. Жалко само, че няма скенер, в който да ги въведем, за да ни даде името му – добави Уесли сухо.

– Цялата информация за него е там вътре – продължих аз. – Проблемът е в това, че техниката все още не е на нужното ниво, за да е в състояние да ни предостави подробности като например генетически дефекти, цвят на очите и косата, такива неща. Има толкова много ивици, които отговарят на толкова много различни подробности от

генетическия състав на човек, че е прекалено сложно да се използват по друг начин освен за установяването на самоличността при сравнение.

– Но убиецът не знае това. – Уесли ме погледна въпросително.

– Точно така.

– Освен ако не е някой учен или нещо такова – прекъсна ме Аби.

– Да приемем, че не е – казах. – Съмнявам се, че преди да е прочел нещо за тях по вестниците, някога се е замислял за генетическите проби. Съмнявам се, че е много наясно с тези неща.

– Ще обясня цялата процедура в материала си – изказа мислите си на глас Аби. – Ще го накарам да разбере точно толкова, че да го побъркам.

– Точно толкова, че да го накараме да си помисли, че знаем за неговия дефект – съгласи се Уесли. – Ако наистина има дефект... Ето това ме притеснява, Кей. – Той ме изгледа продължително. – Ами ако няма?

Аз търпеливо се върнах към началото.

– Това, което най-много ме впечатли в думите на Мат Питърсън, е споменаването на палачинки. Той каза, че миризмата в спалнята му приличала на миризма на палачинки – сладка, но е напомняла и миризма на пот.

– Сироп от кленов сок – напомни ми Уесли.

– Да. Ако тялото на убиеца излъчва миризма, подобна на миризмата на кленов сок, тогава той може да има някаква аномалия, някакво метаболично смущение. И по-точно така наречената „болест на кленовата урина“.

– А тя генетическа ли е? – Уесли задаваше тези въпроси за втори път.

Точно там е цялата работа, Бентън. Ако той наистина има тази болест, признаците ѝ са отбелязани някъде в неговото ДНК.

– Никога не съм чувала за нея – каза Аби. – За болестта.

– Е, тя не е разпространена като грипа например.

– А какво точно представлява?

Станах и се приближих до етажерката. Оттам извадих дебел учебник по медицина, намерих страницата, която ми трябваше, и го оставих отворен пред тях.

– Ензимен дефект – обясних и си седнах обратно на стола. – Резултатът от този дефект е натрупването на аминокиселини в организма като отрова. В класическата или напредналата ѝ форма болният страда от забавено умствено развитие или често заболяелите умират в детска възраст. Затова толкова рядко се срещат възрастни хора, страдащи от тази

болест. Но е възможно. В по-лека форма, а ако убиецът въобще страда от тази болест, то трябва да е именно в леката ѝ форма, постначалното развитие е нормално, симптомите се проявяват периодично и болестта може да се лекува чрез нископротеинова диета, а също така чрез допълнения към диетата – като например теамин или витамин Б в дози, десетократно по-големи от нормалните.

– С други думи – каза Уесли, като се наведе напред и заразглежда учебника намръщено, – убиецът може да има тази болест в леката ѝ форма, да води шо-годе нормален живот, да бъде умен, но да смърди?

Кимнах.

– Най-често срещаният признак на болестта на кленовата урина е характерната миризма на потта и урината, наподобяваща кленов сироп. Симптомите вероятно се изострят, когато той е под напрежение, миризмата се засилва, когато върши нещо, което го вкарва в стресово състояние, като например, когато извършва тези убийства. Миризмата се пропива и в дрехите. Този проблем сигурно го притеснява отдавна.

– Миризмата усеща ли се в семенната течност? – попита Уесли.

– Не е задължително.

– Ако той наистина излъчва тази миризма – каза Аби, – тогава сигурно често се къпе. Ако работи с други хора, те биха усетили миризмата.

Не отговорих.

Аби не знаеше за блестящото вещество. А аз не смятах да ѝ казвам. Ако убиецът наистина излъчва тази миризма, би било логично да се предположи, че ако работи с хора, които биха могли да забележат този негов проблем, той често-често ходи да се мие под мишниците, ръцете и лицето. Може би се мие, докато е на работното си място, където в мъжката тоалетна се използва бораксов сапун.

– Поемаме риска. – Уесли се облегна назад и поклати глава. – Господи! Ако Питърсън си е въобразил, че е усетил миризмата, за която ни спомена, или ако я е сбъркал с някоя друга миризма – като например някакъв одеколон, който убиецът е използвал, – то тогава направо ще станем за смях. Тоя тип ще се увери, че ние наистина нямаме представа какво правим.

– Не виждам причина Питърсън да си е въобразил, че има някаква миризма – казах аз убедено. – При положение че, когато е намерил трупа на жена си, е изпаднал в шок, миризмата трябва да е била необичайна и достатъчно силна, за да му направи впечатление и да я запомни. Не вярвам да съществува такъв одеколон, който да има сладникава

миризма на сироп от клен. Предполагам, че убиецът се е потил обилно и вероятно е напуснал стаята минути преди да е влязъл Питърсън.

– Болестта причинява забавяне на умственото развитие... – Аби започна да прелиства учебника.

– Ако не се лекува веднага след раждането – повторих аз.

– Това копеле явно няма забавено развитие. – Тя вдигна поглед към мен, а очите ѝ бяха студени.

– Разбира се, че няма – съгласи се Уесли. – Психопатите може да са всякакви, но не и глупави. Ние само искаме да го накараме да си помисли, че го смятаме за тъп. Да го ударим по болното му място – по скапаната му гордост, която се върти около грандиозните му представи за коefициента му за интелигентност.

– Тази болест – продължих – може да има такова последствие. Ако наистина е болен, то той го знае. Възможно е да се предава по наследство. Сигурно е прекалено чувствителен както заради миризмата, която тялото му излъчва, така и заради умствените поражения, които той знае, че болестта би могла да причини.

Аби си водеше записки. Уесли се бе втренил в стената, а изразът му бе напрегнат. Не изглеждаше доволен.

Издишвайки нервно, той каза:

– Просто не знам, Кей. Ако убиецът не е болен от тази „кленова болест“... – Той поклати глава. – Веднага ще разбере, че блъфираме. А това ужасно ще забави разследването.

– Как може да се забави нещо, което поначало не върви? – казах спокойно. – Нямам никакво намерение да назовавам болестта в този материал. – След това се обърнах към Аби. – Ще го наречем „метаболично смущение“. Това би могло да означава много неща. Той ще се разтревожи. Може да е нещо, за което не знае. Той смята, че е съвсем здрав. Но никога не му се е случвало цял екип генни инженери да се ровят в състава на секретите му.

Дори да е лекар, няма да може да изключи възможността, че цял живот е имал някакво смущение в латентна форма, която седи и чака като бомба със закъснител. Ние ще се погрижим да му създадем тази тревога. Нека се пече на огъня. Нека си мисли, че е болен от нещо фатално. Това може да го накара да притича до най-близката клиника. Или до най-близката библиотека. Полицията ще може да направи проверка, да види кой е отишъл при местния лекар или пък панически е започнал да рови из медицински учебници в някоя библиотека. Ако той е човекът, проникнал в нашия компютър, вероятно ще опита отново. Каквото и да

стане, имам вътрешното усещане, че нещо ще се случи. Това ще го разтърси.

През следващия час и тримата се заехме да направим черновата на статията на Аби.

– Не можем да приписваме информацията на никакъв източник – каза тя. – Няма начин. Ако припишем цитатите на главния съдебен лекар, престъпникът ще се усъмни, защото досега вие сте отказвали да давате информация. А сега са ви забранили да го правите. Трябва да изглежда като изтичане на информация.

– Добре тогава – казах сухо. – Можете да извадите на бял свят прословутия си „медицински източник“.

Аби прочете черновата на глас. Не звучеше добре. Беше прекалено мъглява. Пълна с „както се твърди“ и „възможно е“.

Ако само имахме проби от кръвта му! Ензимният дефект, ако такъв съществуваше, можеше да бъде открит в левкоцитите. Само да имахме нещо – каквото и да било.

Като по поръчка телефонът извънтя. Беше Роуз.

– Доктор Скарпета, сержант Марино е тук. Казва, че е спешно.

Срещнахме се във фойето. Носеше торба, от познатите ми сиви найлонови торби, в които се поставяха дрехи, свързани е някое престъпление.

– Няма да повярваш. – На зачервеното му лице грееше широка усмивка. – Нали знаеш кой е Свраката?

Бях забила поглед в обемистата торба, а недоумението бе изписано на лицето ми.

– Знаеш го, Свраката! Ходи из целия град и влачи една количка, която е свил от някой магазин; в нея носи всички вещи, които притежава на този свят. По цял ден рови из кофите за боклук.

– Някакъв скитник? – За какво говореше Марино?

– Да. Тарторът на всички скитници. През уикенда ходил и ровил около някаква кофа за боклук на по-малко от пресечка от къщата на Хена Ярбъро и какво намира? Намира прекрасен тъмносин анцуг. Вижда, че целият е в кръв, и се побърква. Той ми е доносник. Сега се да го натъпче в торба за боклук и след това няколко дни я мъкне със себе си, докато успее да ме намери. Така че преди малко ми махна на улицата, взе ми десетачка както обикновено и на ти коледен подарък!

Марино започна да развързва въжето, с което бе стегната торбата.

– Помириши!

Миризмата почти ме събори – зловонието на кръв отпреди няколко

дни бе примесено със силна сладникава миризма, наподобяваща едновременно пот и сироп от клен. Усетих как по гърба ми ползяха тръпки.

– Ей! – продължи Марино. – Отбих се в апартамента на Питърсън, преди да дойда тук. Накарах го и него да помирише.

– Същата миризма ли е?

Той повдигна палец и ми намигна.

– Право в целта! Точно така!

В продължение на два часа аз и Уинго обработвахме синия анцуг. На Бети щеше да ѝ трябва известно време, за да анализира петната от кръв, но бе почти сигурна, че анцугът принадлежи на убиеца. На лазера той заблестя като слюда по асфалт.

Предполагахме, че когато е нападнал Хена с ножа, по ръцете му е останала много кръв и той ги е избърсал отстрани в панталона. По маншетите също имаше корави петна засъхнала кръв. Вероятно е имал навика да облича нещо като анцуг върху дрехите си, когато се е канел да направи „удар“. Може би и друг път след убийството бе изхвърлял дрехите си в кофа за боклук. Но се съмнявах. Беше изхвърлил анцуга, защото този път по него имаше много кръв.

Бях почти сигурна, че е достатъчно умен, за да знае, че петната от кръв не излизат; не е искал да държи в гардероба си дреха, по която да има стари петна от кръв, ако някога полицията го заловеше. Също така не е искал някой да изнамери откъде е купил анцуга – етикетите бяха изрязани.

Материята приличаше на смес от памук и някакво изкуствено влакно, беше тъмносиня, а размерът бе голям. Това ме подсети за тъмните влакна, които бях намерила върху перваза на прозореца у Лори Питърсън и върху тялото ѝ. Бях открила тъмни нишки и върху тялото на Хена.

Не споменахме нищо на Марино за нашия пан. Той бе някъде навън, по улиците, или у дома пред телевизора с бира в ръка. Не можеше и да подозира какво ще стане. Когато новината излезеше на бял свят, щеше да я вземе за чиста монета, щеше да си помисли, че е имало изтичане на информация и че е свързана с анцуга, който той донесе, и с докладите за ДНК-пробите, които бях получила наскоро. Искахме всички да вземат информацията за чиста монета.

А всъщност тя може би беше точно такава. Не си представях каква друга причина би могло да има за специфичната миризма, излъчвана от тялото на убиеца, освен ако Питърсън си бе въобразил миризмата и ако

анцугът съвсем случайно е паднал върху шишето от кленов сироп на някоя домакиня, което случайно е било в кофата за боклук.

– Всичко се нарежда чудесно – каза Уесли. – Той е смятал, че никога няма да го намерим. Тоя тип сигурно всичко е изчислил, вероятно дори е забелязал къде стои кофата за боклук още преди да влезе. Не е смятал, че ще го намерим изобщо.

Крадешком хвърлих бърз поглед на Аби. Тя се държеше учудващо добре.

– Достатъчно е, за да стартираме – добави Уесли.

Вече виждах заглавието:

ДНК, НОВИ УЛИКИ: МАСОВИЯТ УБИЕЦ МОЖЕ БИ ИМА МЕТАБОЛИЧНО СМУЩЕНИЕ

Ако наистина имаше болестта на „кленовата урина“, заглавието на първа страница би трябвало да го покаутира.

– Ако идеята е да го примамите с компютъра – каза Аби, – ще трябва да му внушим, че и компютърът е вътре в играта, че данните са свързани.

За момент се замислих.

– Окей. Можем да опитаме, като кажем, че компютърът е направил попадение при скорошно въвеждане на данни, на информация, отнасяща се до някаква странна миризма, усетена на едно от местопрестъпленията, която пък се връзва с наскоро открита улика. Разследването е попаднало на необичаен ензимен дефект, който би могъл да е причината за подобна миризма, но източници, близки до следствието, не уточняват какъв би могъл да бъде този дефект или тази болест, нито дали дефектът се потвърждава от наскоро извършените ДНК-проби.

Уесли беше доволен.

– Чудесно. Нека се поизпоти.

Явно не усети каламбура.

– Нека седи и се чуди дали сме намерили анцуга – продължи той. – Няма да даваме никакви подробности. Може само да се каже, че полицията отказва да разкрие точното естество на уликата.

Аби продължаваше да пише.

Аз казах:

– Да се върнем към твоя „медицински източник“. Може би няма да е лошо да има някакви цитати от този човек.

Тя ме погледна.

– Като например?

Хвърлих един поглед на Уесли и отговорих:

– Нека този източник откаже да разкрие точно какво е това смущение в обмяната на вещества, така както се разбрахме. Но нека също така каже, че това смущение може да доведе до увреждане на умствените способности, а в острата си форма – до забавено умствено развитие. После нека да добави... – Започнах да съставям текста на глас: – Според специалист по генно инженерство някои случаи на увреждане на обмяната на веществата могат да доведат до сериозно забавяне на умственото развитие. Въпреки че според полицията е невъзможно убиецът да има сериозно умствено увреждане, фактите подсказват, че той може и да страда от умствена недостатъчност, която се проявява в неговата дезорганизираност и периодично объркване.

Уесли промърмори:

– Това направо ще го взриви. Той ще откачи.

– Важно е да няма и намек, че е луд – продължих аз.

– Защото иначе ще ни се върне тъпкано в съда.

Аби предложи:

– Просто ще цитираме източника. Той ще направи разликата между забавено умствено развитие и това човек да е душевноболен.

Тя вече бе изпълнила пет-шест страници в репортерския си бележник.

Продължавайки да пише, попита:

– Тази история със сиропа от кленов сок. Трябва ли да споменем точно каква е миризмата?

– Да – отвърнах, без да се замислям. – Възможно е този тип да работи с хора. Ако не друго то поне има колеги. Някой може да ни съобщи за него.

Уесли се замисли.

– Едно нещо е сигурно – това още повече ще го побърка. Съвсем ще изостри параноята му.

– Освен ако просто си има специфична миризма на тялото – каза Аби.

– А той откъде ще знае това? – попитах аз.

И двамата ме изгледаха учудено.

– Някога да сте чували израза „лисицата няма нос за собствената си миризма“? – добавих.

Искаш да кажеш, че може да смърди, без да го усеща?

– Нека сам си зададе този въпрос – отвърнах.

Аби кимна и отново се наведе над тефтера си.

Уесли се облегна назад на стола си.

– Какво още знаеш за този дефект, Кей? Може би трябва да проверим в местните аптеки, да видим дали някой не купува големи количества различни витамини или лекарства по рецепта.

– Можем да проверим дали някой не купува редовно големи количества Б1 – казах аз. – Има и един прах специално за тази „кленова болест“ – добавка към диетата, която трябва да се спазва. Възможно е той да държи болестта под контрол чрез диета, като ограничава консумацията на обикновените храни с високо протеиново съдържание. Но смятам, че е прекалено хитър, за да оставя подобни следи, и в интерес на истината не мисля, че болестта му е в достатъчно остра фаза, за да налага ограничаваша диета. Предполагам, че за да е в състояние да функционира толкова добре в обществото, той води що-годе нормален живот. Единственият му проблем е странната миризма на тялото му, която се засилва, когато е под напрежение.

– Емоционално напрежение?

– Физическо напрежение – отговорих. – Неговата болест се засилва при физическо напрежение, така например, когато болният има някаква инфекция на дихателните пътища или грип. Реакцията е физиологична. Той сигурно не си доспива. Трябва огромна физическа енергия, за да се издебват жертвите, да се влиза с взлом в домовете им, да се извършват всичките неща, които той прави с тях. Емоционалното и физическото напрежение са свързани – едното допълва другото. Колкото повече емоционално напрежение му се събира, толкова повече се усилва физическото му напрежение и обратното.

– После какво?

Аз го погледнах невъзмутимо.

– После какво става? – повтори Уесли. – Ако болестта „пламне“?

– Зависи от това дали ще премине в остра форма.

– Да предположим, че премине.

– Тогава ще си има истински проблем.

– Което означава?

– Което означава, че в организма му ще се натрупат аминокиселини. Той ще стане муден, раздразнителен, с прояви на атаксия. Симптомите са подобни на остра форма на хипергликемия. Може да се наложи да бъде приет в болница.

– Говори на английски – каза Уесли. – Какво, по дяволите, е

„атаксия“?

– Неустойчивост. Ще се движи като пиян. Просто няма да е в състояние да прескача огради и да влиза през прозорци. Ако болестта се изостри, ако нивото на напрежението му продължава да расте, а не се лекува, положението може да излезе извън контрол.

– Извън контрол? – настоя Уесли. – Да го подложим на напрежение – това е идеята, нали? И болестта му излиза извън контрол?

– Възможно е.

– Окей. – Той се поколеба. – После какво?

– Остра форма на хипергликемия и тревогата му расте. Ако не се ограничи по някакъв начин, ще се почувства объркан, превъзбуден. Може да засегне способността му на преценка. Настроенията му непрекъснато ще се менят.

Тук аз спрях.

Но Уесли нямаше намерение да оставя нещата дотук. Наведе се напред и се вторачи в мен.

– Нали цялата тази история с „кленовата урина“ не ти хрумна токущо? – настоя той.

– Просто досега премислях.

– Но досега не си казвала нищо.

– Не бях сигурна въобще – отговорих. – Нямаше никаква причина досега да споменавам каквото и да било.

– Добре. Окей. Казваш, че искаш да го побъркаш, да го подложиш на такова напрежение, че той да откачи. Да го направим. А какъв е последният стадий? Искам да кажа, какво става, ако болестта наистина се вложи?

– Може да изпадне в безсъзнание, да има конвулсии. Ако това продължи дълго, може и да доведе до остър органичен дефицит.

Той ме изгледа с недоумение, а после погледът му бавно се избистри – бе разбрал.

– Господи! Ти искаш да умориш този кучи син!

Писалката на Аби замръзна. Тя ме погледна стреснато.

Аз отговорих:

– Всичко това е само на теория. Ако той наистина има тази болест, тя е в лека форма. Успял е да преживее цял живот с нея. Много малко вероятно е болестта на „кленовата урина“ да доведе до неговата смърт.

Уесли продължи да ме гледа втренчено. Не ми бе повярвал.

14.

Цяла нощ не мигнах. Мислите ми не искаха да се успокоят и аз окаяно се мятах между тревожната действителност и жестоките сънища. Застрелях някакъв човек и Бил беше съдебният лекар, когото извикаха. Когато пристигна с черната си чанта, с него дойде някаква красива жена, която не познавах.

Очите ми конвулсивно се отвориха в мрака, сякаш студена ръка притискаше сърцето ми. Станах много преди да звънне часовникът и подкарах колата към службата в мъгла от угнетеност.

Не си спомнях някога да съм се чувствала толкова самотна и отчуждена. Когато пристигнах, не заговорих почти никого и персоналът започна да ми хвърля странни, нервни погледи.

Няколко пъти за малко не се обадох на Бил, решителността ми се огъна като дърво, преди да падне. Малко преди дванадесет часа тя най-накрая се сгромоляса. Секретарката му ведро ми каза, че „господин Болтс“ е в отпуски и ще се върне на първи юли.

Не оставих никакво съобщение. Тази отпуски не бе планирана, знаех това. Също така знаех защо не ми бе споменал нищо за нея. Преди би ми казал. Но миналото си беше минало. Нямаше да има никакво вземане на решение, никакви неубедителни извинения, никакви откровени лъжи. Той ме бе отрязал завинаги, защото не бе в състояние да застане лице в лице със собствените си грехове.

Следобед се качих в серологичната лаборатория, където за свое учудване заварих Бети и Уинго с гръб към вратата, наведени над нещо бяло в малко найлоново пликче.

Казах:

– Здравейте.

И влязох.

Уинго нервно набута пликчето в джоба на лабораторната престилка на Бети, като че ли й пробутваше пари.

– Свършихте ли долу? – попитаха, като се правех, че съм прекалено заета с мислите си, за да забележа странното им държане.

– Тъж, да, доктор Скарпета – отговори той бързо, докато излизаше. – Тоя, дете снощи са го застреляли, Макфий, него го откараха преди малко. А пък жертвите от пожара в Албърмарли ще ги докарат към четири.

– Добре. Значи ще ги задържим до утре сутринта.

– Окей – каза той вече от коридора.

Причината за моето посещение лежеше разстлана на широката маса в средата на стаята. Синият анцуг. Изглеждаше съвсем обикновен, с цип, затворен от горе до долу. Можеше да е на всеки. Имаше много джобове и аз ги бях преровила най-малко пет-шест пъти с надеждата, че може да намеря нещо, което да ми подсказва кой е собственикът. Но те бяха празни. По крачолите и ръкавите зееха големи дупки – Бети бе изрязала напоените с кръв части.

– Успя ли да определиш кръвната група? – попитах, като се опитвах да отместя поглед от пластмасовото пликче, което стърчеше от джоба ѝ.

– Отчасти. – Тя ми направи знак да я последвам в стаята ѝ.

На бюрото ѝ лежеше тефтерче, върху което бяха надраскани думи и цифри, които за непросветените биха изглеждали като йероглифи.

– Кръвната група на Хана Ярбъро е Б – започна тя. – Имаме късмет в това отношение, защото не е много често срещана. Около дванадесет процента от населението на Вирджиния са с кръвна група Б. За съжаление подсистемите са доста разпространени – срещат се сред осемдесет и девет процента от населението на Вирджиния.

– А колко често срещана е цялата конфигурация? – Найлоновото връхче, което надничаше от джоба ѝ, започваше да ме нервира.

Тя започна енергично да удря по клавишите на калкулатора, умножавайки процентите и разделяйки по броя на подсистемите.

– Около седемдесет процента. Седемдесет от всеки сто души имат тази конфигурация.

– Не може да се каже, че е много рядко срещана – промърморих.

– Толкова, колкото са редки и врабчетата.

– Ами петната от кръв по анцуга?

– Имахме късмет. Когато скитникът е намерил анцуга, петната от кръв трябва да са били вече изсъхнали. В учудващо добра форма е. Успях да отделя всички подсистеми освен една. Всичко съвпада с кръвта на Хана Ярбъро. ДНК-то би трябвало с точност да потвърди това, но ми трябва още четири до шест седмици.

Аз отбелязах разсеяно:

– Жалко, че нямаме необходимото за тези изследвания в нашата лаборатория.

Очите ѝ се спряха на мен и изразът им се смекчи.

– Изглеждаш направо съсипана, Кей.

– Значи си личи.

– За мен е съвсем ясно.

Замълчах.

– Не се оставяй всичко това да те съсипе. След тридесет години от този ужас човек, ще не ще, се научава...

– А какво крои Уинго? – изтърсих тъпо.

Учудена, тя се запъна:

– Уинго? Ами...

Бях забила поглед в джоба ѝ.

Тя се разсмя нервно и го потупа.

– А, това ли? Една частна поръчка, за която ме помоли...

Явно не смяташе да ми казва нищо повече. Може би Уинго имаше други, действителни проблеми в живота си. Може би искаше тайно да му се направи тест за HIV. Боже Господи, дано Уинго да няма СПИН!

Като събрах разпокъсаните си мисли, попитах:

– Ами влакната? Има ли нещо там?

Бети бе сравнила влакната на анцуга с влакната, намерени около тялото на Лори Питърсън, и с няколкото влакна върху тялото на Хена Ярбъро.

– Влакната, които намерихме на перваза на прозореца в спалнята на Питърсън, може да са от анцуга – каза тя, – а може и да са от всякакъв вид тъмносин пат, смесица от памук и полиестер.

В съда, помислих си аз мрачно, това сравнение няма да струва и пукната пара, няма да означава нищо, защото този тип плат е точно толкова разпространен, колкото хартията за пишешци машини, която може да се купи от всеки универсален магазин. Влакната можеха да са от нечи работни панталони. Също така можеха да са от престилката на някой санитар или от униформата на полицаи.

Последва още едно разочарование. Бети беше сигурна, че влакната, намерени по тялото на Хена Ярбъро, не са от същия анцуг.

– Те са памучни – каза тя. – Може да са от някоя нейна дреха, с която е била облечена през деня, може дори да са от хавлиена кърпа. Кой знае? Хората носят всякакви влакна по себе си. Но аз не се учудвам, че от анцуга не са паднали влакна.

– Защо?

– Защото платовете, подобни на този, от който е направен анцугът, са много гладки. От тях рядко могат да се отделят влакна, освен в случай че платът влезе в допир с някаква грапава повърхност.

– Като например тухлен перваз на прозорец или дървена рамка,

както е в случая с Лори.

– Възможно е тъмните влакна в нейния случай да са от анцуга. Дори от същия този анцуг. Но не смятам, че някога ще разберем това със сигурност.

Върнах се в кабинета си на долния етаж, седнах на бюрото и се замислих. След това отключих чекмеджето и извадих папките със случаите на петте убити жени.

Търсех нещо, което може би преди ми се бе изплъзнало. Отново се помъчих да открия някаква връзка.

Какво свързваше тези пет жени? Защо убиецът бе избрал именно тях? По какъв начин бе влязъл във връзка с тях?

Трябваше да има някаква връзка. Дълбоко в себе си не вярвах, че изборът му е бил случаен, че просто е избрал възможните кандидатки, както се е разхождал по улиците. Смятах, че ги е избрал по определен специфичен признак. По някакъв начин първо е влязъл във връзка с тях, а после може би го е проследил до домовете им.

Местоживеене, работа, външен вид. Нямахме никакъв общ знаменател. Опитвах се да размишлявам по обратната логика и отново се върнах към Сесил Тайлър.

Тя бе чернокожа. Другите четири жертви бяха бели.

Това ме притесняваше в началото, а и сега. Дали убиецът не бе сбъркал? Може би не е знаел, че е чернокожа. Дали наистина не си е бил набелязал друга жертва? Приятелката ѝ Боби например?

Обърнах няколко страници, погледнах доклада от аутопсията, която бях издиктувала, набързо разлистих бележките за намерените улики и един стар болничен картон от „Св. Люк“, където преди пет години е била лекувана заради извънматочна бременност. Когато стигнах до полицейския доклад, погледнах името на единствения споменат роднина, сестра в Мадрас, Орегон. От нея Марино бе взел информацията за произхода ѝ, за провалилия се брак с някакъв зъболекар, който живеел в Тайдуотър.

Когато измъкнах рентгеновите снимки от кафявите им пликове една по една, те издадоха звук, подобен на огънат трион.

Разгледах всяка една на светлината на настолната лампа. Сесил нямаше костни счупвания, освен една заздравяла фрактура следствие на удар на левия лакът. Невъзможно бе да се определи откога датира фрактурата, но си личеше, че не е отскоро. Можеше да е от толкова отдавна, че да няма никакво значение.

Отново се върнах към мисълта за Медицинския институт на

Вирджиния като възможна връзка. И Лори Питърсън, и Бренда Степ са били в спешния кабинет на болницата скоро. Лори е била там, защото в момента е специализирала травматична хирургия. Бренда е била лекувана там след катастрофа с кола. Може би щеше да бъде доста невероятно да се предположи, че и Сесил е била лекувана там заради фрактурата на лакътя. На този етап аз вече бях готова да разследвам и най-малката възможност.

Набрах телефона на сестрата на Сесил, който намерих в доклада на Марино.

След пет извънмявания някой го вдигна.

– Ало?

Връзката беше лоша, освен това явно беше грешка.

– Извинявайте, явно съм сбъркала номера – казах аз бързо.

– Моля?

Повторих, този път по-високо.

– Кой номер търсите? – Гласът бе културен, с вирджински акцент и явно принадлежеше на жена под тридесетте.

Изрецитирах номера.

– Номерът е същият. Кого търсите?

– Фран О'Конър – прочетох аз от доклада.

Младият културен глас отговори:

– На телефона.

Казах й коя съм и чух как тя рязко си пое дъх.

– Доколкото разбирам, вие сте сестра на Сесил Тайлър.

– Да. Боже мой! Не искам да говоря за това. Моля ви.

– Госпожо О'Конър, ужасно съжалявам за Сесил. Аз ви се обаждам, за да ви попитам как е счупила сестра ви левия си лакът. На левия лакът има зараснала фрактура. В момента разглеждам рентгеновата й снимка.

За миг тя се поколеба. Почти чувах как протичат мислите й.

– Тя тичаше за здраве. Веднъж, докато тичала по тротоара, се спънала и паднала на ръцете си. От удара получила фрактура на лакътя. Спомням си това, защото в продължение на три месеца трябваше да ходи с гипс, а беше много горещо лято. Бе ужасно нещастна.

– Спомням си това лято. В Орегон ли беше?

– Не, Сесил никога не е живяла в Орегон. Стана във Фредерикс-бърг, където ние с нея отраснахме.

– Преди колко време се случи това?

Отново последва пауза.

– Преди девет-десет години.

– А къде е била лекувана?

– Не знам. Някаква болница във Фредериксбърг. Не си спомням името ѝ.

Фрактурата на Сесил не е била лекувана в Медицинския институт на Вирджиния, а и това се бе случило прекалено отдавна, за да има някакво значение. Но всичко това вече не ме интересуваше.

Никога не бях виждала Сесил Тайлър, докато е била жива.

Никога не бях разговаряла с нея.

Без да се замислям, бях приела, че тя говори като негърка.

– Госпожо О'Конър, вие нали сте чернокожа?

– Разбира се, че съм чернокожа. – По гласа ѝ личеше, че е разстроена.

– Сестра ви като вас ли говореше?

– Да говори като мен? – попита тя, повишавайки тон.

– Знам, че въпросът звучи малко странно...

– Искате да кажете дали е говорила като бяла, както говоря аз? – продължи тя с раздражение. – Да! Точно така говореше! Нали това е целта на образованието? Да могат черните да говорят като бели!

– Моля ви – спрях я съчувствено. – Нямах никакво намерение да ви обиждам. Но е много важно...

Извиненията ми бяха приети от сигнала „свободно“.

Люси бе научила за петата удушена жена. Знаеше за всичките. Също така знаеше, че в спалнята си държи пистолет калибър 38, и откакто бяхме седнали да вечеряме, два пъти ме бе попитала за него.

– Люси – казах аз, докато изплаквах чиниите и ги нареждах в машината за миене. – Не искам да седиш и да мислиш за пистолети. Ако не живееш сама, и аз нямаше да имам пистолет.

Беше ми минавало през ум да го скрия на място, където никога не би ѝ дошло наум да го търси. Но след случая с модема, който аз с чувство на вина бях свързала отново с домашния си компютър преди няколко дни, бях решила нищо да не крия от нея.

Докато Люси живееше при мен, пистолетът остана да лежи на полицата в гардероба ми, в кутия за обувки. Не беше зареден. През последните дни сутрин изваждах патроните, а вечер, преди лягане, зареждах пистолета наново. Що се отнася до патроните „Силвъртип“, тях ги държах на място, където тя никога не би се сетила да ги потърси.

Когато се обърнах към нея, очите ѝ бяха широко отворени.

– Знаеш защо имам пистолет, Люси. Смятам, че разбираш колко са опасни пистолетите...

– Могат да убият човек.

– Да – отговорих аз, докато влизахме във всекидневната. – Разбира се, че могат.

– Ти имаш пистолет, за да можеш да убиеш някого.

– Не ми се иска да мисля по този въпрос.

– Да, ама е вярно – настоя тя. – Затова го имаш. Заради лошите хора. Затова.

Взех дистанционното управление и включих телевизора.

Люси запретна ръкавите на ватираната си розова фланела и се оплака:

– Горещо е тук, лельо Кей. Защо винаги е толкова горещо?

– Искаш ли да усиля климатичната инсталация? – попитах аз разсеяно, разлиствайки телевизионната програма.

– Не. Мразя климатичните инсталации.

Запалих цигара и тя веднага се оплака и от това.

– В кабинета ти тук, у дома, винаги е горещо и винаги смърди на цигари. Отварям прозореца, но продължава да смърди. Мама казва, че не трябва да пушиш. Ти си лекарка и не трябва да пушиш. Мама казва, че би трябвало да ги знаеш тези неща.

Дороти се бе обадила снощи. Беше някъде в Калифорния, не си спомнях точно къде – със съпруга си илюстратор. Беше ми коствало големи усилия да се държа с нея прилично. Искаше ми се да я упрекна: „Имаш дъщеря, кръв от кръвта ти, плът от плътта ти. Помниш ли Люси? Помниш ли я?“ Вместо това обаче се държах сдържано, почти благосклонно, най-вече заради детето, което седеше до масата, здраво стиснало устни.

Люси разговаря с майка си в продължение на десет минути, след което не ми каза нищо. Оттогава тя постоянно се заяждаше с мен, критикуваше ме, беше сприхава и непрекъснато се разпореждаше. По думите на Берта през деня се бе държала по същия начин, а вечерта я нарече „самата придиричливост“. Каза ми също така, че цял ден Люси не си е показвала носа от кабинета ми. От момента, в който бях излязла, до момента, в който се бях върнала, неизменно бе седяла пред компютъра. Берта се отказала да я вика в кухнята за ядене. Люси се нахранила на бюрото ми.

– Анди казва, че е по-опасно да имаш пистолет, но да не знаеш как да го използваш, отколкото въобще да нямаш – обяви тя на висок глас.

– Анди? – попитах аз разсеяно.

– Предишният, преди Ралф. Той ходеше на градското бунище, за да се цели по бутилки. Улучваше ги отдалече. На бас, че ти няма да можеш – каза тя и ме погледна с укор.

– Права си. Сигурно не бих могла да стрелям толкова точно, колкото Анди.

– Виждаш ли!

Не й казах, че всъщност знам доста неща за огнестрелните оръжия. Преди да си купя ругера, бях отишла на вътрешното стрелбище в сградата, където работя, и бях пробвала множество различни пистолети от лабораторията за огнестрелно оръжие под професионалния поглед на един от лабораторните специалисти. От време на време тренирах стрелба и стрелях нелошо. Не смятах, че ще се поколебая, ако някога станеше нужда. Но също така не смятах повече да обсъждам този въпрос с пленничката си.

Попитах я съвсем тихо:

– Люси, защо се заяждаш с мен?

– Защото си тъпа като магаре! – Очите й плувнаха в сълзи. – Тъпа си като магаре и ако се опиташ, само ще се нараниш или пък той ще ти го отнеме! И тогава с теб ще е свършено! Ако само се опиташ, той ще те застреля точно така, както по телевизията!

– Ако се опитам? – попитах аз недоумяващо. – Ако се опитам да направя какво, Люси?

– Ако се опиташ да го застреляш първа.

Тя ядосано изтри сълзите си, малките й гърди бързо се повдигаха и спадаха. Аз се вторачих невиждащо в телевизионния екран, където показваха „Цирк за цялото семейство“, и не знаех какво да кажа. Първият ми порив бе да се оттегля в кабинета си, да затворя вратата и за известно време да потърся забрава в работата си, но вместо това колебливо се приближих до нея и я придърпах към себе си. Останахме така много дълго време, без да разменим нито дума.

Питах се с кого ли разговаряше тя у дома. Не можех да си представя, че води някакви смислени разговори със сестра ми. Разни критици бяха хвалили Дороти и нейните книжки за деца за това, че са „необикновено проникновени“ и „дълбоки“, и „изпълнени с чувство“. Каква жестока ирония! Дороти отдаваше най-доброто от себе си на малките си герои, които не съществуваха. Грижеше се за тях. Посвещаваше много часове на това да изглади всяка подробност: как решеха косите си, как се обличаха, какви приключения изживяваха, какво срещаха по пътя си.

А междувременно Люси бе лишена от всякакво внимание.

Мислите ми се върнаха към месеците, които прекарахме заедно с Люси, докато аз живеях в Маями, към ваканциите, които бяхме прекарвали заедно с нея, с майка ми и Дороти. Към последното посещение на Люси тук. Не си спомнях някога да бе споменавала имена на приятели или приятелки. Вероятно просто нямаше. Говореше за учителите си, за върволицата съмнителни „гаджета“ на майка ѝ, за съседката отсреща, госпожа Спунър, за безкрайната поредица от домашни прислужници. Люси бе един мъничък многознайко с очила – по-големите деца страняха от нея, а децата на нейната възраст просто не я разбираха. Тя не можеше да влезе „в ритъм“. Струва ми се, че на нейната възраст и аз съм била същата.

Между нас двете се бе възцарила атмосфера на спокойствие и топлина. Аз промърморих в косата ѝ:

– Онзи ден някой ми зададе един въпрос.

– Какъв въпрос?

– Някой ме попита за доверието, за това на кого имам най-много доверие от всички на този свят. И знаеш ли какво?

Тя се облегна назад и се загледа в мен.

– Мисля, че този човек си ти.

– Наистина ли? – попита тя невярващо. – Повече от всички?

Кимнах и тихо продължих:

– При това положение искам да те помоля да ми помогнеш.

Тя бързо седна изправена, заковала поглед в мен. Очите и бяха живи и излъчваха нетърпение.

– Разбира се! Само ми кажи! Ще ти помогна, лельо Кей!

– Трябва да разбере по какъв начин някой е успял да проникне в служебния ми компютър...

– Не съм аз! – изърси тя веднага, а по лицето ѝ се изписа покруса.
– Вече ти казах.

– Вярвам ти. Но някой друг го е направил, Люси. Може би ще ми помогнеш да разбере как е станало.

Не смятах, че ще може, но имах желанието да ѝ дам този шанс.

Отново изпълнена с енергия и възбудена, тя каза уверено:

– Всеки би могъл да го направи, защото е лесно.

– Лесно? – усмихнах се аз.

– Заради System/Manager.

Зяпнах я с неприкрито удивление.

– А ти откъде знаеш за System/Manager?

– В учебника го пише. Направо, няма грешка.

В такива моменти се сещах, да не кажа изнервях, от коефициента на интелигентност на Люси. Когато я подложиха на теста за интелигентност за пръв път, изпитваният настоя тестът да се повтори, защото сигурно имало „някаква грешка“. И наистина имаше. Втория път Люси набра десет точки повече.

– Поначало това е начинът да се влезе в SQL – продължи да бърбори тя. – Защото човек не може да създаде някакъв... ключ, освен ако вече няма такъв от самото начало. Затова ти трябва System/Manager. А то е като Господ, само с негова помощ можеш да проникнеш в SQL, а после можеш да създадеш каквото си искаш.

„Каквото си искаш“, проблесна в съзнанието ми. Като например всичките имена на потребителя и пароли, определени за моята служба. Това беше ужасяващо разкритие, толкова елементарно, че на мен просто не ми бе хрумвало. Предполагах, че не бе хрумвало и на Маргарет.

– Единственият проблем е да се проникне – продължи Люси без всякакво вълнение. – И ако той знае за Господ, ще може да създаде какъвто ключ си иска, да го превърне в администратор на база данни, или АБД, и след това да проникне в твоята база данни.

АБД-то в моята служба беше „ДЪЛБОКО/ГЪРЛО“. Понякога Маргарет имаше някакви проблиящи на чувство за хумор.

– Така че в SQL може да влезеш чрез System/Manager и след това набираш: КЛЮЧ, РЕСУРС, АБД ДО ЛЕЛЯ, ИДЕНТИФИЦИРА СЕ КАТО КЕЙ.

– Може би точно така е станало – изрекох аз мислите си на глас. – А с АБД-то човек може не само да разгледа, но и да промени данните.

– Разбира се! Може да направи каквото си поиска, защото Господ му е казал какво да направи. А пък АБД-то е като Исус.

Теологичните й алюзии бяха толкова шокиращи, че не се съдържах и се разсмях.

– Поначало това е начинът, по който и аз проникнах в SQL – призна си тя. – Понеже ти не ми каза паролите. Исках да вляза в SQL, за да пробвам някои от командите в учебника. Подадох измислена парола на името на потребителя на АБД-то ти, за да мога да вляза.

– Чакай малко – прекъснах я аз. – Чакай само за малко! Какво искаш да кажеш, че си определила измислена парола за името на потребителя на АБД-то ми? Откъде знаеш какво е името на потребителя ми? Аз не съм ти го казвала.

Тя обясни:

– То ти е във файла „ключове“. Намерих го във вътрешния указател, където е всичката информация за таблиците, които си съставила. Имаш файл, който се нарича „ключове SQL“, където са всички открити синоними на таблиците ти.

Всъщност не аз бях съставила тези таблици. Маргарет ги направи миналата година и аз ги въведох в домашния си компютър заедно с дублиращите дискети, които тя ми даде. Възможно ли беше в служебния ми компютър също да има такъв файл „ключове“?

Хванах Люси за ръката и двете станахме от кушетката. Тя с готовност ме последва в кабинета. Накарах я да седне пред компютъра и придърпах към себе си Табуретката.

Проникнахме в комуникационния софтуерен пакет и набрахме служебния номер на Маргарет. Наблюдавахме просветващите цифри в долния край на екрана, докато компютърът набираше. Почти веднага той обяви, че връзката е направена, и след още няколко команди екранът потъмня и на него просветнаха зелени букви – бяхме влезли в директория С. Изведнъж компютърът ми се бе превърнал в огледало. От другата страна бяха тайните на служебния компютър, който се намираще на десет мили оттук.

Почувствах се неловко, като си помислих, че дори и в момента това наше „включване“ се проследява. Трябваше да не забравя да кажа на Уесли, че виновникът в този случай съм била аз, за да не си губи времето.

– Подай команда за издирване на файл – казах аз – за всичко с име „ключове“.

На екрана се изписа: „Липсват такива файлове.“ Опитвахме отново. Опитвахме да открием файлове е наименованието „Синоними“, но пак без резултат. Тогава на Люси й хрумна да потърси всички файлове с разширение „SQL“, защото това беше обичайното разширение за всички файлове, включващи SQL команди – команди, които се използват за създаване на открити синоними в служебните таблици на базата данни. На екрана се появиха десетки имена на файлове. Едно от тях привлече вниманието ни. То беше „Открит SQL“.

Люси влезе във файла и ние го разгледахме. Вълнението ми беше равно на тревогата ми. Файлът представляваше командите, които Маргарет бе изписала и подала много отдавна – когато е създавала откритите синоними за всички таблици, които бе съставила в служебната база данни – команди като например: **ДА СЕ СЪЗДАДЕ ОТКРИТ СИНОНИМ ЗА ДЪЛБОК РЕГИСТЪР**. Аз не съм програмист. Бях

чувала за откритите синоними, но не бях съвсем сигурна какво представляват.

Люси прелистваше учебника. Стигна до главата за откритите синоними и уверено си предложи услугите:

– Ето, виж колко е хитро. Когато съставяш таблица, трябва да я съставиш под име на потребителя и парола.

Тя вдигна поглед към мен, очите ѝ блестяха зад дебелия стъкла.

– Окей – казах, – дотук е ясно.

– Така че, ако името на потребителя е „Леля“, а паролата ти е „Кей“, то когато съставиш таблица, наречена „Игри“ или каквото там решиш, името, което компютърът ще ти даде, всъщност е „Леля. Игри“. Прикачва името на таблицата към името на потребителя, използвано при създаването ѝ. Ако те мързи всеки път да набираш „Леля. Игри“, можеш да си създадеш открит синоним. Подаваш командата ДА СЕ СЪЗДАДЕ ОТКРИТ СИНОНИМ ЗА ЛЕЛЯ. ИГРИ. А това преименува таблицата, така че вече се нарича просто – „Игри“.

Вторачих се в дългия списък команди на екрана. Списък, който разкриваше всяка една таблица в служебния ми компютър, всяко едно име на потребител от АБД-то, използвано за съставяне на таблици.

Все още не ми беше много ясно и попитах:

– Но дори някой да види този файл, той няма да знае паролата. Тук се споменава само името на потребителя от АБД, а ако не знаеш паролата, няма как да влезеш в някоя таблица, като например нашата таблица с убийствата.

– Искаш ли да се хванем на бас? – Пръстите ѝ вече бяха готови на клавишите. – Ако знаеш името на потребителя от АБД, можеш да промениш паролата на каквото си поискаш и проникваш. На компютъра му е все тая. Той ще ти позволи да промениш паролите, когато си поискаш, без да ти се бърка в програмата. Хората често си сменят паролите за по-голяма сигурност.

– Значи можеш да вземеш името на потребителя „Дълбоко“, да ми дадеш нова парола и да проникнеш в нашите данни?

Люси кимна.

– Покажи ми как.

Тя ме погледна колебливо.

– Но нали ми каза никога да не влизам в служебната ти база данни?

– Този път ще направим изключение.

– Освен това, ако подам на „Дълбоко“ нова парола, леля Кей, старата ще изчезне. Няма вече да я има. Няма да може да се използва.

Изведнъж се стреснах от спомена за думите на Маргарет, когато за пръв път открихме, че някой се е опитвал да измъкне данните от случая „Лори Питърсън“. Тя каза нещо за това, че паролата на АБД-то не може да се използва и затова трябвало да се свърже наново.

– Старата парола вече няма да може да се използва, защото е сменена с новата, която аз измислих. Така че със старата не можеш да проникнеш. – Люси ме погледна крадешком. – Но смятах да го оправя.

– Да го оправяш? – Вече почти не я слушах.

– Компютъра ти. Старата ти парола вече не може да се използва, защото я смених, за да мога да вляза в SQL. Но щях да го оправя, честна дума.

– По-късно – казах бързо. – Можеш да го оправяш по-късно. Сега искам да ми покажеш точно по какъв начин някой е успял да проникне.

Опитвах се да си обясня случилото се. Реших, че най-логичното бе този човек, който е проникнал в служебна та ми база данни, да е знаел достатъчно, за да се досети да създаде нова парола за името на потребителя, което е намерил във файла „Открит SQL“. Но не се е сетил, че по този начин унищожава старата парола, което означаваше, че ние няма да можем да проникнем следващия път, когато се опитаме. Естествено, ние бяхме забелязали това. Естествено, ние бихме се зачудили, а, изглежда, той изобщо не се е сетил, че може да е включено ехото, като по този начин всички негови команди се изписват на екрана. Проникване трябва да е имало само веднъж!

Ако извършителят бе прониквал в компютъра и друг път, дори ехото да е било изключено, ние бихме разбрали, защото Маргарет щеше да открие, че паролата „Гърло“ вече не функционира. Защо?

Защо беше проникнал този човек и защо се бе опитал да изнесе данните от случая „Лори Питърсън“?

Пръстите на Люси чевръсто потракваха върху клавишите.

– Добре – каза тя. – Да си представим, че аз съм „лошият“ и се опитвам да проникна. Ето как ще го направя.

Тя влезе в SQL, като изписа System/Manager и изпълни команда включване/ресурс/АБД/ с име на потребителя „Дълбоко“ и парола, която тя сама си измисли – „миш-маш“. Връзката беше направена. Сега това беше новият АБД. Чрез него тя можеше да проникне в която си поиска от служебните ми таблици.

Беше достатъчно мощен, за да й позволи да промени данните.

Беше достатъчно мощен, за да може например да промени доклада за случая „Бренда Степ“, така че в колонката „Дрехи, лични вещи“ да

пише „светлокафяв колан от плат“.

Той ли го бе направил? Той знаеше подробностите от убийствата, които бе извършил. Четеше вестници. Сигурно маниакално се взираше във всяка дума, написана за него. Би разпознал каквато и да било неточност в репортажите. Беше арогантен. Искаше да парадира с интелигентността си. Дали не беше променил данните в компютъра ми само за да ме побърка, да ми се подиграе?

Бе проникнал в компютъра почти два месеца след като тази подробност излезе в репортажа на Аби за убийството на Бренда Степ.

Но проникването в базата данни бе станало само веднъж, и то съвсем скоро.

Тази подробност в материала на Аби не можеше да е дошла от служебния ми компютър. А не беше ли възможно детайлът да е попаднал в компютъра от репортажа във вестника? Може би той внимателно преглеждаше убийствата, които сам бе извършил, в компютъра, търсейки някоя подробност, която да не съответства на статиите. Може би бе намерил тази неточност, когато бе стигнал до случая „Бренда Степ“. Променил е данните, като вместо „найлонов чорапогашник телесен цвят“ е написал „светлокафяв колан от плат“. Може би последното, което се е опитал да направи, преди да излезе от програмата, е било да се опита да измъкне случая „Лори Питърсън“ просто от любопитство, ако не от друго. Това би обяснило защо Маргарет бе намерила тези команди на екрана.

Дали параноята не помрачаваше разсъдъка ми?

Можеше ли да има някаква връзка между този случай и случая с втория тест? По картонената папка проблясваха блестящи частички. Ами ако те не бяха дошли от моите ръце?

– Люси – попитах аз, – има ли някакъв начин да се разбере дали някой не е променял данни в служебния ми компютър?

Тя каза, без да се замисля:

– Нали правиш дубликати на данните си? Някой трябва да изведе данните, нали така?

– Да.

– Тогава можеш да намериш старите, изведени данни, да ги въведеш в компютъра и да провериш дали се различават.

– Проблемът е там – казах замислено, – че дори и да открия промяна, няма да знам дали някой от персонала просто не е решил да прибави нова информация или да уточни старата. Данните по случаите постоянно се променят, защото докладите пристигат в продължение на седмици

и месеци след първоначалното въвеждане на случая.

– Значи трябва да ги попиташ, лельо Кей. Попитай ги дали са правили някакви промени. Ако ти кажат „не“ и ако откриеш стари, изведени данни, които се различават от информацията, която е в компютъра в момента, това не би ли ти помогнало?

– Може би – признах.

Люси върна старата парола. Излязохме от програмата и изчистихме екрана, така че на сутринта никой да не може да види командите, изписани на екрана на служебния компютър.

Беше почти единадесет часът. Обадох се на Маргарет у дома. Гласът ѝ звучеше гроги, докато отговаряше на въпросите ми за дисковете, върху които бе изведена информацията, и когато я попитах дали има нещо от преди проникването в компютъра.

Както очаквах, тя ме разочарова:

– Не, доктор Скарпета. Няма нищо от толкова отдавна. На края на всеки ден правим ново извеждане, а предишното го форматираме и осъвременяваме.

– По дяволите! Трябва на всяка цена да се докопам до някаква версия на базата данни, която не е била осъвременявана от няколко седмици.

Мълчание.

– Един момент – промърмори тя. – Може би имам двуизмерен файл...

– Какво има в него?

– Не знам – поколеба се тя. – Сигурно данните от последните шест месеца. От Статистическото бюро искат да получат нашите данни. Преди няколко седмици си правех експерименти – въведох данните от нашия район в един раздел и прехвърлих всички данни от тези случаи в отделен файл, за да проверя какво ще стане. Най-накрая ще трябва да им ги препратя по телефона, направо в централния процесор...

– Преди колко седмици? – прекъснах я аз. – Преди колко седмици беше това?

– На първи... един момент... Мисля, че беше първи юни.

По нервите ми сякаш премина електрически ток. Трябваше да разбера. Ако успеех да докажа, че данните са били променени, след като репортажите се бяха появили във вестниците, то тогава поне щеше да се знае, че вината за изтичането на информация не е на моята служба.

– Трябва ми разпечатка на този двуизмерен файл веднага...

Последва продължителна пауза. Когато отговори, гласът ѝ прозвуча

неуверено:

– Натъкнах се на няколко проблема при процедурата. – Още една пауза. – Но мога да ви предоставя всичко, което имам, утре сутрин.

Приключвайки разговора, погледнах часовника си и набрах служебния номер на Аби.

– Аби, знам, че източниците ви са свещени, но трябва да науча нещо много важно.

Тя не отговори.

– В репортажа си за убийството на Бренда Степ сте писали, че е била удушена със светлокафяв колан от плат. Откъде сте взели тази подробност?

– Не мога...

– Моля ви. Ужасно е важно. Просто трябва да знам източника.

След продължителна пауза тя рече:

– Имена не мога да споменавам. Ще кажа само, че е член на спасителната бригада, която беше на местопрестъплението, окей? Познавам много момчета от бригадите...

– И не е възможно информацията по някакъв начин да е дошла от моята служба?

– Категорично не – отговори тя твърдо. – Тревожите се заради проникването във вашия компютър, за което спомена сержант Марино... Кълна се, информацията, която съм публикувала, не е оттам, не е от вашата служба.

Следващите думи изскочиха от устата ми, преди да успея да ги спра:

– Човекът, който е проникнал в компютъра, може би е добавил тази подробност за „светлокафявия колан от плат“, за да изглежда, че информацията ви идва от нашия компютър, че от нас изтича информация. Тази подробност не отговаря на истината. Не мисля, че някога е била внесена в компютъра. Смятам, че човекът, проникнал в програмата, е взел този детайл от вашия материал.

– Боже мой! – Това беше единствената ѝ реакция.

15.

Марино шумно хвърли сутрешния вестник върху заседателната маса, така че от него изпаднаха вътрешните страници и притурките.

– Какво, по дяволите, е това! – Лицето му бе брадясало, гневно и зачервено. – Боже Господи!

В отговор Уесли спокойно подбутна към него един стол, приканвайки го да седне.

Материалът бе в горната половина на първа страница, а огромното заглавие гласеше:

ДНК, НОВИ ФАКТИ ПОДСКАЗВАТ ВЪЗМОЖЕН ГЕНЕТИЧЕСКИ ДЕФЕКТ У УБИЕЦА

Името на Аби не фигурираше никъде. Статията бе написана от репортера, който обикновено се занимаваше със съдебните дела. Имаше отделна колонка, където се обясняваше как се извършват ДНК-пробите, имаше и скица, изобразяваща процеса на „снемане на ДНК-отпечатъци“. Мисълта ми се върна към убиеца. Представих си го как чете вестника и изпада в ярост. Предположих, че където и да работи, днес си е взел болничен.

– Искам да знам защо никой не ми е казал нищо. – Марино ме изгледа застрашително. – Аз предавам анцуга. Върша си работата. А после какво? Хващам вестника и виждам целия този боклук! Какъв дефект? Току-що са пристигнали резултатите от ДНК-пробите, а някакъв тъпанар веднага се е раздрънкарал? Или?

Аз мълчах.

Уесли отговори с равен тон:

– Няма значение, Пит. Статията във вестника не ни засяга. Всяко зло за добро. Знаем, че тялото на убиеца излъчва особена миризма или поне така предполагаме. Той смята, че хората на Кей са попаднали на някаква следа, и сега може и да направи погрешна стъпка. – Погледна ме. – Нещо ново?

Поклатих глава. До този момент никой не се бе опитвал да проникне в служебния компютър. Ако някой от двамата бе влязъл в заседателната зала преди двадесет минути, щеше да ме завари затынала до глезените в хартия.

Сега разбирах защо Маргарет се бе поколебала вечерта, когато я помолих да направи разпечатка на двуизмерния файл. В него имаше около три хиляди случая от всички части на щата за целия месец май и листът на зелени райета, който получих, вероятно би могъл да покрие цялата дължина на сградата.

А имаше и нещо още по-лошо. Данните бяха дадени в ужасно сбит формат, който явно не бе предназначен за разчитане. Беше като да плуваш в паница със супа от букви и да се опитваш да уловиш цели изречения. Трябваше ми повече от час, за да намеря номера на случая „Бренда Степ“. И когато под заглавието „Дрехи, лични вещи“ открих думите „найлонов чорапогашник, телесен цвят, около врата“, не можех да кажа кое чувство у мен надделя – вълнението или ужасът. Никъде не се споменаваше колан от светлокафяв плат. Никой от моя персонал не си спомняше да е променял нещо или да е осъвременявал случая, след като е бил въведен в програмата. Но данните бяха променени. Бяха променени от външен човек.

– Ами всичко това за увреждането на умствените способности? – Марино грубо побутна вестника към мен. – Да не си открила нещо в тоя ДНК-алабализъм, което те кара да мислиш, че тоя не е с всичкия си?

– Не – отговорих аз честно. – Според мен авторът на статията иска да каже, че подобни отклонения в обмяната на веществата биха могли да доведат и до такива проблеми. Но нямам никакви факти, които да подсказват, че е така.

– Аз лично в никакъв случай не смятам, че на тоя тип му е мухлясал мозъкът. Ако ме питаш мен, все около едно и също въртите и сучете. Значи това приятелче бил глупав, бил откачен. Сигурно мие коли в някоя автомивка или чисти канализацията, или нещо такова...

Изразът на Уесли подсказваше, че започва да губи търпение.

– Хайде стига, Пит.

– Все пак аз отговарям за това разследване. Защо тогава трябва да научавам от вестниците какво става?

– Имаме по-съществен проблем... – рязко каза Уесли.

– Какъв? – попита Марино.

Казахме му. Казахме му за телефонния ми разговор със сестрата на Сесил Тайлър.

Докато ни слушаше, гневът му бавно се изпаряваше. Накрая лицето му придоби съвсем объркан израз.

Казахме му, че и петте жени са имали една обща черта, която не можеше да се отрече. Гласовете им.

Припомних му разпита на Мат Питърсън.

– Доколкото си спомням, той спомена нещо за първата си среща с Лори. Ако не греша, на някакво събиране. Спомена гласа ѝ. Каза, че гласът ѝ привличал вниманието на хората, защото бил приятен алтов глас. Това, което смятаме, че свързва и петте убийства, са гласовете. Възможно е убиецът изобщо да не ги е видял. Може само да ги е чул.

– Това просто не ни беше хрумвало – добави Уесли. – Когато говорим за хора, които дебнат жертвите си, обикновено си представяме психопати, които в даден момент виждат жертвите си. В някой търговски център, докато бяга в парка, или пък през прозореца на къщата или апартамента, където живее. Поначало телефонът, ако изобщо се използва, идва чак след първоначалния контакт. Той я вижда. След това може и да ѝ се обади, просто да набере номера, за да чуе гласа ѝ и да даде воля на въображението си. Вариантът, който обмисляме сега, е много по-страшен, Пит. Професията на този убиец може би му позволява да се обажда на жени, които не познава.

Има достъп до телефонни номера и адресите им и се обажда. Ако гласът му хареса, тогава изборът му е направен.

– А това да не би да ограничава възможните варианти? – оплака се Марино. – Сега трябва да разберем дали телефоните на тези жени са в градския указател. След това да обмислим възможните професии. Искам да кажа, че не минава и седмица, без някакъв катил да се обади на жена ми по телефона. Продават метли, електрически крушки, всякакви глупости. Освен това да не забравяме анкетите за проучване на общественото мнение. Обаждат се и казват: „Може ли да ви задам петдесет въпроса?“ и след това питат дали си женен, или не и колко пари получаваш. Дали си обуваш гащите, като си пъхаш краката в крачолите един по един, и как точно си миеш зъбите.

– Започва да ти става ясно – промърмори Уесли.

Марино продължи, без да си поеме дъх:

– Значи ето ти някакъв тип, за когото най-голямото удоволствие е изнасилването и убийството. Може и да му плащат по осем долара на час само за да си седи на задника у дома и да рови в телефонните указатели. Някаква жена например му казва, че не е омъжена и че печели по двадесет бона годишно. И след една седмица – тук Марино се обърна към мен – тя се появява в твоето заведение. Така че искам да те попитам как, по дяволите, ще го намерим?

Това ние не знаехме.

Вероятността връзката да е в гласовете на жертвите не

ограничаваше възможностите. Марино бе прав. Всъщност даже усложняваше работата ни. Да се установи с кого се е видяла жертвата в някой определен ден, не бе невъзможно. Но беше малко вероятно да открием всички хора, с които бе разговаряла по телефона. Дори и да можеше да проговори, бе твърде вероятно и самата жертва да не знае. Телефонните търговски посредници, хора, извършващи проучвания на общественото мнение, и хора, които избират грешен номер, нямат навика да се представят. На всички ни се обаждат по телефона многократно и през деня, и през нощта, а ние нито регистрираме, нито запомняме тези обаждания.

– Времето, по което нанася ударите си, ме кара да мисля, че работи извън къщи – казах, – тъй като от понеделник до петък ходи на работа. През седмицата у него се натрупва стрес. Късно през нощта в петък или в ранните часове на съботата той нанася ударите си. Ако използва бораксов сапун, то не е много вероятно да го използва у дома си. Доколкото ми е известно, тоалетните сапуни, които се продават в кварталните магазини, не съдържат боракс. Ако се мие с бораксов сапун, предполагавам, че го прави в работата си.

– А сигурни ли сме, че е боракс? – попита Уесли.

– Лабораториите го установиха чрез йонна хроматография. Бляскавото вещество, което постоянно намираме по телата, съдържа боракс. Със сигурност.

Уесли за момент се замисли.

– Ако използва бораксов сапун, докато е на работа, и след това в пет си отива вкъщи, не е много вероятно в един през нощта да има такива големи количества бляскащо вещество по ръцете. Може да работи нощна смяна. В мъжката тоалетна вероятно има бораксов сапун. Свършва работа малко преди полунощ или в един и оттам отива направо в дома на жертвата.

Сценарият бе съвсем правдоподобен. Ако убиецът работеше нощем, това му даваше достатъчно възможности денем да обикаля с кола из квартала на следващата си жертва и да оглежда района. Може би се връщаше отново по-късно, например след полунощ, за да огледа още веднъж. Жертвите или спяха, или още не се бяха прибрали, както и повечето от съседите им. Нямахме кой да го види.

Кои бяха нощните професии, в които се работеше с телефон?

Известно време правихме най-различни предположения.

– Телефонните търговски посредници имат навика да се обаждат точно когато хората се хранят – каза Уесли. – Необичайно би било някой от тях да звънне по-късно от девет вечерта.

Всички се съгласихме.

– Разносвачи на пици – предположи Марино. – Те се мотаят по улиците по всяко време. Може да е тоя, който взема поръчките. Когато се обадиш, първото, което телефонистът ти иска, е телефонният номер. Ако си се обаждал и преди, адресът ти се появява на компютърния екран. След половин час на вратата ти звъни някакъв тип и ти носи пица с чушки без лук например. Може да е разносвачът, който бързо разбира коя жена живее сама. Може да е телефонистът. Харесва гласа ѝ, има ѝ адреса.

– Да се провери – каза Уесли. – Изпрати няколко момчета да обиколят пицариите, които разнасят пици за къщи. Веднага.

Утре беше петък!

– Виж дали няма някоя пицария, където и петте жени от време на време да са се обаждали. Трябва да е в компютъра, лесно ще е за проверка.

Марино излезе за малко и се върна с „жълтите страници“ – указателя за служебни номера. Намери раздела с пицариите и започна да си записва имената и адресите.

Сещахме се за все повече и повече професии. Телефонистите в болници и телефонни компании отговаряха на обаждания по всяко време на денонощието. Хора, които търсят спонсори за благотворителни цели, не биха се поколебали да те вдигнат от креслото по време на любимото ти телевизионно предаване, дори в десет часа вечерта. Съществуваше възможността някой да си играе на рулетка с телефонния указател – някой от охраната на Федералния резерв, на когото му е доскучало да седи сам във фойето, или продавач от бензиностанция в мъртвите нощни часове.

Обърквах се все повече и повече. Не бях в състояние да се оправя в цялата тази каша.

Но имаше нещо, което не ми даваше мира.

„Само усложняваш нещата – шепнеше вътрешният ми глас. – Отдалечаваш се от това, което вече знаеш.“

Погледнах месестото влажно лице на Марино, очите му, които постоянно играеха. Бе уморен, страдаше от стрес. Дълбоко в него още тлееше гневът. Защо бе толкова обидчив? Какво беше казал за начина на мислене на убиеца? Че надали обича жените с професионални амбиции, защото са надути?

Винаги, когато се опитвах да го намеря, той беше „по улиците“. Беше присъствал на местопрестъплението на всяко едно от убийствата на тези хора.

При убийството на Лори Питърсън той бе съвсем свеж. Дали въобще си бе лягал през онази нощ? Не беше ли малко странен фактът, че с такава ярост искаше да лепне убийствата на Мат Питърсън?

Марино не е този тип, казах си аз.

Прекарва по-голяма част от времето си в колата си, освен това професията му не включва отговарянето на телефонни обаждания, така че не виждах връзката между него и тези жени.

И най-важно от всичко, той няма специфична миризма на тялото, а ако анцугът, намерен в кофата за боклук, бе негов, защо ще го донася в лабораторията?

Освен ако е решил да обърне системата наопаки, помислих си аз, да я обърне сама срещу себе си, защото знае толкова много. В края на краищата той е специалист, начело е на разследването и има достатъчно опит, за да може да бъде или спасител, или сатана.

Предполагам, че през цялото време у мен е съществувал страхът, че убиецът може да се окаже ченге.

Марино не се вписваше. Но убиецът можеше да е човек, с когото той бе работил от месеци, който си купуваше тъмносини анцузи от най-различни магазини из града, който си миеше ръцете със сапун „Борауош“, каквото се използваше в мъжките тоалетни на отдела, човек, който разбираше достатъчно от съдебно-криминални разследвания, за да успява да надхитри колегите си и мен самата. Ченге, което бе кривнало от правия път. Или човек, когото работата в полицията бе привлякла, защото това е много примамлива професия за психопатите.

Знаехме кои бригади бяха извикани на местопрестъплението. Това, което не се бяхме сетили да проверим, бе кои са били униформените полицаи, които първи са пристигнали на местопрестъплението.

Може би беше някой полицай, който след работа или по време на дежурство седеше и разлистваше телефонния указател. Може би първият му контакт с жертвите е бил по телефона. Гласовете им го възбуждат. Той ги убива и след това прави така, че да е в същия район или достатъчно близо, за да може да бъде повикан на местопрестъплението, когато групът е открит.

– Най-добре ще е да се държим за Мат Питърсън – обърна се Уесли към Марино. – Още ли е в града?

– Доколкото знам, да.

– Мисля, че ще е най-добре да се говори с него, да се разбере дали жена му е споменавала за рекламни агенти, които са ѝ се обадили по телефона, дали някой не е звънял, за да ѝ каже, че е спечелила някаква

викторина, или пък за проучване на общественото мнение. Всичко, свързано с телефона.

Марино отмести стола си назад.

Реших да си мълча. Да не казвам направо какво мисля. Вместо това попитах:

– Колко трудно би било да се получат разпечатки или записи на обажданията в полицията тогава, когато са били намерени труповете? Искам да видя точните часове, когато на полицията е съобщено за всяко убийство, в колко часа е пристигнала полицията, особено в случая с Лори Питърсън. Моментът на настъпването на смъртта може да се окаже много важен за установяването на часа, в който убиецът свършва работата, при положение че наистина работи нощем.

– Няма проблеми – отвърна Марино разсеяно. – Ако искаш, ела с мен. След като говорим с Питърсън, можем да отскочим до стаята на телефонистите.

Мат Питърсън не си беше у дома. Марино остави визитната си картичка под месинговото чукче на вратата на апартамента, в който живееше Питърсън.

– Не че очаквам да ми се обади – промърмори той, когато колата бавно се вля в потока на главната улица.

– А защо не?

– Когато идвах миналия път, той дори не ме покани да вляза. Заклеци вратата като барикада. След като благоволи да си завре лицето в анцуга, почти ми каза да се разкарам и ми затвори вратата под носа. Заяви, че за в бъдеще щял да говори с адвоката си. И също, че детекторът на лъжата доказвал неговата невинност и че нарочно съм го преследвал.

– А то сигурно си е точно така – казах също.

Марино ми хвърли един поглед и почти се усмихна.

Напуснахме западната част и отново се насочихме към центъра.

– Преди малко спомена за някакъв йонен тест, който показал наличието на боракс – реши той да смени темата. – Значи не си се спряла на театралния грим?

– В него няма боракс – отговорих аз. – Има нещо, което се нарича „Слънчева руменина“, и то е реагирало на лазера. Но не съдържа боракс. Вероятно Питърсън е оставил свои отпечатащи по тялото на жена си, защото я е докоснал, докато по ръцете му е имало от тази „Слънчева руменина“.

– А блестящото вещество по ножа?

– Няма достатъчни количества, за да се направи проба. Но не смятам, че е „Слънчева руменина“.

– Защо не?

– Защото не е гранулиран прах. На основата на крема е – спомняш ли си големия бял буркан с тъмнорозов крем, който донесе в лабораторията?

Той кимна.

– Ето това беше „Слънчева руменина“. Каквито и да са съставките му, които проблясват, когато към него се насочи лазер, той не може да се натрупва по разни повърхности както бораксовият сапун. Фактът, че е на основата на крема, би означавало, че високи концентрации от него биха могли да се проявят като отделни неясни петна там, където пръстите плътно са докосвали някаква повърхност.

– Като например ключицата на Лори – предположи той.

– Да. Също така картончето с десетте отпечатъка на Питърсън, там, където краищата на пръстите му са се притиснали към картоната. Никъде другаде по картоната нямаше отделни бляскави точки освен по мастилени отпечатъци. Бляскавите следи на дръжката на туристическия нож не бяха разположени по същия начин. Бяха разпокъсани, произволни и наподобяваха начина, по който са разположени следите по труповите на жените.

– Искаш да кажеш, че ако Питърсън е имал по ръцете от този крем „Слънчева руменина“ и е държал ножа, то би трябвало да има размазани петна от блестящото вещество вместо отделни бляскави точки.

– Точно това искам да кажа.

– Ами блестящата субстанция, която открихте по телата, шнуровете, с които са били завързани, и така нататък?

– Около китките на Лори имаше достатъчно високи концентрации, така че можяхме да направим проби. Блястящото вещество е боракс.

Той обърна към мен очите си, скрити зад огледалните очила.

– Значи два различни вида блястящи субстанции.

– Точно така.

– Хмм!

Подобно на повечето градски и шатски обществени сгради в Ричмънд, Главното полицейско управление беше измазано с гипсова мазилка, което почти не го отличаваше от бетона по тротоарите. Беше с нездрава бледа боя, чиято грозна монотонност се нарушаваше единствено от трептящите цветове на шатското и американското знаме, които се вееха

на покрива на фона на синьото небе. Марино зави зад сградата и паркира до една редица полицейски коли.

Влязохме във фоайето и минахме покрай остъкленото бюро „Информация“. Полицаи в тъмносини униформи се усмихваха на Марино, а на мен ми казаха: „Здравейте, докторке.“ Хвърлих поглед към самото на костюма си и с облекчение установих, че съм свалила лабораторната престилка. Бях толкова свикнала да я нося, че понякога забравях да я съблека. Ако случайно напуснех сградата с нея, се чувствах, сякаш съм излязла по пижама.

Минахме покрай табло за съобщения, по които бяха налепените нарисваните портрети на изнасилвачи, измамници, дребни гангстери. Имаше и полицейски снимки на десетте най-търсени обирджии, изнасилвачи и убийци в Ричмънд. Някои от тях открито се усмихваха към фотоапарата. Бях сигурна, че ще станат знаменитости на града.

Последвах Марино по някакво лошо осветено стълбище, стъпките ни глухо отекваха по металните стъпала. Спряхме пред една врата. Той Надникна през малкото стъклено прозорче и направи знак някому.

Вратата се отвори по електронен път.

Намирахме се в стаята на радиотелефонистите, кабинка под земята, пълна с бюра, компютърни терминали, свързани с телефонни конзоли. През стъклената стена се виждаше още една стая. Там бяха диспечерите, за които целият град бе като на видеоигра; телефонистите, които отговаряха на обажданията на 911, ни изгледаха с любопитство. Някои приемаха обаждания, други просто седяха и разговаряха или пушеха, свалили слушалките около вратовете си.

Марино ме поведе зад ъгъла, където имаше рафтове, препълнени с кутии големи магнетофонни ролки. На всяка кутия беше отбелязана датата. Потършува известно време по редовете, след това измъкна една след друга пет кутии, всяка от които за период от една седмица.

Като ги тръсна в ръцете ми, провлечено рече:

– Честита Коледа!

– Какво? – изгледах го аз, сякаш изведнъж бе полудял.

– Ей – каза той и си измъкна цигарите. – Да знаеш, че аз трябва да обикалям пицариите. Ето там – той посочи с палец стаята на диспечерите от другата страна на стъклото – има магнетофон. Или ги преслушай тук, или ги отнеси в службата си. Ако бях на твоето място, щях веднага да ги изнеса от тази зоологическа градина, само че не съм ти казвал такова нещо, окей? Забранено е да се изнасят от сградата. Когато приключиш, ми ги дай на мен. Лично.

Започваше да ме боли глава.

След това Марино ме заведе в малка стая, където лазерен принтер изплюваше километри хартия на зелени райета. Купчината на земята вече беше достигнала повече от половин метър.

– Обадах се на момчетата тук, преди да тръгнем от кабинета ти – обясни той лаконично. – Накарах ги да разпечатат всичко от компютъра за последните два месеца.

О, Господи!

– Така че и адресите, и всичко сега е тук. – Обърна към мен безизразните си очи. – Ще трябва да прегледаш копията от харддиска, за да видиш какво се е появявало на екрана, когато са се обаждали хората. Без адресите няма да знаеш кое обаждане кое е.

– А не можем ли просто да поискаме от компютъра точно това, което ни трябва? – попитах с раздразнение.

– А ти разбираш ли от универсални процесори?

Естествено, че не разбирах.

Той се огледа.

– Тук никой не разбира бъкел от централни процесори. Имаме само един програмист на горния етаж. Точно сега обаче е в отпуск. Единственият начин да се извика експерт е да стане някаква авария. Тогава се обаждат в центъра и управлението трябва да снесе по седемдесет долара на час. Дори и от управлението да се съгласят на такова нещо, ония приятелчета от центъра ще ти скъсат нервите, докато благоволят да дойдат. Човекът, когото ще изпратят, ще се появи утре следобед, в понеделник или дори другата седмица. И това е при положение, че ти проработи късметът. Всъщност имаш късмет, че намерих някой, който знае как да натисне копчето Print.

Останахме в стаята около тридесет минути. Най-накрая принтерът спря и Марино откъсна листа. Купчината вече беше към метър. Той напъха листовите в една празна кутия от хартия, която измъкна кой знае откъде, и я повдигна със сумтене.

Докато излизахме от стаята на телефонистите, подхвърли през рамо на един симпатичен чернокож офицер от свързочната:

– Ако видиш Корк, предай му, че имам нещо за него.

– Казвай – рече полицаят и се прозина.

– Предай му, че вече не кара ония ТИР-ове, а и не сме в гангстерски филм.

Полицаят се размя. Прозвуча точно като Еди Мърфи.

През следващия ден и половина дори не си правех труда да се обличам. Усамотих се у дома по анцуг и слушалки.

Берта прояви разбиране и заведе Люси на екскурзия за целия ден.

Реших да не се появявам в кабинета си в службата, защото там неминуемо щяха да ме прекъсват всеки пет минути. Надбягвах се с времето. Молах се да открия нещо, преди петъчната вечер да се е стопила в първите часове на съботната утрин. Бях убедена, че той ще нанесе следващия си удар.

На два пъти се обаждах на Роуз. Тя ми каза, че откак съм тръгнала с Марино, от кабинета на Амбърги били звънили два пъти. Комисарят настоявал да се явя веднага и да му дам обяснение за материала, който, се бе появил на първа страница във вчерашния вестник, за „това последно скандално изтичане на информация“, както самият той се изразил. Искал доклада за ДНК-пробите. Искал доклада за „най-новите улики“. Бил толкова разярен, че даже грабнал телефона лично и започнал да заплашва Роуз. Тя обаче имаше достатъчно бодли.

– А ти какво му отговори? – попитах я удивена.

– Казах му, че ще ви оставя бележка на бюрото. Тогава той заплаши, че ще ме уволни, ако не го свържа с вас веднага. Отвърнах му, че нямам нищо против. Досега никога не съм давала под съд...

– Наистина ли му го каза?

– Да, разбира се. Ако тоя побъркан тип имаше още един мозък, то сигурно щеше да подрънква.

Бях включила телефонния си секретар. Ако Амбърги се опитваше да се обади, щеше да получи само механичен отговор.

Това, с което се бях нагърбила, беше истински кошмар. Всяка лента покриваше по седем денонощия. Естествено, лентите не бяха толкова дълги, защото понякога се случваше да има по три-четири кратки обаждания на час. Зависеше от това колко работа са имали телефонистите от всяка смяна. Проблемът ми бе да открия точния период, в който смятах, че всяко от убийствата е било съобщено. Ако търпението ми се изчерпеше, можех да го пропусна и да се наложи да връщам лентата. Тогава загубвах мястото, до което бях стигнала. Ужасно!

Освен това беше и потискащо. Обажданията на 911 в повечето случаи идваха или от душевноболни, чиито тела току-що били завладени от извънземни, или от хора, насвиркани до козирката, или от нещастници, чиито съпруг или съпруга току-що бяха получили удар или инфаркт.

Имаше много катастрофи по пътищата, заплахи за самоубийство, сигнали за съмнителни типове, обикалящи наоколо, лаещи кучета, прекалено силна музика от стереоуредби, фишеци, които обаждашите се бяха взели за изстрели от пистолет.

Превъртах лентите ту напред, ту назад. До момента бях успяла да намеря три от обажданията, които ме интересуваха. На Бренда, на Хена и току-що на Лори. Върнах лентата, докато намерих неуспешното обаждане на Лори в полицията, точно преди да бъде убита. Беше регистрирано в 12,49 през нощта в събота, 7 юни, и единственото, което бе записано, бе гласът на телефониста, вдигнал слушалката, с неговото отривисто „Деветстотин и единадесет“.

Разгъвах лист след лист от дългата ивица хартия, докато намерих съответстващата разпечатка. Адресът на Лори се появи на екрана на 911, на името Л. А. Питърсън. Телефонистът бе дал приоритет от четвърта степен на нейното обаждане и го бе предал на диспечера зад стъклената стена. Тридесет и девет минути по-късно патрулна кола номер 211 най-накрая бе получила обаждането. След още шест минути тя бе минала покрай дома ѝ и беше продължила към друг адрес.

Адресът на Питърсън се появяваше отново точно шестдесет и осем минути след първото неуспешно обаждане, в 01,57 сутринта, когато Мат Питърсън бе открил тялото на жена си. Ако той не бе ходил на генерална репетиция същата тази вечер, помислих си аз. Ако само се бе прибрал час, час и половина по-рано...

От лентата се чу шракване.

– Деветстотин и единадесет.

Чу се нечие тежко дишане.

„Жена ми! – Глас на човек, изпаднал в паника. – Някой е убил жена ми! Моля ви, побързайте! – Тук той се извиси в писък: – О, Господи! Някой я е убил! Моля ви, побързайте!“

Истерията в гласа ме парализираше. Питърсън не бе в състояние да говори свързано, нито помнеше адреса си, когато телефонистът го попита дали е същият, изписан на неговия екран.

Спрях лентата и бързо пресметнах. Питърсън се бе прибрал у дома двадесет и девет минути след като първият полицай бе осветил предната част на къщата с фенера си и бе докладвал, че всичко изглежда „спокойно“. Неуспешното набиране на 911 бе в 12,49. Полицаят най-накрая бе пристигнал в 01,34.

Бяха минали четиридесет и пет минути. Толкова е било времето, което убиецът е прекарал при Лори.

В 01,34 убиецът вече си е бил тръгнал. Лампата в спалнята е била загасена. Ако все още е бил в спалнята, лампата щеше да свети. В, това бях сигурна. Не можех да повярвам, че в тъмното той бе успял да напира шнуровете и да ги върже по този сложен начин.

Садист. Искал е жертвата да види лицето му, особено ако е бил маскиран. Искал е жертвата да вижда всичко, което прави.

Искал е тя да очаква с неописуем ужас всяко следващо негово чудовищно движение... Докато се е оглеждал, докато е срязвал шнура, докато е започвал да го връзва...

Когато всичко бе приключило, той спокойно бе загасил лампата в спалнята и бе излязъл през прозореца на банята, вероятно броени минути преди патрулната кола да мине край къщата и по-малко от половин час преди да се върне Питърсън. Странната миризма на убиеца бе продължила да витае като зловонието от кофа за боклук.

До момента не бях открила да е имало една и съща патрулна кола, която да се е отзовала и в трите случая – при убийството на Бренда, на Лори и на Хена. Разочарованието започваше да подкопава енергията ми.

Външната врата се отвори точно когато си бях дала малко почивка. Берта и Люси се връщаха. Описаха ми най-подробно какво бяха правили, а аз се опитвах да се усмихвам и да слушам какво ми говорят. Люси беше изтощена.

– Боли ме стомахът – оплака се тя.

– Въобще не се учудвам – подхвана Берта. – Казах ти да не ядеш всичките тези боклуци. Захарен памук, сандвичи... – И тя поклати глава.

Приготвих на Люси пилешки бульон и я сложих да спи.

След това се върнах в кабинета си и неохотно сложих слушалките.

Вече няха представа колко е часът, сякаш бях изпаднала в летаргия.

– Деветстотин и единадесет.

– Деветстотин и единадесет.

Цифрите подскачаха в главата ми.

Малко след десет бях толкова уморена, че вече не можех и да мисля. Машинално превъртах лентата, опитвайки се да намеря обаждането, последвало откриването на тялото на Пати Луис. Докато слушах, очите ми блуждаеха по компютърните разпечатки, които лежах разстлани в скута ми.

И тогава видях нещо, на което просто не можех да повярвам.

Адресът на Сесил Тайлър бе изписан на средата на страницата от 12 май в 21,23.

Трябваше да има някаква грешка.

Тя бе убита на 31 май.

Адресът ѝ не трябваше да бъде в тази част на разпечатката. Изобщо не трябваше да бъде на тази лента!

Превъртях лентата напред, като я спирах на всеки няколко секунди. Намерих това, което търсех, едва двадесет минути по-късно. Върнах записа три пъти, докато успях да разгадая какво означава.

Точно в 9,23 един мъжки глас отговори:

– Деветстотин и единадесет.

След малка пауза един приятен, културен женски глас каза учудено:

– О, извинете.

Последва притеснен смях.

– Исках да набера „Справки“. Извинете. – Още веднъж се засмя. – Изглежда, по погрешка съм набрала девет вместо четири.

– Няма проблем. Винаги се радваме, когато няма проблем. – И гласът добави жизнерадостно: – Приятна вечер ви желая.

Тишина. Прищракване и лентата продължи да се върти.

На разпечатката адресът на убитата чернокожа фигурираше просто на името на Сесил Тайлър.

Изведнъж всичко ми стана ясно.

– Боже мой! Господи, Боже мой! – промълвих и за момент ми призля.

Бренда Степ се бе обадила в полицията след катастрофата с колата си. Лори Питърсън се бе обадила в полицията, по думите на мъжа ѝ, когато чула подозрителен шум, който после се бе оказал мяучене на котка в кофата за боклук. Аби Търнбул се бе обадила в полицията, когато бе забелязала, че я следи мъж в черен кугар. Сесил Тайлър бе набрала полицията по погрешка.

Набрала 911 вместо 411.

Просто набрала грешен номер!

Четири от петте жени. Всички обаждания бяха от домовете им. Адресите веднага се появяваха на екрана на компютъра, използван за обажданията на 911. Ако адресите бяха на имената на жените, телефонистът можеше да предположи, че живеят сами.

Изтичах в кухнята, без да знам защо. Телефон имаше и в кабинета

ми.

Обзета от паника, набрах номера на детективския отдел.

Марино не бе там.

– Трябва ми домашният му номер.

– Съжалявам, госпожо, но не можем да даваме домашните номера.

– По дяволите! Обажда се главният съдебен лекар, доктор Скарпета! Дайте ми домашния му номер веднага!

Последва стреснато мълчание. А след него – многословно извинение. После ми даде номера.

Отново набрах.

– Слава Богу! – въздъхнах с облекчение, когато чух гласа на Марино.

– Сериозно? – каза той, след като изслуша задъханото ми обяснение. – Разбира се, че ще се заема.

– А не смяташ ли, че трябва да отидеш в стаята на телефонистите и да видиш дали копелето е там? – вече почти крещях.

– Е, добре, какво казва тоя тип? Позна ли гласа му?

– Разбира се, че не съм познала гласа.

– Ами какво точно казва на тази Тайлър?

– Ще ти го пусна да го чуеш. – Изтичах обратно в кабинета си и вдигнах слушалката на другия телефон. Върнах лентата назад и усилих звука.

– Позна ли го? – попитах отново, след като вдигнах слушалката.

Марино не отговори.

– Чуваш ли ме? – попитах аз високо.

– Ей, по-спокойно, докторке. Денят ми беше много труден. Остави всичко на моя милост. Обещавам да проверя.

И затвори.

Останах загледана в слушалката. Седях, без да помръдвам, докато вместо сигнала „свободно“ един механичен глас не започна да се оплаква: „Ако желаете да се обадите, моля затворете телефона и наберете отново...“

Пробвах външната врата, проверих дали алармената система е включена и се качих на горния етаж. Спалнята ми се намиреше в края на коридора, с изглед към дърветата в задния двор. Светулки проблясваха в катранения мрак. Нервно дръпнах щорите.

Берта си беше втъпила, че в стайте трябва да струи слънчева

светлина, независимо от това дали в тях има човек. „Убива микробите, доктор Кей“, твърдеше тя.

„Но така избеляват килимите и тапицерията“, отвърщах аз.

С нея не можеше да се излезе наглава. Ненавиждах да се качвам в спалнята след мръкване и да заварвам щорите вдигнати. Спусках ги, преди да светна лампата, за да съм сигурна, че никоой не ме е видял отвън. Но тази вечер забравих. Не си направих труда да съблека анцуга. Можеше прекрасно да ми послужи за пижама.

Стъпих на една табуретка, която стоеше във вградения гардероб, измъкнах кутията за обувки и свалих капака. Пистолета пъкнах под възглавницата.

Стомахът ми се свиваше с притеснение, че ще звънне телефонът, ще ме извикат някъде в тъмната нощ и ще трябва да заявя на Марино: „Казах ли ти, копеле такова! Казах ли ти!“

Какво ли правеше сега това говедо? Загасих лампата и дръпнах завивката до ушите си. Сигурно пиеше бира и гледаше телевизия.

Седнах в леглото и отново запалих лампата. Телефонът върху нощното шкафче мълчеше подигравателно. Нямаше на кого друг да се обадя. Ако се обадох на Уесли, той пък щеше да звънне на Марино. Ако се обадох в отдел „Разследвания“, човекът, който щеше да поеме обаждането ми – при положение че го приемеше на сериозно, – щеше да се обади на Марино.

Марино. Той ръководеше това проклето разследване. Всички пътища водеха към Рим.

Отново загасих лампата и вперих очи в мрака.

„Деветстотин и единадесет.“

„Деветстотин и единадесет.“

В главата ми звучеше гласът и аз се мяхах в леглото.

Минаваше полунощ, когато тихо слязох по стълбите и намерих бутилка коняк в барчето. Люси не бе помръднала, откакто я бях сложила да спи преди няколко часа. Спеше непробудно. За себе си не можех да кажа същото. Изгълтах две чаши, сякаш пиех сироп за кашлица, върнах се в спалнята без желание и отново загасих лампата. Чувах как часовникът отмерва минутите.

Щрак.

Щрак.

Съзнанието ми ту се замъгляваше, ту се избистряше. През цялото време се мяхах в леглото.

„... И какво точно казва на тази Тайлър?“

Щрак. Лентата продължава да се върти.

„О, извинете. – Притеснен смях. – Изглежда, по погрешка съм набрала девет вместо четири...“

„Ей... Няма проблем... Приятна вечер ви желая...“

Щрак.

„... набрала девет вместо четири...“

„Деветстотин и единадесет.“

„Ей... Ама той е привлекателен мъж. Няма защо да прави такива номера, за да накара някоя жена да се предаде...“

„Той е измет!“

„... Защото не е в града в момента, Люси. Господин Болтс е отишъл на почивка.“

„О! – Очи, изпълнени с неизмерима тъга. – А кога ще се върне?“

„През юли.“

„О! Ами ние защо не заминахме с него, лельо Кей? На плаж ли е отишъл?“

„Редовно слъгваш за нас двамата – просто като пропускаш да споменеш факта.“ Пред лицето му се надигаше було от нагорещен въздух и дим, на слънце косата му бе златна...

„Деветстотин и единадесет.“

Бях в къщата на майка ми и тя нещо ми говореше.

Над мен лениво кръжеше птичка, а аз пътувах в пикап с някакъв човек, когото не познавах, нито пък можех да видя. Покрай нас преминаваха палми. Дългите вратове на бели чапли стърчаха като порцеланови перископи сред блатата. Белите глави се обръщаха и ни проследяваха с поглед. Наблюдаваха ни. Наблюдаваха мен.

Обърнах се и се опитах да се наместя по гръб.

Баща ми бе седнал в леглото и ме гледаше, а аз му разказвах как е минал денят ми в училище.

Лицето му изглеждаше пепеляво. Очите му не мигаха и аз не чувах какво му говоря. Той не отговаряше, а продължаваше да ме гледа втренчено. Сърцето ми се свиваше от страх. Бялото му лице бе обърнато към мен. Празните му очи бяха втренчени в лицето ми.

Той бе мъртъв.

„Таткоо!“

Ноздрите ми се изпълниха с нездрава, вкисната миризма на пот, когато зарових лице във врата му.

В мозъка ми настъпи мрак.

Съзнанието ми бавно се възвърна, като мехур, изплуващ към

повърхността. Вече знаех къде се намирам. Усещах ударите на сърцето си.

Миризмата.

Наистина ли съществуваше, или сънувах?

Тази ужасни миризма! Сънувах ли?

В главата ми звънеше предупредителен сигнал, а сърцето ми се заблъска в гърдите.

Тогава зловонният въздух се раздвижи и аз усетих как нещо се докосна до леглото ми.

16.

Разстоянието от дясната ми ръка до пистолета под възглавницата бе не повече от тридесет сантиметра.

Това бе най-дългото разстояние на земята. Бе отгук до края на света. Бе невъзможно. Не можех да осмисля, само усещах това разстояние, а сърцето се заблъска диво в ребрата ми като птичка в клетка. Кръвта бучеше в ушите ми. Тялото ми се изпъна, всеки мускул, всяко сухожилие се обтегна, стана твърдо и затрептя от страх. В стаята ми бе тъмно като в рог.

Бавно кимнах, думите, изречени с металически глас, още отекваха във въздуха, а една ръка смазваше устните и зъбите ми. Кимнах. Кимнах, за да му дам да разбере, че няма да крещя.

Ножът, опрян о гърлото ми, бе толкова голям, че ми приличаше по-скоро на мачете. Леглото се люшна надясно и с едно щракване аз ослепях. Когато очите ми свикнаха със светлината, аз го погледнах и за малко не извиках.

Не можех да дишам, нито да мърдам. Усещах как остроото като бръснач острие се впила в кожата ми.

Лицето му бе бяло, чертите му бяха сплескани под белия найлонов чорап. За очите му бяха изрязани цепнатини. От тях се изливаше ледена омраза във всички посоки. Чорапът се издуваше и вдлъбваше от диханието му. Лицето му бе нечовешко, отвратително и бе само на няколко инча от моето.

– Само един звук, и ти отрязвам главата.

Мислите прелитаха в съзнанието ми като искри и се губеха в най-различни посоки. Люси. Устата ми започваше да изтръпва и аз усетих вкуса на солена кръв. Люси, не се събуждай! От ръката през пръстите му премина напрежение, като високоволтов ток. Аз ще умра.

Недей. Ти не искаш да го направиш. Не е задължително да го правиш.

Аз съм човешко същество. Като майка ти, като сестра ти. Ти не искаш да го направиш. Аз съм човек като теб.

Има неща, които мога да ти разкажа. За случаите. За това какво знае полицията. Ти би искал да разбереш това, което знам аз.

Недей. Аз съм човешко същество. Човешко същество! Мога да разговарям с теб! Трябва да ме оставиш да разговарям с теб!

Части от изречения. Изречени наум. Безполезни. Моят затвор бе мълчанието. Моля те, не се докосвай до мен. О, Господи! Не се докосвай до мен!

Трябваше да го накарам да си махне ръката, да разговаря с мен.

Опитах се чрез внушение да отпусна тялото си. Някакъв ефект имаше. Аз се поотпуснах и той го усети.

Отпусна ръка върху устата ми и аз бавно преглътнах.

Носеше тъмносин анцуг. По яката имаше тъмни петна пот, под мишниците му се виждаха два широки тъмни полумесеца.

Ръката, която притискаше ножа към гърлото ми, бе покрита с полупрозрачна хирургическа ръкавица. Усещах миризмата на гума. Усещах неговата миризма.

Видях анцуга в лабораторията на Бети, усетих сладникавата, противна миризма, която ме лъхна, когато Марино развърза пластмасовата торба.

„Това ли е миризмата, така както той си я спомня?“ Тези думи се завъртяха в главата ми, като повторение на стар филм. Пръстът на Марино, насочен към мен, намигането и думите му: „Право в целта.“

Анцугът, разстлан на масата в лабораторията, анцугът, голям размер, от който бяха изрязани парчетата, където е имало засъхнала кръв...

Той дишаше тежко.

– Моля те – прошепнах аз, без да помръдвам.

– Млък!

– Мога да ти кажа...

– Млък! – Ръката жестоко затегна хватката си. Челюстта ми щеше да се пръсне като яйчена черупка.

Очите му диво се заозъртаха, заразглеждаха всичко в спалнята ми. Спряха се на драперията, на висящите шнулове. Виждах как ги оглежда. Знаех какво си мисли. Знаех какво ще направи с тях. След това погледът му светкавично отскочи и се закова на шнура, който излизаше от нощната ми лампа. Той бързо измъкна нещо бяло от джоба си, натъпка го в устата ми и отмести ножа.

Вратът ми бе толкова вдървен, че сякаш гореше. Лицето ми бе схванато. Опитах се да избутам сухото парче плат напред в устата си, като го побутвах с език, без той да забележи. В гърлото ми се стичаше слюнка.

Къщата бе обгърната от пълна тишина. В ушите ми отекваха удари на сърцето ми. Люси. Моля те, Боже!

Другите жени му се бяха подчинили. В съзнанието ми изплуваха

подпухналите им лица, мъртвите им лица...

Опитах се да си припомня всичко, което знаех за него, да подреда това, което знаех. Ножът бе на сантиметри от мен, светлината от лампата играеше по острието му. Хвърли се на лампата и я разбий на пода.

Краката и ръцете ми бяха под завивките. Не можех да ритам, да хващам, да помръдвам. Ако лампата се разбиеше на пода, стаята щеше да потъне в мрак.

Аз нямаше да мога да виждам. А ножът бе у него.

Можех да се опитам да го убедя. Ако можех да говоря, щях да се опитам да поговоря с него.

Подпухналите им лица, шнуровете, впити в гърлата им.

Тридесет сантиметра, не повече. Най-голямото разстояние, с което някога се бях сблъсквала.

Той не знаеше за пистолета.

Беше нервен, движенията му бяха конвулсивни, изглеждаше объркан. Вратът му бе зачервен, от него се лееше пот, дишането му бе затруднено, забързано.

Той не поглеждаше към възглавницата. Разглеждаше наоколо, очите му не се спираха на възглавницата.

– Ако помръднеш... – Той леко притисна острия като игла връх на ножа към гърлото ми.

Широко отворените ми очи го следяха.

– Това ще ти достави удоволствие, курво. – Гласът му бе нисък, леден и сякаш идваше от преизподнята. – Запазих най-доброто за края. Нали искаш да знаеш как го правя. Сега ще ти покажа съвсем бавно.

Гласът. Беше ми познат.

Дясната ми ръка. Къде беше пистолетът? Дали беше по-наляво или по-надясно? Дали беше точно в центъра под възглавницата ми? Не можех да си спомня. Не можех да мисля! Той трябваше да се пресегне за шнура. Не можеше да пререже шнура на лампата. Само тя светеше. Ключът за горната лампа бе чак до вратата. Той гледаше натам, гледаше към празния, тъмен правоъгълник.

Леко помръднах ръката си нагоре с няколко сантиметра.

Очите му мигновено се заковаха в мен, след това отново на драпериите.

Дясната ми ръка беше върху гърдите ми, почти до дясното ми рамо под чаршафа.

Усетих как ръбът на дюшека се повдигна, когато той стана от леглото. Пот като дъжд се лееше от него.

Погледна към ключа на лампата до отворената врата, след това към другия край на стаята, където бяха драпериите. Изглежда, се колебаеше.

Всичко се случи много бързо. Под пръстите си усетих твърдия, студен метал, те се свиха около него и в следващия момент аз се изтърколих от леглото, придръпвайки завивките със себе си и приземявайки се с трясък. Петлето прещрака и застана в положение и аз вече седях изправена, около бедрата ми бе усукан чаршафът и всичко това сякаш се случи едновременно.

Не си спомнях да съм го направила. Не си спомнях да съм направила каквото и да било. Бе инстинкт, бе някой друг. Пръстът ми бе опрян о спусъка, а ръцете ми трепереха толкова силно, че пистолетът подскачаше.

Не си спомням как съм измъкнала парчето плат от устата си.

Само чувах гласа си.

Крещях по него:

– *Копеле мръсно! Копеле гадно!*

Пистолетът подскачаше нагоре-надолу, а аз крещях, ужасът ми бе пламнал, превръщайки се в просташките думи, които сякаш излизаха от нечия друга уста. Аз крещях, крещях му да си свали маската.

Той бе застанал неподвижно от другата страна на леглото. Възприятата ми сякаш се раздвоиха. Забелязах, че ножът в ръката му, покрита с ръкавица, бе най-обикновен сгъваем нож.

Очите му бяха приковани в револвера.

– СВАЛИ Я!

Ръката му бавно се пресегна и бялата маска се понесе към пода...

Той рязко се обърна...

В следващия момент аз пилях, чуха се изстрели и се видяха огнени езици, след това се счупи нещо стъклено, всичко това толкова бързо, че въобще не разбрах какво става.

Настана паника. Пред очите ми се разиграха несвързани картини, ножът проблесна в ръката му, когато се хвърли към нощното шкафче и събори лампата на земята със себе си. Някакъв глас каза нещо и стаята потъна в мрак.

От стената до вратата долетя някакво отчаяно драскане...

– Къде, по дяволите, е лампата в тая къща?

Щях да го направя.

Знам, че щях да го направя.

Никога през живота си не съм имала по-горещо желание от това да натисна спусъка.

Исках да направя дупка в сърцето му, голяма колкото луната.

Бяхме обсъдили всичко поне пет пъти. Марино все искаше да спори. Той не смяташе, че събитията наистина са протекли така.

– Ей, в секундата, в която го видях да влиза през прозореца, аз бях по петите му. Не може да е бил в спалнята ти повече от тридесет секунди, когато аз нахълтах. А ти въобще не държеше никакъв пистолет. Когато нахълтах и го изпратих на оня свят, ти просто се бе изтърколила от леглото.

Бе понеделник сутрин и ние седяхме в службата ми. Последните два дни бяха за мен като някаква мъгла. Сякаш ги бях прекарала под водата или на някаква друга планета.

Каквото и да ми разправяше, аз бях убедена, че бях насочила пистолета си към убиеца, когато Марино внезапно се появи на вратата, в момента, в който неговият пистолет, калибър 357, изпрати четири куршума в горната част на тялото на убиеца. Не проверих дали има пулс. Не направих никакво усилие да спра кръвотечението. Просто останах седнала, омотана в чаршафа, а по лицето ми потекоха сълзи. Бях се сетила.

Моят револвер, калибър 38, не бе зареден.

Бях толкова разстроена, толкова разсеяна, когато се качих да си легна, че бях забравила да зареда пистолета си. Патроните още лежах в кутията, пхнната под купчина пуловери в едно от чекмеджетата, където на Люси не би й дошло наум да рови.

Той бе мъртъв.

Бе мъртъв още преди да падне върху килима ми.

– А и не си беше свалил маската – продължи Марино. – Понякога паметта ни поднася странни изненади. Аз самият смъкнах проклетата маска от лицето му, щом Снийд и Риги пристигнаха. Тогава той вече беше съвсем изстинал.

Той бе само едно момче.

Бе момче с нездрав цвят на лицето, с пепеляворуса къдрава коса. Мустаците му бяха по-скоро мръсен на цвят пух.

Никога няма да забравя очите му. Те бяха прозорци, през които не прозираше душа. Бяха празни прозорци, през които се виждаше мрак, подобни на прозорците, през които бе влизал, за да убива жените, чиито гласове бе чул по телефона.

– Стори ми се, че каза нещо – промърморих аз на Марино. – Стори ми се, че каза нещо, докато падаше. Но не мога да си спомня. – И

попитах колебливо: – Каза ли нещо?

– Да, каза едно нещо.

– Какво? – попитах и взех цигарата си от пепелника с трепереща ръка.

Марино се усмихна фалшиво.

– Последните му думи бяха същите, които намират записани в черните кутии на катастрофиралите самолети. Същите последни думи като един куп нещастници. Каза: „Мамка му мръсна!“

Един куршум бе разкъсал аортата. Друг бе заседнал в лявата му сърдечна камера. Трети бе пронизал белия дроб и бе заседнал в гръбначния стълб. Четвърти бе преминал през меките тъкани, без да засегне нито един жизненоважен орган, и бе разбил стъклото на прозореца ми отзад.

Не аз му направих аутопсията. Един от моите заместници от Северна Вирджиния бе оставил доклада върху бюрото ми. Не си спомнях да съм му се обаждала, но явно съм го сторила.

Не бях погледнала вестниците. Не можех да го понеса. За мен бе достатъчно заглавието в снощния вестник. Бях го зърнала за секунда, преди да го натълча припряно в кофата, след като го извадих от пощенската кутия.

УДУШВАЧЪТ – УБИТ ОТ ДЕТЕКТИВ В СПАЛНЯТА НА ГЛАВНИЯ СЪДЕБЕН ЛЕКАР

Прекрасно. Питам се какво ли си мислеха читателите: кой е бил в спалнята ми в два часа през нощта, убиецът или Марино?

Прекрасно.

Психопатът, застрелян по този начин, бе назначен за свързка от градската администрация преди около година. Хората, които изпълняваха длъжността „свързка“, в Ричмънд са цивилни, не са истински полицаи. Той бе работил в смяната от шест до полунощ. Името му бе Рой Маккоркъл. Понякога бе обслужвал телефон 911. Понякога бе работил като диспечер и ето защо Марино бе разпознал гласа му от лентата с обажданията на 911, която му бях пуснала по телефона. Марино не ми каза, че е познал гласа. Но го бе познал.

Маккоркъл не отишъл на работа в петък вечерта. Не бе ходил на работа от четвъртък, когато излезе статията на Аби на първа страница. Колегите му не му бяха обръщали кой знае колко внимание, спомнях си

само, че начинът, по който отговарял на обажданията, и вицовете, които разказвал, ги забавлявали. Бяха си правили майтап с него заради честите му посещения в тоалетната, понякога по десет-дванадесет на смяна. Ходел да си мие ръцете, лицето, врата. Веднъж един диспечер нахълтал и го заварил направо да се къпе.

В тоалетната до стаята на телефонистите се използваше сапун „Борауош“.

Бил „симпатично момче“. Никой от колегите му всъщност не го познаваше добре. Всички смятаха, че след работа се вижда с някакво момиче, някаква „русокоса хубавица“ на име Кристи. Никаква Кристи не съществуваше. Единствените жени, с които се виждаше след работа, бяха жените, които убиваше. Никой от колегите му не можеше да поярва, че той е душавачът.

След като обсъдихме въпроса, стигнахме до извода, че Маккоркъл може да е убил трите жени в района на Бостън преди три години. Тогава той карал камион. Една от спирките му била в Бостън, където карал пилета в консервена фабрика. Но нямаше как да сме сигурни. Може би никога нямаше да научим колко жени бе убил в различни краища на САЩ. Можеха да са десетки. Вероятно всичко бе започнало с надничане в прозорците на жени, след това бе преминал към изнасилване. Нямаше досие в полицията. Единственото, което намерихме, бе акт за превишена скорост.

Беше само на двадесет и седем години.

Според данните на полицията бе сменил няколко вида работа: бе работил като шофьор на камион, като диспечер в една фирма за цимент в Кливланд, като чиновник от пощенските служби и като разносвач на цветя във Филадельфия.

Марино не го бе намерил в петък вечерта, но и не го бе търсил усърдно. От единадесет и половина бе застанал, скрит зад храстите в моя заден двор. Той бе облечен в тъмносин анцуг, какъвто носеха в полицията, за да не се вижда в тъмнината. Когато светна голямата лампа в спалнята ми и го видях изправен на вратата, облечен в тъмносин анцуг, за момент се обърках кой е убиецът и кой полицаят.

– Разбираш ли – каза той, – бях мислил за връзката „Аби Търнбул“, за възможността убиецът да е бил набелязал нея, а да е убил сестра ѝ по погрешка. Това не ми даваше мира. Зададох си въпроса: има ли друга жена в града, с която да смята, че има лични отношения за разчистване?

Той ме изгледа замислено.

Когато Аби усетил, че я следят от редакцията до дома ѝ късно

една вечер, тя се обадила на 911 и обаждането ѝ поел Маккоркъл. По този начин той разбрал адреса ѝ. Може би вече бил решил да я убие, а може би това му е хрумнало, когато е чул гласа ѝ и е разбрал с кого разговаря. Това нямаше да узнаем никога.

Знаехме само, че и петте жени се бяха обадили на 911. Пати Луис по-малко от две седмици преди да бъде убита. Бе се обадила в 8,23 един четвъртък вечерта, точно след пороен дъжд, за да съобщи, че на повече от миля от дома ѝ някакъв светофар не работи. Бе изпълнила гражданския си дълг. Бе искала да предотврати нещастие. Бе искала никой да не пострада.

Сесил Тайлър бе набрала девет вместо четири по погрешка. Просто бе сбъркала номера.

Аз никога не се бях обаждала на 911.

А нямаше и нужда.

Номерът и адресът ми бяха в указателя, защото съдебните заседатели трябваше да знаят къде да ме намерят и след работно време. Освен това бях разговаряла с няколко диспечери през последните седмици, когато се бях опитвала да се свържа с Марино. Един от тях можеше да е Маккоркъл. Никога нямаше да разбере това. Но не смятах, че искам да го знам.

– Снимката ти се появява по телевизията и във вестниците – продължи Марино. – Ти си се занимавала с всичките тези случаи и той си е задавал въпроса какво знаеш. Мислил си е за теб. Аз пък се тревожех. След това се появиха всичките тези глупости за метаболичното му смущение и че службата ти се е добрала до някакви улики. – Докато говореше, Марино се разхождаше нагоре-надолу. – И той се разбеснява. Сега вече нещата са станали съвсем лични. Надутата докторка го обижда на тема интелект, на тема мъжественост.

Телефонните обаждания у дома късно нощем.

– Това е последната капка. Той няма да се остави някаква кучка да се отнася с него като с глупак. Казва си: „Тая кучка се смята за умна, за нещо повече от мен. Аз ще ѝ покажа. Хубаво ще я подреда.“

Под лабораторната си престилка носех пуловер. И двете бяха закопчани догоре. Но не можех да се стопля. През последните две нощи бях спала в стаята на Люси. Смятах да правя ремонт в моята спалня. Смятах да напусна къщата.

– Така че сигурно онази голяма статия във вестника онзи ден го е разтърсила. Бентън каза, че било за добро. Че може би това щяло да го направи непредпазлив. А аз се ядосах. Нали си спомняш?

Едва-едва кимнах.

– Искаш ли, да знаеш защо всъщност толкова се ядосах?

Не отговорих, а само го погледнах. Той беше като малко дете. Гордееше се със себе си. Аз трябваше да го похваля, да се радвам, че е застрелял човек на десет крачки разстояние, че го е покосил в спалнята ми. Убиецът бе държал сгъваем нож. И това беше всичко. Какво можеше да направи, да го хвърли?

– Ще ти кажа. Първо на първо, бяха ми подшушнали нещо преди време.

– Подшушнали? – Очите ми го фокусираха. – Какво са ти подшушнали?

– Златното момче Болтс – отговори той хладно и си изтръска цигарата. – Прави му чест все пак, че намина покрай мен малко преди да изчезне от града. Каза ми, че се притеснявал за теб...

– За мен?

– Каза, че минал покрай вас късно една вечер и че там имало някаква непозната кола. Пристигнала, загасила фаровете и след това рязко потеглила. Притесняваше се, че може да те наблюдават, че може да е убиецът...

– Това беше Аби! – извиках аз силно. – Искала да говори с мен, видяла колата на Бил и изпаднала в паника...

За секунда Марино изглеждаше учуден, след това повдигна рамене.

– Както и да е. Добре, че все пак ми обърнах внимание.

Мълчах. Всеки момент можех да се разплача.

– Това ме разтревожи. Всъщност наблюдавах къщата ти от доста време. Наблюдавал съм я много пъти късно вечер. След това се появи този проклет материал за ДНК-то. Помислих, че тоя тип може и да те дебне вече. Наистина щеше да откачи. Статията ще го подмами към компютъра. И ще го подмами право към теб.

– И си бил прав – казах аз, като се окашлях.

– Точно така, прав съм бил.

Не бе необходимо Марино да го убива. Никой освен нас двамата нямаше да узнае това. На никого нямаше да разкажа. Но не съжалявах. Аз самата бих го направила.

Само мисълта, че ако се бях опитала, нямаше да успея, ме смразяваше. Пистолетът ми не беше зареден. Щрак. Това щеше да е единственият звук, който щеше да се чуе. Мисля, че ме смразяваше именно фактът, че аз нямаше как да спася живота си, а не исках да дължа на Марино благодарности.

Той не спираше да говори. Гневът ми започваше да се натрупва. Започваше да се изкачва по гърлото ми като жлъч.

И тогава ненадейно влезе Уинго.

– Ъъ... – Ръцете му бяха в джобовете, видът му беше несигурен, а Марино го изгледа с досада.

– Ъъ, доктор Скарпета. Знам, че не е подходящ моментът. Знам, че още сте разстроена...

– Не съм разстроена!

Очите му се разшириха. Лицето му пребледня.

Аз понижих глас и казах:

– Извинявай, Уинго. Да. Разстроена съм. Направо съм съсипана. Не съм на себе си. Какво искаш да ми кажеш?

Той бръкна в джоба на сивосините си копринени панталони и измъкна найлоново пликче. Вътре имаше угарка „Бенсън енд Хеджес“, 100 мм.

Внимателно я остави върху бюрото ми.

Аз го погледнах озадачено и зачаках.

– Ъъ, нали си спомняте, веднъж ви попитах за комисаря дали е против цигарите и така нататък.

Аз кимнах.

Марино губеше търпение. Оглеждаше се, сякаш скучаеше.

– Един приятел, Патрик, работи в счетоводството в сградата отсреща, в сградата на Амбърги. – Тук той се изчерви. – Ами ние с Патрик понякога се срещаме на паркинга при колата му и ходим заедно да обядваме.

Мястото му за паркиране е през два реда от мястото на Амбърги. Виждали сме го и преди.

– Виждали сте го и преди? – попитах съвсем объркана. – Виждали сте Амбърги? Виждали сте го да прави какво?

Уинго се наведе напред към мен и поверително каза:

– Виждали сме го да пуши, доктор Скарпета. – Тук той се изправи. – Заклевам се. Късно сутрин и веднага след обяд ние с Патрик си седим в колата и си говорим, слушаме музика. Виждаме Амбърги да се качва на черния си нюйоркър и да запалва. Дори не използва пепелника, защото не иска никой да разбере. Оглежда се през цялото време. След това изхвърля фаса през прозореца, пак се оглежда и се връща в сградата, като си пръска освежител в устата.

Внезапно Уинго ме изгледа недоумяващо.

Аз се смеех толкова силно, че от очите ми течаха сълзи. Трябва да

беше истерия. Не можех да се спра. Блъсках по бюрото си с ръка и бърсах очи. Сигурно можеха да ме чуят из целия коридор.

Уинго също се разсмя, после и той вече не можеше да спре.

Марино ни гледаше намръщено, сякаш бяхме откачили. След това се опита да прикрие усмивката си. След малко вече се давеше, дърпайки от цигарата си, и хихикаше.

Най-накрая Уинго продължи:

– Работата е там... – Той пое дълбоко дъх. – Работата е там, доктор Скарпета, че аз изчаках, докато си тръгне от колата си, отидох и взех фасата му. Качих го веднага в серологичната лаборатория, дадох го на Бети да му направи проби.

Дъхът ми секна.

– Какво си направил? Занесъл си фасата на Бети? Значи това си й занесъл онзи ден? Защо? За да му направи тестове на слюнката? Ами защо?

– Да определи кръвната група. Доктор Скарпета, кръвната му група е АБ.

– Господи!

Много бързо направих връзката. Кръвната група на втория тест, който Уинго бе намерил в хладилника, бе АБ.

АБ е много рядка кръвна група. Само четири процента от населението имат АБ.

– Задавах си разни въпроси за него – поясни Уинго. – Знам колко... същ... ви мрази. Толкова ми е било неприятно, като виждам колко лошо се отнася с вас. Така че попитах Фред...

– Пазача?

– Да. Попитах Фред дали е виждал някой. Дали е виждал някой да влиза в нашата морга, когато не трябва да е там. Той каза, че видял някакъв тип в понеделник вечерта. Фред тъкмо започвал обиколката си, но се спрял да използва тоалетната там. Точно като излизал от тоалетната, видял някакъв бял тип да влиза, в тоалетната де. Та този бял тип носел нещо, някакъв хартиен пакет. Фред излязъл и продължил да си върши работата.

– Амбърги? Бил е Амбърги?

– Фред не знаеше. Каза, че на него повечето бели му изглеждат еднакви. Но си спомня този тип, защото носел хубав сребърен пръстен с голям син камък. Възрастен, кльощав, плешив.

Тук Марино се намеси:

– Значи може Амбърги да е отишъл в тоалетната, да е взел проби с

тампон от себе си...

– Пробите са орални – спомних си аз. – Искам да кажа, клетките на предметното стъкло. Тестовете показаха, че са мъжки.

– Значи влиза, с един тампон забърсва бузите си от вътрешната страна – надявам се тези, които са над врата му. Прави натривка върху предметно стъкло за теста, лепва му етикет...

– Етикет, който взима от папката на Лори Питърсън – прекъснах го аз отново, този път с недоумение.

– След това го пхва в хладилника, за да си помислиш, че си направила гаф. Господи, да не би пак той да е прониквал в компютъра. Невероятно! – Марино отново се смееше. – Прекрасно, нали? Сега вече ще му го забием!

Някой бе проникнал в компютъра през уикенда, вероятно след края на работното време в петък. Уесли бе забелязал командите на екрана в събота сутринта, когато бе дошъл за аутопсията на Маккоркъл. Някой се бе опитал да „дръпне“ файла на случая „Хена Ярбър“. Естествено, включването можеше да бъде проследено. Чакахме Уесли да ни съобщи резултата от издирването на телефонната компания.

Бях предположила, че е Маккоркъл, че е проникнал в компютъра в петък вечерта, преди да дойде при мен.

– Ако в компютъра наистина е прониквал комисарят – подсетих го аз, – тогава ние нищо не можем да направим. Той има право на достъп до всичките данни в компютъра ми, до всичко друго, в което може да му хрумне да се рови. Никога не можем да докажем, че е подправил доклада.

Всички погледи се спряха на угарката в найлоновото пликче.

Подправяне на улики, измама, дори и губернатор не можеше да си го позволи. Престъплението си е престъпление. Съмнявах се дали ще може да бъде доказано.

Изправих се и окачих лабораторната си престилка на вратата. Облякох сакото от костюма си и взех дебела папка от един стол. След двадесет минути трябваше да свидетелствам в съда по едно убийство.

Уинго и Марино – ме изпратиха до асансьора. Оставих ги и се качих.

Преди да се затворят вратите, изпратих на всеки от тях по една въздушна целувка.

След три дни двете с Люси седяхме на задната седалка на един

форд темпо на път за летището. Тя се връщаше в Маями, а аз отивах с нея. За това имаше две съвсем основателни причини.

Смятах да проверя как стоят нещата с майка ѝ и илюстратора, за когото се бе омъжила, а и имах ужасна нужда от почивка.

Исках да заведа Люси на плаж, на рифовете, в „Маймунската джунгла“ и в морския аквариум. Щяхме да гледаме алигаторите. Щяхме да наблюдаваме залеза над залива Бискейн и да отидем да видим розовите фламинга в Хаялея. Щяхме да вземем под наем филма „Бунт на кораба «Баунти»“ и след това да отидем да разгледаме известния кораб в залива и да си представяме Марлон Брандо на борда. Щяхме да ходим по магазините на улица Кокънът и да се тъпчем с всякакви видове риба и с лимонов пай, докато ни станеше лошо. Щяхме да правим всичко онова, което ми се е искало да правя, когато съм била на нейната възраст.

Също така щяхме да разговаряме за шока, който бе преживяла. Като по чудо тя бе спала през цялото време, до момента, когато Марино бе започнал да стреля. Но Люси знаеше, че леля ѝ за малко не е била убита.

Знаеше, че убиецът бе влязъл през прозореца на кабинета ми, който е бил затворен, но не и заключен, тъй като Люси бе забравила да го заключи, след като го бе отваряла няколко дни преди това.

Маккоркъл бе прерязал жиците на алармената система от външната страна на къщата. Бе влязъл през прозореца на първия етаж, бе минал съвсем близо до спалнята на Люси и тихо се бе качил по стълбите. Откъде знаеше, че спалнята ми е на втория етаж?

Не смятах, че може да знае това, освен ако не бе наблюдавал къщата преди.

Имаше много неща, за които трябваше да разговаряме с Люси. Аз имах нужда от разговор с нея толкова, колкото и тя от разговор с мен. Смятах да я свържа с добър детски психолог. Може би трябваше да отидем и двете.

Шофьорът ни бе Аби. Тя бе проявила желание да ни откара до летището.

Аби спря колата пред входа, който ни трябваше, и се усмихна замечтано.

– Да можех да дойда с вас!

– А защо наистина не дойдеш? – възкликнах развълнувано. – Наистина. За нас ще е удоволствие, Аби. Аз ще прекарам там три седмици. Имаш телефона на майка ми. Ако можеш да се измъкнеш, хвани самолета и ще си прекараме чудесно на брега.

Внезапно скенерът ѝ изписука. Тя разсеяно се пресегна, за да го

усили и нагласи.

Знаех, че няма да ми се обади. Нито утре, нито на следващия, нито на по-следващия ден.

След излитането на самолета ни Аби отново щеше да препуска след линейките и полицейските коли. Това беше нейният живот. За нея работата ѝ беше жизнено необходима.

Дължах ѝ много.

Благодарение на нейните усилия бяхме разбрали, че Амбърги е човекът, който бе прониквал в служебния ми компютър. Включването бе засечено и проследено до домашния му телефон. Той бе компютърен хакер и у дома си имаше персонален компютър с модем.

Смятам, че той е бил и зад първото проникване, защото, както винаги, е искал да следи работата ми. Смятам, че е преглеждал случаите на удушените жени, когато е попаднал на една подробност в случая „Бренда Степ“, която се е различавала от статията във вестника, написана от Аби. Разбрал е, че изтичането на информация не може да е от моята служба. Но на него толкова му се е искало да опера пешкира аз, че е променил данните, за да изглежда точно така.

След това умишлено е включил ехото и е подал командите за файла на Лори Питърсън. Искал е да намеря тези команди върху екрана в понеделник, часове преди да ме извика в кабинета си в присъствието на Танър и Бил.

Едно прегрешение бе довело до друго. Омразата му го бе заслепила и когато бе видял компютърните етикети в папката на Лори Питърсън, той не бе успял да се въздържи. Мислила бях дълго за срещата в заседателната зала в службата ми, когато мъжете бяха ровили из папките. Бях предположила, че етикетът за теста е бил откраднат в момента, в който няколко папки се бяха изплъзнали от коленете на Бил и бяха паднали на пода. Но когато отново се върнах към тази случка, си спомних, че Бил и Танър подредиха документите според номерата им. Случаят „Лори Питърсън“ не бе сред тях, защото в този момент го преглеждаше Амбърги. Той се бе възползвал от объркването и бързо бе откъснал етикета за теста. По-късно той излезе от компютърната зала заедно с Танър, но остана сам в моргата, за да отиде до тоалетната. Тогава бе мушнал предметните стъкла.

Това бе първата му грешка. Втората му грешка бе, че подцени Аби. Тя побесня, когато разбра, че някой се опитва да съсипе кариерата ми, като използва нейните статии. Подозирах, че за нея нямаше кой знае какво значение за чия кариера става въпрос. Аби просто ненавиждаше

да бъде използвана. Тя бе кръстоносец на поход: търсеше истината, правдата и американските ценности. Бе надянала униформата на гнева, а сега нямаше къде да отиде.

След като статията ѝ се бе появила във вестника, тя бе отишла при Амбърги. Както ми призна, вече го подозирала, защото той е бил човекът, който тайно ѝ бе предоставил достъп до информация за втория етикет на теста. Серологичният доклад бил на бюрото му, а също и бележките, които бил нахвърлял за „собствена информация“ и в които се споменавало за объркване на серията от улики и „несъответствие на тези резултати с резултатите от проби, направени по-рано“. Докато Аби седяла от едната страна на прословутото му китайско бюро, той излязъл и за малко я оставил сама – достатъчно, за да може тя да разгледа всичко, което имало пред него.

Намеренията му са били очевидни. Всички знаеха, че ме мрази. Аби не беше глупава. И преминала в нападение. Миналия петък отишла отново при него и го заплашила, че ще разгласи за проникването в компютъра.

Той го увъртал, правил се на ужасен, че такова нещо може да излезе във вестниците, но през цялото време му течали лигите. Предвкушал позора ми.

Тя го подмамила, като му казала, че не разполага с достатъчно факти. „В компютъра е проникнато само веднъж – заявила му тя, – но ако се случи отново, няма да имам никакъв избор и ще трябва да публикувам информацията за това, а и за другите неща, които чувам, защото обществеността има право да знае, че в Службата на главния съдебен лекар съществува проблем.“

Тогавя той отново проникнал в компютъра.

Второто проникване нямаше нищо общо със статията, която бяхме измъдрили заедно, защото не убиецът бе човекът, който да бъде подмамен отново със служебния ми компютър. Този човек бе комисарят.

– Между другото – каза Аби, докато измъкваше чантите от багажника, – не смятам, че отсега нататък Амбърги ще създава проблеми.

– Вълкът козината си мени... – отбелязах аз и си погледнах часовника.

Тя се усмихна на някаква тайна, която явно нямаше намерение да сподели.

– Съветвам ви да не се учудвате, ако откриете, когато се върнете, че вече не е в Ричмънд.

Не я попитах защо.

Тя знаеше достатъчно за Амбърги. Някой трябваше да плати. А Бил тя не можеше да докосне и с пръст.

Бил ми се бе обадил вчера, за да ми каже, че се радва за щастливия завършек, че чул какво се е случило. Не спомена собствените си престъпления, а и аз не намерих за тях. Тогава той спокойно заяви, че ще е по-добре повече да не се виждаме.

– Мислих много по този въпрос, Кей, и смятам, че няма смисъл.

– Прав си – съгласих се аз и се учудих на чувството на облекчение, което изпитах. – Няма никакъв смисъл.

Прегърнах силно Аби.

Люси се мръщеше, докато се опитваше да се пребори с една много голяма розова чанта.

– Тъпа работа – оплака се тя. – Компютърът на мама има само текстообработка, нищо друго. Няма база данни, нито нищо.

– Ще ходим на плаж – утеших я аз и понесох две чанти на рамо през стъклените врати, които се отвориха пред нас. – Ще се забавляваме, Люси. Можеш да известно време да си починеш от компютъра. Вредно е за очите.

– Има софтуерен магазин на около миля от къщи...

– Плажът, Люси. Имаш нужда от почивка. И двете имаме нужда. Чист въздух, слънце, ще бъде полезно за теб. Две седмици не си излизала от кабинета ми.

Продължихме да се препираме, докато си подавахме билетите за проверка.

Оставих чантите на гишетото, оправих яката на Люси и я попитах защо не е взела якето си на ръка.

– Климатичната инсталация в самолетите винаги е пусната прекалено силно.

– Лельо Кей...

– Ще ти е студено.

– Лельо Кей!

– Имаме време за по един сандвич.

– Не съм гладна.

– Но трябва да хапнеш нещо. Като излетим отгук, в Дъглас ще прекараме един час, а оттам в самолета не дават обяд. Трябва да сложиш нещо в стомаха си.

– Звучиш ми точно като баба!

КРАЙ

© 1990 Патриша Корнуел
© 1993 Милена Дайнова, превод от английски

Patricia Cornwell
Postmortem, 1990

Сканиране: Xesiona, 2009
Разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Патриша Корнуел. Аутопсия
ИК „Бард“, София
Коректор: Марийка Тодорова
Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов
ISBN 954-585-125-3

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11505>]